

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 83

Ple del Parlament

Sessió 40, tercera i darrera reunió, dijous 26 de febrer de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals 302-00200/15	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials 302-00210/15	14
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca 302-00208/15	24
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya 302-00204/15	34
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic 302-00205/15	45
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya 302-00207/15	57
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals (continuació) 302-00200/15	68
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials (continuació) 302-00210/15	69
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca (continuació) 302-00208/15	69
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya (continuació) 302-00204/15	70
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic (continuació) 302-00205/15	71

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya (continuació)	
302-00207/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur	
302-00211/15	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre seguretat i salut laboral	
302-00201/15	84
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la indústria	
302-00209/15	95
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur (continuació)	
302-00211/15	107
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre seguretat i salut laboral (continuació)	
302-00201/15	108
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la indústria (continuació)	
302-00209/15	108

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 40.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals

302-00200/15

El setzè punt de l'ordre del dia... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Bon dia a tothom. Diputats, diputades... Gràcies, president, vicepresidenta... Com que és la primera del matí, entenc que les conselleres encara..., potser no han pogut arribar. Volia començar la defensa d'aquesta moció donant les gràcies i saludant, tot i que també deuen estar encara acreditant-se els representants de les associacions de famílies monoparentals amb les quals hem treballat, l'Associació de Famílies Monoparentals, l'Associació de Mares Solteres per Elecció i també la Federació de Pares Solters o també anomenada «Monopapis».

Començaré fent un repàs a algunes de les dades que ja vam fer evidents durant la interpellació, sobre la situació real de les famílies monoparentals a Catalunya. El 81,4 per cent de les famílies monoparentals estan encapçalades per dones. D'aquestes, un 66,1 per cent tenen només un fill. El 52,7 de les llars monoparentals estan en risc de pobresa, respecte al vint-i-vuit per cent de les famílies biparentals. La carència material severa afecta el 20,1 per cent de les llars monoparentals. Per contra, en el cas de les famílies biparentals és un 8,1 per cent.

Creiem que les dades són prou clares de que cal una intervenció valenta i decidida per combatre la precarietat i la vulnerabilitat que pateixen la majoria de les famílies monoparentals que tenim a Catalunya. I per això hem volgut que la primera proposta del primer punt que voti aquest Parlament és reconèixer aquesta situació d'especial precarietat, d'especial vulnerabilitat, que, a més a més, és també un dels factors de feminització de la pobresa, perquè llavors es demani que, d'una vegada per totes, es facin polítiques valentes i es facin polítiques clares i es facin polítiques diferenciades per atendre la situació d'aquestes famílies.

És el que dèiem. Si ja costa arribar a final de mes amb dos salaris; si ja costa poder fer un pla de vida, un projecte de vida sense saber si podràs pagar l'habitatge; si ja costa fer front a l'augment de la cistella de la compra, a l'augment dels serveis bàsics, de l'energia, de la llum, de la calefacció... Si ja costa tot això, imaginin si, a més a més, tot això ho ha d'afrontar només un adult amb menors a càrrec. Imaginin el que pot ser això. Si ja costen les cures i la conciliació; si ja ens costa fer real allò de que posem les cures al centre, posem les persones al centre, imaginin què passa quan només hi ha un adult a la família.

I com els hi deia també durant la interpellació, crec que la pandèmia va posar de manifest la vulnerabilitat i la indefensió que tenen moltes d'aquestes famílies, quan algunes d'elles, d'aquestes mares, treballaven en el que en dèiem «serveis bàsics», –doncs, per exemple, en hospitals, eren infermeres, eren les persones treballadores de la llar, cuidaven persones grans a les residències– i tenien fills menors a càrrec. Com s'ho podien fer si en aquell cas, a més a més, ni tan sols es podia fer servir allò que moltes acabem fent, que és tirar d'avis, tirar d'àvies, tirar de família?

Per tant, crec que és aquesta situació la que aquesta moció posa sobre la taula. I ho posa sobre la taula amb propostes concretes. Si hem de fer front a aquesta situació des de diferents departaments amb polítiques que han de ser transversals, necessitem una llei de famílies monoparentals aquí a Catalunya. És cert, i hem acceptat l'esmena de Junts per Catalunya i li agraïm que ho hagi de presentar, que se n'ha de fer una a nivell estatal. I que la llei de famílies ha de fer aquest esforç d'incloure les famílies monoparentals des del primer fill, no només aquelles que tenen dos fills, que són a les quals fa l'equiparació amb les famílies nombroses. Des del primer fill, perquè, quan tens un fill, els problemes de cures, de conciliació i de precarietat ja estan en el dia a dia. Per tant, demanem al Govern i esperem aprovar que es presenti aquest avantprojecte abans d'acabar l'any.

Hi han altres qüestions que nosaltres hem volgut posar sobre la taula i que hem aconseguit en l'acord de pressupostos que vam presentar la setmana passada, i les volíem posar en valor. Les vull posar en valor perquè és de les primeres vegades que aconseguim una de les grans demandes que tenen les famílies monoparentals, i és l'equiparació amb les famílies nombroses en les taxes universitàries. Ara mateix, les famílies nombroses tenen un descompte del cinquanta per cent, no importa la renda que tinguin; en el cas de les famílies monoparentals, han de demostrar la renda. Per què? Perquè hi ha algú que té tres fills, i dos adults..., no ha de demostrar ingressos, i algú que té un fill o dos i només un sou sí que ho ha de demostrar. Per tant, celebrem aquest acord. Sabem que les famílies ho han celebrat i volem impulsar i demanar a tothom que s'hi posi bé perquè aquest acord pugui ser efectiu al decret de taxes universitàries que s'aprovi ja per al curs 26 i 27.

I també la reserva d'un deu per cent d'habitatge de protecció oficial per a les famílies monoparentals, que és una qüestió que també hem aconseguit posar d'acord. Evidentment, sempre que hi hagi demanda suficient. Si no hi han famílies monoparentals, doncs, no caldrà, però que és una de les qüestions que nosaltres volem posar també en valor.

Tenen moltes propostes –ja acabo, president. Són propostes que són realistes, són propostes que són factibles, són propostes que necessiten recursos, però primer són les propostes, primer la valentia política, i després treballem els recursos.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i per defensar-les, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Laura Martínez i Portell.

Laura Martínez Portell

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, quan parlem de famílies monoparentals, no parlem d'una realitat minoritària ni circumstancial. Parlem de persones que sostenen soles la criança, l'economia familiar i les cures. Parlem de persones que tenen doblement complicat conciliar la feina amb la cura dels seus fills. Parlem de persones que, a l'hora d'acceptar una feina, han de calcular si poden compaginar-la amb els horaris dels seus fills o si podran pagar algú altre perquè en tingui cura mentre no hi són. Parlem d'infants que tenen exactament els mateixos drets que qualsevol altre, però que massa sovint tenen menys oportunitats. Parlem de famílies on hi

ha una sola persona adulta sostenint-ho tot. Una sola nòmina, una sola agenda, una sola xarxa de cures i una sola oportunitat de conciliació.

I sabem perfectament que, en la gran majoria dels casos, aquesta persona que ho sustenta tot és una dona. I això, de fet, és en un noranta-cinc per cent dels casos. La diputada Segovia deia un vuitanta, però un vuitanta és atenent les enquestes. Si mirem els títols de família monoparental concedits, en un noranta-cinc per cent dels casos és una dona qui hi ha al capdavant. I això no és una casualitat. És una conseqüència estructural d'un sistema que continua descansant sobre el treball invisible i no remunerat de les dones. Parlar de monoparentalitat és parlar de dones que treballen el triple –treballen en el mercat laboral i treballen a casa el doble–; és parlar de dones que assumeixen en solitari la criança, les urgències, les reunions escolars, les malalties, les decisions difícils; és parlar de dones que pateixen més precarietat, més jornades parcials forçoses, més penalització salarial i, en el futur, també pensions més baixes.

Si les polítiques públiques ignoren aquesta realitat, no són neutres, són injustes. Les dades ens diuen que les llars monoparentals tenen un risc de pobresa molt superior a la mitjana. Sabem que la societat ha canviat, que els models familiars són diversos, que les ruptures existeixen i que les realitats són plurals, i les polítiques públiques no es poden fer d'esquena a la realitat.

Agraïm al Grup de Comuns que ens hagi portat aquest tema a debat i també que hagi acceptat les esmenes que nosaltres hem proposat. Des de Junts, defensem clarament que cal equiparar les famílies monoparentals a les famílies nombroses, perquè el nostre sistema de drets no pot penalitzar a qui cria en solitari. Però, quan diem «equiparar», diem «equiparar» i no «posar les famílies monoparentals per davant de les nombroses». Per tant, no compartim algun dels punts en què, per exemple, es demana que una família monoparental sigui un criteri prioritari per accedir als estudis postobligatoris, quan a les famílies nombroses és un criteri complementari i no prioritari.

Quant a les esmenes, hem volgut millorar-ne el redactat, en el sentit de que la via d'accés al títol de família monoparental..., creiem que el que acredites ha de ser a través o bé del llibre de família, on només hi ha un progenitor, o bé una resolució judicial. Ampliar-ho a que ho puguin fer els serveis socials ha de ser una via exclusivament temporal i excepcional. Per tant, en uns casos molt concrets, que es puguin fer amb flexibilitat, sí, però amb garanties i amb seguretat jurídica.

També hem volgut reforçar la mirada econòmica, però amb realisme. Sabem que una família monoparental necessita uns ingressos que sovint estan molt lluny de la realitat. I sabem també que el cost de la vida no és igual arreu del país. Per això, cal revisar barems i criteris d'ajuts, però no posant la mirada exclusivament en l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó també tenint en compte les dificultats que pateixen, també, en altres territoris, que són diferents, però que igualment sovint són econòmiques.

Hi ha una darrera qüestió que no volem obviar i que s'hi ha referit també la diputada Segovia, que és que una part molt important d'aquesta discriminació que pateixen les famílies monoparentals depenen de la legislació estatal: fiscalitat, seguretat social, ingrés mínim vital, beques... Si volem una equiparació real a les famílies nombroses, cal exigir també a l'Estat que faci els canvis corresponents. I, en aquest sentit, hem presentat també aquesta esmena.

Resumint –i per acabar–, avui tenim l'oportunitat d'avançar cap a una Catalunya que reconegui la diversitat familiar i que posi els infants al centre; una Catalunya que no penalitzi la maternitat en solitari, que combati la feminització de la pobresa i que entengui que la cohesió social comença per garantir oportunitats reals des del primer dia. Des de Junts, hi contribuïrem amb responsabilitat, amb rigor i amb compromís.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Molt bon dia, conselleres, diputades, diputats. Des del PSC considerem prioritària la millora de les condicions de vida de les famílies monoparentals, un col·lectiu vulnerable i que cal protegir més en el nostre sistema de benestar.

Segons dades de l'Idescat i de l'enquesta de condicions de vida, més del quaranta-dos per cent de les llars monoparentals a Catalunya es troben en risc de pobresa o exclusió social. I cal assenyalar que el vuitanta-un per cent d'aquestes resten encapçalades per dones, fet que ens demostra que estem davant d'una realitat marcada per la desigualtat de gènere, la precarietat laboral i la manca de conciliació familiar. Per tant, diputada Segovia, li agraïm la presentació d'aquesta moció i poder obrir aquest debat.

Partim d'un diagnòstic compartit: aquestes famílies requereixen una resposta pública, estructural, sostinguda i integral que no es limiti a mesures puntuals. I coincidim amb vostès en molts dels objectius plantejats en aquesta iniciativa: millorar la cobertura i la quantia dels ajuts, reduir la fragmentació administrativa, avançar en el reconeixement del títol de família monoparental i avançar en el reforç de l'escut social per combatre la pobresa infantil i la feminització de la pobresa.

Ara bé –i entro ja en el nostre posicionament respecte a aquesta moció–, coincidim plenament en el diagnòstic i en els objectius que s'hi plantegen. Per això votarem a favor d'aquells punts que avancen en la millora de la protecció de les famílies monoparentals i que són compatibles amb el marc competencial, normatiu i pressupostari actual. Tanmateix, ens abstindrem als altres punts, no pas perquè discrepem en el què, sinó en el com ho fem efectiu. Entenem que ampliar drets exigeix també garantir-ne la viabilitat real. Aprovar resolucions que generen expectatives de millora, però que després no es poden desplegar per una manca de finançament no és el camí correcte, i sense una millora pressupostària no ho podem assegurar.

Sí que no podem votar a favor d'aquells punts que tenen un marc competencial estatal. Entenem que l'esmena d'addició acceptada de Junts, que parla d'instar el Govern de l'Estat i que sí que hi votarem a favor, dona sentit al nostre posicionament. I sí que ens emplacem a impulsar els canvis legislatius a les Corts Generals.

Diputats i diputades, hem de ser ben conscients que l'ampliació de drets, l'ampliació de la protecció als col·lectius més vulnerables i el reforç de l'escut social necessiten uns nous pressupostos, i aquesta moció expressa en si mateixa cap a on volem anar. O caminem cap a una societat més democràtica, amb més drets i protecció social per a tots i totes, o restem immòbils enfront del creixement de les polítiques autoritàries que retallen drets i llibertats per protegir només els privilegis d'uns quants. I només amb un augment de la despesa social podem passar d'un consens compartit en el diagnòstic a una transformació real que millori de manera progressiva les condicions de vida dels catalans i catalanes. Aquest és el camí.

En definitiva, les famílies monoparentals de Catalunya necessiten pressupostos. Les polítiques socials de Catalunya necessiten pressupostos. Catalunya sencera necessita pressupostos, i en això estem compromesos tot el Grup Parlamentari Socialistes, hi està compromès tot el Govern amb el seu president al capdavant, i la paraula donada pesa.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I per fer-ho en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, avui parlem de famílies, parlem de famílies monoparentals, però sobretot parlem de dignitat. Parlem de drets; parlem de responsabilitat política; parlem de milers de llars del nostre país que sostenen la vida cada dia amb menys recursos, menys temps i menys suport del que correspondria.

Les famílies monoparentals, majoritàriament encapçalades per dones, pateixen una vulnerabilitat estructural que no és fruit d'una decisió individual, sinó d'un sistema que continua girant l'esquena a la diversitat familiar. Pobresa, precarietat laboral, sobrecàrrega de cures i desigualtat d'oportunitats per als infants no són excepcions, són conseqüències previsible d'aquesta manca de reconeixement. I això no és neutral, té un clar biaix de gènere i, sovint, també de classe i d'origen. Per això, abordar aquesta realitat no és només una política social, és una política feminista, una política de justícia social i una política de drets humans.

Des d'Esquerra Republicana compartim el diagnòstic que fa aquesta moció i volem posar l'accent en una idea clau: les famílies monoparentals no necessiten compassió, necessiten drets garantits. I aquests drets s'han de blindar amb lleis, amb recursos i amb accions de govern transversals. Per això és imprescindible avançar cap a una llei de garantia dels drets de les famílies monoparentals que equipari plenament aquestes famílies a les famílies nombroses i que obligui que totes les polítiques públiques incorporin una avaluació d'impacte real. No podem continuar aprovant mesures que ignoren com afecta les llars amb un únic sustentador i amb tota una càrrega de cures concentrada en una sola persona.

També cal revisar amb urgència els criteris d'acreditació. No és acceptable que dones que han patit violència masclista, abandonament o impagament de pensions hagin d'esperar resolucions judicials llargues i costoses per poder accedir a drets bàsics. L'Administració ha de confiar en els serveis socials i actuar amb una lògica de protecció, no de sospita.

La igualtat d'oportunitats dels infants ha de ser una prioritat absoluta; almenys així ho entenem des d'Esquerra Republicana. L'equiparació en les taxes universitàries, els criteris preferents d'accés als estudis postobligatoris o el suport amb beques en menjadors i activitats educatives són mesures imprescindibles perquè el codi postal o la composició familiar no determinin el futur de cap nen o de cap nena al nostre país.

Però no hi han polítiques familiars sense polítiques de cures. El temps és un recurs escàs i encara més per a les famílies monoparentals. Reforçar el programa Concilia, garantir serveis públics de cura arreu del territori amb horaris reals i amb serveis d'urgència és una qüestió que entenem que ha de ser de corresponsabilitat col·lectiva. Cuidar no pot continuar sent una responsabilitat individual i, massa sovint, invisible.

Quan parlem d'ingressos, les dades tornen a ser clares. El salari de referència ens diu que una família monoparental necessita més de 2.600 euros mensuals per poder viure amb dignitat, ja que, ens agradi o no, queden fora de molts dels ajuts. Cal revisar els barems, aplicar coeficients correctors i reforçar un sistema de garantia de rendes que combati de veritat la feminització de la pobresa i, sobretot, la pobresa infantil. És una qüestió de dignitat col·lectiva.

I, finalment, l'habitatge i feina. Sense habitatge assequible i sense condicions laborals compatibles amb la criança, qualsevol discurs que fem aquí sobre famílies, queda buit. Les reserves d'habitatge social, la mobilitat en el transport públic i els programes d'inserció laboral amb flexibilitat haurien de ser elements clau per poder garantir l'autonomia i l'estabilitat.

Diputats i diputades, una societat es mesura per com cuida els que tenen més càrregues i menys recursos. Donar suport a les famílies monoparentals és apostar per una Catalunya més justa, més feminista i més cohesionada. Des d'Esquerra Re-

publicana, donarem suport a aquesta moció i ho fem amb l'exigència de que es tradueixi en accions concretes, perquè cap mare, cap pare, cap nen ni cap nena camini sola en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera, senyories, senyora Segovia, diputada interpellant... Tot i que avui parlem de famílies, cal dir-ho des de l'inici: la moció que vostè presenta en nom del seu grup parlamentari no respon a la situació real ni als problemes que afecten el dia a dia de les famílies a Catalunya. Avui parlem de famílies, però vostès no parlen de totes les famílies. No parlen de les famílies nombroses, moltes d'elles monoparentals i encapçalades per una dona. Tampoc de la resta de famílies que no són ni monoparentals ni nombroses, de les famílies que tenen cura de persones grans o amb persones amb discapacitat, de les que volen formar una família i no poden i de les que cada dia fan equilibris impossibles per arribar a final de mes.

La prosperitat compartida, que tant els hi agrada parlar al Govern i a la banca socialista, fa anuncis de propaganda quan milers de famílies monoparentals o no lluiten cada dia contra la precarietat, la manca de conciliació i la incertesa econòmica. I també és una falta de respecte quan el Govern socialista de Pedro Sánchez fa anuncis com el de la prestació universal per criança sense cap mena de rigor, perquè Pedro Sánchez no té des de fa anys ni pressupostos. I l'anunci d'aquesta prestació no té ni tan sols una memòria econòmica que ho recolzi ni un estudi que avalí un anunci com aquest. Però per a vostès i per a Pedro *da igual*, tot s'hi val. És un altre brindis al sol.

A casa nostra, a Catalunya, opten per una política parcial, fragmentada i fins i tot impregnada d'ideologia. La família no és un concepte ideològic, és una realitat social. És la primera xarxa de protecció, el primer espai de cures, de solidaritat i transmissora de principis i valors. I, no obstant, a Catalunya les famílies ja fa massa anys que són invisibles per a les polítiques públiques i és constantment relegada a un segon pla.

Durant el mes d'octubre –tots vostès ho saben–, el Partit Popular vam presentar una moció on demanàvem polítiques de suport a les famílies, a totes les que ho necessiten, perquè les dades són incontestables. En dues dècades, el pressupost de la Generalitat destinat al programa de família ha caigut un noranta-sis per cent; una caiguda brutal: de més de 300 milions d'euros l'any 2006, a menys de 13 milions el 2026. Això no és una anècdota pressupostària, senyories, és una renúncia política.

A la nostra moció demanàvem una actuació integral a favor de totes les famílies, de les nombroses, però també de les monoparentals; mesures que, per cert, van ser aprovades quasi totes, perquè la prioritat és aquesta: sense distincions ni qualificacions. Perquè, si no, saben lo que passa? Que la maltractada classe mitjana sempre queda fora de les ajudes i prestacions, i són la immensa majoria i les que més contribueixen pagant impostos.

Miri, estem davant d'una greu crisi demogràfica, una natalitat amb mínims històrics i moltes famílies es troben en situació de risc de pobresa. I la moció dels Comuns redueix la política familiar a un únic tipus de família, fragmentant qualsevol estratègia integral. Invisibilitza la resta, oblidant la necessària visió estratègica i global. Tampoc aborda la caiguda històrica de la inversió pública en família.

Senyora Segovia, la seva moció posa el focus exclusivament en les famílies monoparentals i cal reconèixer-ne la vulnerabilitat, és necessari i just. Però el problema de la seva moció no és allò que diu, és allò que omet, com, per exemple, que les llars formades per dos adults amb tres o més infants són les que pateixen més

privació material severa. I són dades del Govern, del Govern d'Esquerra Republicana de l'any 2023. Potser en el seu imaginari són famílies de la «fatxomosfera» i no mereixen el seu interès, perquè les ha oblidat totalment.

Per tant, necessitem un canvi d'enfocament: passar d'un model assistencial fragmentat a una política integral, transversal i amb visió de futur. Tampoc es pot continuar concentrant tota la resposta pública a la renda garantida o a l'ingrés mínim vital. Aquests ajuts han de ser excepcionals, no estructurals. Un govern que de veritat posi les persones en el centre no pot normalitzar que cada cop més famílies necessitin ajudes per sobreviure i no pot celebrar que aquestes ajudes siguin universals. A més, exigeix una cosa en què vostès sempre es posen de perfil, i és abordar amb rigor la immigració. Els ajuts públics han d'estar vinculats a la residència legal. És una qüestió de justícia i equitat social.

I vaig acabant, senyor president. Senyories, el que avui se'ns presenta no és política familiar, és una visió parcial, a curt termini i sense ambició. No enforteix les famílies, les divideix; no inverteix en futur, només resol una part del present; no enfronta la crisi demogràfica, l'esquiva. Invertir en famílies no és una despesa, és una inversió estratègica amb retorn social, econòmic i demogràfic. I si avui no actuem amb valentia i amb visió de futur, d'aquí a vint anys lamentarem no haver-ho fet.

Gràcies, senyor president.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

Maria Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, miren, VOX lleva años trabajando para que la administración blinde a las familias españolas, que fomente la natalidad y que se desarrollen políticas públicas con perspectiva de familia a la hora de construir vivienda, en educación, en sanidad, incluso a la hora de pagar impuestos. Para nosotros, la familia es la célula básica de nuestra sociedad, que ha perdurado a lo largo de los siglos y que ha garantizado la supervivencia de la especie humana. Nosotros apostamos por vínculos sólidos y fuertes, que son los que crean familias estables, poco propensas a la manipulación por una estructura que no permite injerencias del exterior y, por tanto, impenetrable por modas o corrientes de pensamiento progres.

Ustedes y la izquierda rancia en general hacen todo lo contrario. Han construido su discurso y su modelo de familia sobre el enfrentamiento del hombre y la mujer empeñándose sobremanera en la destrucción de vínculos familiares y, una vez consiguen su propósito, vienen a poner parches con propuestas al mal que ustedes mismos han sembrado. No soportan que las familias tengan raíces propias y que transmitan valores que permitan crecer a sus miembros críticos con el entorno, porque esto hace individuos autónomos no dependientes del Estado, justo lo contrario que lo que la izquierda necesita para gobernar. Sin paguitas no hay votos. Todo su proyecto de ingeniería social se basa en enfrentar para atomizar al individuo. La sociedad nos hace... La soledad –perdón– nos hace más vulnerables y eso ustedes lo saben muy bien. Una vez conseguido este paso, acuden al rescate con ayudas económicas, como si esto fuese a suplir la protección que necesitan las personas. Pretenden sustituir el acompañamiento, la seguridad y el refugio que ofrece la familia por la tutela económica del Estado.

En VOX estamos justamente al otro lado. Toda acción política que se lleve a cabo en esta área debe ir encaminada a fomentar la estabilidad familiar y la natalidad nacional. ¿Cómo? Pues, incentivando el cuidado de los hijos, reconociendo el trabajo no remunerado del hogar, incrementando las ayudas por hijo, fomentando el teletrabajo o la conciliación familiar, reduciendo el IRPF por cada hijo llegando a exenciones totales para familias con varios hijos y rentas bajas, reduciendo el IVA en productos de primera infancia como pañales o leches de fórmula, priorizan-

do el acceso a viviendas sociales a familias u ofreciendo bonificaciones en alquiler o compra y deducciones de los gastos de guardería, cubriendo el cien por cien de la etapa de cero a tres años.

Y sí, señores de los Comunes, bajando los impuestos. ¿Y cómo bajando los impuestos podemos garantizar todo esto? Fácil: cerrando todos los chiringuitos que han creado ustedes y los socialistas donde colocan a sus afines y que nos cuestan miles de millones de euros que se tiran cada año a la basura. Solamente cerrándolos, ya cubriríamos todo lo que hemos hablado antes. Y todo esto, todo esto que hemos hablado, priorizando a las familias españolas.

Ustedes hacen todo lo contrario: desincentivan la natalidad de españoles y financian la inmigración ilegal para llegar al reemplazo demográfico como harán con la regularización de más de medio millón de inmigrantes ilegales. Según los datos de la policía, ya son 1.300.000 ilegales los que van a regularizar. La irresponsabilidad de las proclamas como las de Irene Montero llamando a sustituir españoles –nos llamaba a todos los españoles fachas– por inmigrantes y de las políticas que intentan imponernos en colaboración con los socialistas no solo les han llevado a perder todo el apoyo de los españoles –si no, acuérdense, nos remitimos a Aragón y ahora vamos a ver lo que nos reímos en Castilla y León–, sino que además han conseguido convertir España en un califato, el califato de Marruecos, y en un desierto de nacimientos de niños españoles.

Les repetimos desde VOX: las ayudas, a todo aquel español que las necesite, faltaría más. Pero incentivar, no. Incentivar la familia nacional, y cuantos más hijos tengan, más incentivos.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, president. Consellera, diputats, diputades... Ja vaig comentar a la diputada Segovia que ens semblava una oportunitat, aquesta moció, per poder parlar de les famílies des d'una perspectiva diferent de la que normalment ens porten aquí la dreta i l'extrema dreta. I, per tant, em sembla molt interessant que puguem parlar de tots els tipus de famílies i com hem de donar suport a aquestes que també es troben davant d'aquestes situacions materials que compliquen la seva existència, com són el tema de les famílies monomarentals. Perquè les famílies no només transmeten afectes, no només serveixen per cuidar, sinó que també transmeten condicions de vida, transmeten oportunitats o, en molts casos, també transmeten precarietat. Perquè, ahir que parlàvem de les herències, la pobresa també és una herència.

A l'Estat espanyol, la mobilitat social és molt baixa. Una part molt important de les criatures que neixen en llars amb rendes baixes continuen en aquests mateixos nivells d'ingressos a l'edat adulta. El risc de pobresa en llars monomarentals és molt superior al de les llars amb dos adults. Això vol dir que, en molts casos, el futur d'una criatura està fortament condicionat abans i tot de que neixi pel tipus de llar on arribarà, pel nombre d'ingressos, per la capacitat o no d'assumir despeses bàsiques. I quan parlem d'aquestes famílies monomarentals –perquè normalment són monomarentals–, parlem d'un únic ingrés, d'una sola persona que assumeix totes les cures (*se sent el plor d'una criatura*), amb més exposició a la precarietat laboral, amb més dificultat d'accés a l'habitatge.

Ho veiem, per exemple... –estem ara escoltant aquí aquest nen que plora–, una mare que fins i tot si vol venir a un acte com aquest, ha de venir acompanyada, perquè té molt poc suport perquè pugui tirar endavant una família que l'ajudi. I per això calen polítiques públiques específiques, perquè, si no, el que fem és consolidar aquesta cadena de desigualtat que va passant de generació en generació.

I des d'aquesta mirada nosaltres és que situem el nostre posicionament; no parlant de famílies des d'aquest marc moral que a vegades ens parla la drete, sinó parlar de les famílies des del conflicte social, des de la distribució de la riquesa, des de l'accés a l'habitatge, des de la garantia de rendes i des dels serveis públics. No parlar de quin és el model de família que ens agrada més, sinó que del que hem de parlar és de si la composició familiar determina les oportunitats de vida dels infants. Nosaltres creiem que aquí la moció actua en aquest sentit, no?, incorpora mesures que apunten a qüestions estructurals: a equiparació de drets, revisió de barems econòmics, reserva d'habitatge protegit, reforç de la garantia de rendes amb complements per a infància, millores en l'àmbit educatiu i universitari.

També és important, per això, no només quines són les propostes que fem, sinó després veure quin és el desplegament que es fa d'aquestes propostes. Veurem què és el que fa després el Govern amb aquelles mesures que s'aprovin. En aquest sentit, sí que hi ha també una mesura, aquesta memòria econòmica suficient d'avaluació de l'impacte, perquè si no tenim recursos assignats, sense una revisió real de l'efecte de les polítiques, tot queda en paper i aquí estem ja massa acostumats a veure els drets que queden relegats al paper. Si volem trencar aquesta transmissió intergeneracional de la pobresa, cal pressupost, cal prioritat política i cal transversalitat efectiva en tots els departaments.

També és important el reconeixement que avui existeix una discriminació legal en el marc estatal i que cal equiparació plena en l'àmbit fiscal, de seguretat social, de prestacions i de drets laborals. I aquí també és important dir que mentre Catalunya no disposi de totes les eines fiscals i de totes les eines socials per decidir lliurement, sempre dependrem d'aquests marcs que no controlem. I això la veritat és que també ens limita la capacitat real per garantir drets. La sobirania per garantir aquests drets que voldríem també va lligada a la sobirania nacional per poder-los aplicar.

Defensar la família monomarental és fer una política redistributiva necessària en aquest moment, és fer política feminista i és combatre la feminització de la pobresa i de la pobresa infantil. I també té una dimensió democràtica, des del nostre punt de vista. Quan una mare sola treballa i no arriba a final de mes, quan no pot accedir a un lloguer digne, quan queda fora d'ajuts per barems pensats per a altres realitats familiars, el missatge que rep és que el sistema no està fet per a ella. I en aquest buit és on creixen discursos que ofereixen culpables fàcils i solucions autoritàries.

La millor resposta davant d'això és no abandonar el debat sobre la família en mans alienes, sinó garantir drets materials, és assegurar habitatge, és assegurar renda, serveis públics forts i una fiscalitat justa. Si la pobresa pot ser una herència, la política pública ha de ser l'eina per trencar amb aquesta herència. I això només es fa amb voluntat de confrontar privilegis, de redistribuir riquesa, de posar els drets socials al centre i aconseguir la sobirania nacional perquè tot això sigui possible. I aquí és on ens situem la CUP.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Prop de setanta mil famílies monoparentals registrades al país. No és un fenomen residual, sinó el resultat d'un canvi estructural profund en el model social i familiar. Un fenomen que genera conseqüències econòmiques, socials i demogràfiques que el sistema actual d'ajuts no pot sostenir. Més encara si tenim en compte que per accedir a tot aquest ventall d'ajuts que se'n deriven no cal haver treballat mai. El sistema de protecció social ha deixat de ser un mecanisme temporal de suport per convertir-se en una alternativa estable a l'activitat laboral, desincentivant del tot la cotització de persones sanes i en edat de treballar. Un sistema que penalitza l'esforç,

que desincentiva la incorporació al mercat laboral i que pressiona desmesuradament les finances públiques no és un bon sistema. En alguns casos, una persona sola amb fills a càrrec sense treballar pot percebre dos mil euros mensuals, comptant prestacions estatals, complements, rendes garantides i bonificacions diverses.

Som davant un debat incòmode, indestruïble del context demogràfic actual que vostès obvien expressament. No s'hi val a fer l'orni. Vostès saben que moltes de les famílies monoparentals estan formades per immigrants. L'estat del benestar que reivindicuem no pot aguantar indefinidament transferències demogràfiques tercermundistes sense una base productiva sòlida a darrere. L'equació que vostès ens proposen recurrentment en aquesta cambra és sempre la mateixa: més beneficiaris, més despesa estructural crònica i menys cotitzants. Uns cotitzants que, és clar, cada cop han de pagar més impostos. La cultura del jaure i subsidi convertida en llei i ara també en efecte crida. Vostès no combaten la pobresa, no volen erradicar-la. Al contrari, necessiten perpetuar-la per garantir-se una massa electoral sòlida. Les seves formacions desapareixerien si Catalunya tornés a ser rica i plena, per això la volen dependent i infestada d'immigració subsidiada i tercermundista. Al principi em pensava que això seu era ingenuïtat, però ara no. Ara ja m'he adonat que és vocacional, que realment s'enorgulleixen de liderar aquest xafastre.

Permetin-me que els faci cinc cèntims de la realitat que pateixen els ciutadans, d'aquells ciutadans que no tenen acta de diputat. La Mercè té dos fills a càrrec i dues feines per poder-los mantenir. Es veu forçada a treballar festius i caps de setmana, cobra 1.700 euros mensuals i fa mans i mànigues per arribar al cap del mes i poder liquidar les factures del cangur a qui deixa la mainada. La Mercè paga fidelment els seus impostos renunciant a aficions i a capricis. La Fàtima ha arribat fa poc a Catalunya amb els seus tres fills i s'ha empadronat sola en un habitatge de protecció, tenint accés immediat a la sanitat pública i veient els seus fills ràpidament escolaritzats gràcies a aquest fenomen que anomenen «matrícula viva», sense ni tan sols haver d'abonar el cost dels llibres o de les sortides escolars. El seu marit, que conviu amb ells, s'empadrona a casa d'un cosí. Resultat: la Fàtima, fingint ser monoparental sense ser-ho, cobra més de dos mil euros mensuals nets al mes i no paga impostos per mantenir els serveis públics que, per contra, sobreutilitza. (*Remor de veus.*) N'ha tingut prou amb una declaració responsable...

El president

Silenci, si us plau...

Sílvia Orriols Serra

...del seu patrimoni, que ningú comprovarà, per estafar tot el sistema. Aquest frau de llei, recurrent a Catalunya, que l'Administració no combat, perjudica severament les persones vulnerables del país, com la Mercè, que no només no reben cap ajut per part de les institucions, sinó que són saquejats fiscalment per poder pagar les astúcies de les Fàtimes.

Sense límits, sense criteris clars que prioritzen els nacionals, sense fiscalitzacions i inspeccions, sense retorn en forma de treball comunitari, el seu sistema de protecció social és l'escletxa perfecta que troba la immigració antioccidental per finançar el seu creixement demogràfic. Ens diuen racistes a nosaltres, però qui aplica racisme institucional (*remor de veus*)...

El president

Silenci, si us plau... Silenci!

Sílvia Orriols Serra

...contra els autòctons són tots vostès.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

(Remor de veus.)

Si us plau... *(Remor de veus.)* No, no, no... Dic: «Si us plau...» *(Remor de veus.)* Si us plau... Endavant, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Jo volia aprofitar per saludar la Iris Solé, de famílies solteres per elecció, que ens acompanya, i demanar-li disculpes per la vergonya de debats i de discursos que ha pogut sentir aquí. *(Aplaudiments.)* Crec que justament això és el que genera aquesta desafecció i que, per sort, tenim els sons de la seva filla per creure'ns que en la deshumanització que vivim aquí cada dia hi ha una mica d'esperança encara per davant. Per tant, gràcies, Iris, per posar una mica d'esperança a aquest debat.

Jo em posicionaré sobre les esmenes. Vull agrair, evidentment, les esmenes presentades per part de Junts per Catalunya i del Partit Socialista. Crec que hem pogut arribar a una entesa. Crec que haig d'expressar la decepció, una mica, amb el Partit Socialista. Jo no entenc que, després de tancar un acord com el que hem tingut, facin el discurs que han fet avui i la votació que faran avui.

L'equiparació de les taxes universitàries va ser la darrera cosa que els hi vam aconseguir arrencar, es van resistir fins al final. Però és que el que no hi hagin els dos-cents euros complementaris per renda garantida ni els dos-cents euros per infant que hi ha a l'Estat és responsabilitat del Partit Socialista, que hi posa pegues. Per tant, no és només qüestió de recursos, ho és de voluntat política. I els drets es converteixen en recursos quan els que governen se'ls creuen. I vostès no fan més que posar pegues quan poden. *(Alguns aplaudiments.)*

Senyora Orriols, senzillament, per desmentir-l'hi clarament: és que és mentida el que ha dit. Miri, per tenir el carnet de família monoparental, si no hi ha al llibre de família un sol progenitor, s'ha d'acreditar que hi ha una sentència ferma on el que paga el pare és menys del quaranta per cent del salari mínim. Jo crec que vostè diu les mentides perquè sap que als vídeos la gent no entra a comprovar. No existeix cap ingrés de dos mil euros per a cap família monoparental *(aplaudiments)* –no existeix–, és mentida. No es pot accedir a cap habitatge de protecció oficial si no es té la residència –no es pot–, és mentida. Hi han unes llistes d'espera de mesos. Per tant, la Fàtima no ha pogut accedir a cap habitatge de protecció oficial.

I ja acabo –president, perdoni–: a aquells que no els hi agrada que parlem de famílies nombroses i diuen que parlem de les altres famílies, és, primer, per comprensió lectora, no s'han llegit el títol de la moció, i, segon, perquè en realitat...

El president

Acabi, si us plau, diputada...

Susanna Segovia Sánchez

...els que els hi molesta –i acabo– és que no parlem de les famílies que ells creuen: pare, mare i fills. No, les famílies monoparentals no són famílies de *tradwives*.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials

302-00210/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avui defensem una moció que parla de subvencions, però en realitat aquesta moció parla de país, parla de com cuidem la gent, parla de com funcionen els serveis socials, i parla sobretot de la relació entre l'Administració i aquell teixit associatiu que cada dia sosté moltes de les polítiques socials que arriben a la ciutadania.

Quan parlem de les convocatòries de subvencions a entitats socials i locals, no estem parlant només d'un tràmit administratiu, no estem parlant només d'un calendari o d'una resolució pendent; estem parlant de serveis essencials. Darrere de cada línia de subvenció hi ha realitats molt concretes. Hi ha un menjador social que obre cada dia, hi ha un projecte que acompanya joves que necessiten oportunitats, hi ha serveis per a les persones amb discapacitat, hi ha entitats que treballen amb famílies vulnerables i hi ha professionals que cada matí aixequen la persiana per garantir que ningú quedi enrere.

Per això, quan l'Administració arriba tard, el problema no és només burocràtic. Quan no hi ha calendaris previsibles, quan les convocatòries s'endarrereixen o quan les bestretes no arriben, el que es posa en risc és la continuïtat d'aquests serveis. I això és exactament el que està passant.

El retard en la convocatòria de subvencions del Departament de Drets Socials i Inclusió per a l'any 2026, sumat a la manca de calendaris clars i al retard en el pagament de les bestretes, està generant una incertesa que moltes entitats del país estan patint; una incertesa administrativa, una incertesa econòmica i també una incertesa organitzativa. Entitats que no saben quan podran comptar amb els recursos, equips professionals que treballen sense garanties, projectes que continuen funcionant gràcies a l'esforç i a la responsabilitat de persones que, malgrat tot, no deixen de fer la seva feina.

Perquè mentre nosaltres parlem aquí, hi ha entitats que continuen atenent persones cada dia. I ho fan, sovint, avançant recursos, assumint riscos i sostenint estructures amb moltíssima responsabilitat.

Però la pregunta és inevitable: podem construir un sistema de serveis socials sòlids si funciona amb aquesta incertesa? Crec que la resposta és clara: no. Cap entitat pot planificar correctament si no sap quan sortirà una convocatòria; cap projecte pot consolidar-se si no té estabilitat, i cap administració pot dir que protegeix els drets socials si posa en dificultats aquells que els fan possibles sobre el terreny.

Per això presentem aquesta moció, i ho fem amb voluntat constructiva, no per generar soroll, sinó per aportar solucions. Primer, demanem un calendari clar, estable i públic de les convocatòries de subvencions del Departament de Drets Socials i Inclusió. Un calendari que permeti planificar, que permeti donar estabilitat als equips i que permeti garantir la continuïtat dels projectes socials. No és una demanda extraordinària, és simplement una administració que funcioni bé.

Segon, demanem garantir el pagament immediat de la bestreta corresponent a l'any 2026 de les subvencions bianuals 2025-2026, perquè les entitats socials no poden continuar fent de banc de l'Administració, no poden continuar assumint costos que no els corresponen. I no podem normalitzar que qui sosté serveis essencials hagi de treballar amb aquesta incertesa.

I tercer, demanem que fins i tot en una situació de pròrroga pressupostària, el Govern habiliti els mecanismes necessaris per evitar interrupcions en la prestació de serveis, perquè aquí hi ha el nucli del debat: les subvencions socials no són accessòries, són estructurals.

Catalunya té un teixit associatiu extraordinari, entitats arrelades al territori, professionals compromesos i projectes que transformen realitats cada dia. Aquest teixit és una de les grans fortaleses del país, però perquè funcioni necessita una administració fiable, previsible i responsable. Quan això falla, passen coses: es congelen projectes, es tensionen equips i augmenta la incertesa de persones que ja viuen situacions difícils. I això no pot ser la normalitat. Les institucions tenim una responsabilitat molt clara: donar estabilitat a qui garanteix drets.

Aquesta moció va d'això: de donar certeses, de millorar el funcionament del sistema i de respectar la feina de les entitats socials. Encara som a temps de corregir aquesta situació; encara som a temps de reforçar la confiança entre administració i tercer sector, i encara som a temps de garantir que els serveis socials funcionin amb la seguretat que el país necessita.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per defensar-les davant del Ple, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, gràcies de nou. Aquesta moció presenta un tema que pot semblar administratiu, però, com molt bé heu dit, el que està fallant no és un tràmit, perquè ara mateix la dependència del sistema del benestar a Catalunya de la gestió externa és tan gran que quan fallen convocatòries, quan es retarden les bestretes, quan no hi ha calendari clar, s'està posant en risc serveis essencials i, per tant, els drets socials de catalans i catalanes.

Aquesta és la realitat del nostre país, i la moció descriu molt bé aquesta situació. Les entitats que treballen amb infants, amb persones amb discapacitat, amb persones en situació de dependència o amb famílies vulnerables, viuen amb la incertesa permanent, no poden planificar equips, ni projectes, ni garantir continuïtat perquè no saben quan cobraran ni en quines condicions cobraran.

A Catalunya és cert que tenim un tercer sector organitzat, arrelat al territori, amb un compromís social que no discutim. Entitats que han sostingut drets quan l'Administració no arriba, que han innovat, que han posat les persones al centre. I aquest tercer sector sabem que és un tresor i que s'ha de protegir i cuidar.

Però també, al mateix temps, no tot el que es presenta sota l'etiqueta de tercer sector respon a aquesta lògica. Nosaltres ho hem de dir: hi ha entitats que actuen com a llops amb pell de corder. Sota figures jurídiques que barregen formalment l'àmbit social amb estructures empresarials, operen veritables mercantils que fan negoci de la necessitat i precaritzen els treballadors.

No podem mirar cap a una altra banda quan, sota el paraigua social, s'està especulant amb les cures. Nosaltres mateixes hem portat a instàncies d'antifrau europees possibles irregularitats vinculades amb la gestió de recursos destinats a l'atenció de menors extutelats, en el context de l'antiga DGAIA. Perquè quan hi ha indicis de que el diner públic destinat a protegir joves vulnerables pot acabar generant benefici privat, tenim l'obligació política d'actuar.

Defensar el tercer sector no és defensar qualsevol model, és defensar la part compromesa i no lucrativa, i separar-la clarament de qui converteix els drets socials en oportunitats de negoci. Ara bé, tampoc podem normalitzar que drets bàsics depenguin, any rere any, de convocatòries competitives i incertes. Si parlem de serveis

socials, si parlem d'atenció a la dependència, a la infància o a situacions de vulnerabilitat, estem parlant de drets subjectius i no de projectes puntuals que puguin anar depenent de subvencions.

Per això nosaltres donem suport a aquesta moció. També hi hem afegit una esmena que mira una mica –mira una mica– més enllà, poquet, perquè el que proposàvem és que mentre no s'aprovi la llei d'instruments de provisió del sistema públic de serveis socials, cal simplificar, reduir burocràcia, agilitzar la tramitació i avançar cap a aquest finançament més estable i plurianual per als serveis estructurals, i deixar de sotmetre els serveis a aquestes permanents lògiques anuals.

Però també diem clarament que la moció que avui votarem no és la que la CUP hauríem volgut que es votés avui en aquest Parlament. La moció que ens hauria agradat aprovar seria una que avancés decididament cap a un sistema plenament públic, amb gestió directa, amb planificació estable, amb control democràtic. Un sistema que expulsés la mercantilització dels drets socials. No aquesta part compromesa del tercer sector, ja ho hem dit, sinó el lucre amb els diners destinats a drets.

L'horitzó que defensem és un sistema de drets socials centrat en la persona i cent per cent públic. Un sistema on l'Administració assumeixi la responsabilitat directa de garantir drets amb recursos suficients i estables. I això no va en contra del tercer sector compromès; al contrari, creiem que un sistema públic fort és la millor garantia perquè el tercer sector no sigui utilitzat com un pedaç estructural ni com una coartada per externalitzar responsabilitats, sinó com un aliat en la defensa dels drets.

Calendaris clars, pagaments garantits, simplificació immediata i, en paral·lel, avançar cap a un model que tregui espai al negoci i reforci la garantia pública. Perquè quan parlem de subvencions no parlem només de tràmits, sinó que estem parlant de la vida de persones concretes, com molt bé heu comentat abans. I els drets no poden dependre d'aquesta incertesa administrativa, però tampoc del benefici privat.

Gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president Rull. Consellera, diputats, diputades... Agraïm al grup proposant la finalitat d'aquesta moció, que rau en assegurar aquesta continuïtat financera, tenint en compte, doncs, tots aquests retards que s'estan produint en les convocatòries anuals de subvencions del Departament de Drets Socials i Inclusió. Tot això dificulta aquesta planificació dels serveis, la tasca dels equips professionals i posa en risc la continuïtat de serveis essencials, aquells adreçats a infants, a persones amb discapacitat, a persones en situació de dependència i famílies en situació de greu vulnerabilitat. Un govern que ens prometia ser el Govern de la millor gestió. I aquí ho tenim: un govern, podem dir, que a data d'avui ha suspès en gestió.

Tenim els centres especials de treball, que s'han vist abocats a una situació de greu fragilitat a causa d'aquests impagaments i retards acumulats per part de la Generalitat; entitats que han hagut d'avançar nòmines, endeutar-se, assumir interessos bancaris per una manca de finançament que no era responsabilitat seva, i això ha posat en risc la continuïtat del model i la qualitat dels suports, també amb implicació directa del Departament de Treball i Empresa, cal dir-ho.

Des del Partit Popular hem presentat tres esmenes, una de les quals ha estat transaccionada –agraïm al diputat proposant la seva entesa. Lamentem que les altres dues, doncs, no hagin estat acceptades, atesa també la seva rellevància, que creïem que sumava.

Respecte a l'esmena transaccionada –m'ho heu escoltat en moltes ocasions ja des d'aquest faristol–, dir que el Govern de la Generalitat ha de garantir aquella convocatòria del programa de prestació d'atenció social a les persones amb discapacitat,

les anomenades PUA. Per tant, ha d'assegurar-se la seva regularitat i evitar aquesta inseguretat viscuda durant els darrers anys. Aquesta convocatòria hauria de ser publicada sempre dintre del primer semestre de l'any. A vegades hem arribat al desembre i encara està pendent la seva convocatòria. El mateix amb les subvencions Convo, del Departament de Drets Socials i Inclusió, en l'àmbit de les polítiques socials.

Quant a la segona esmena, que no ha estat acceptada, sí que vèiem la seva importància quan demanàvem que hi ha d'haver garanties per a aquestes convocatòries de subvencions; és a dir, no ha d'haver-hi un xec en blanc. Són d'obligat compliment criteris, com ho puguin ser els de concurrència competitiva, la publicitat, l'eficiència, l'eficàcia en la gestió i en el compliment dels objectius fixats per l'Administració. Per això, el Govern –i això també ho aconsella la sindicatura de greuges– hauria de revisar aquelles subvencions nominatives i les subvencions excloses de concurrència, a fi de garantir sempre només aquesta via de subvenció en els casos més extraordinaris.

Per últim, una tercera esmena que no ha estat acceptada per Esquerra Republicana. No ens ha sorprès en absolut, perquè quan s'escolta o s'escriu la paraula Sindicatura de Comptes no sé què passa, que es posen molt nerviosos, vostès. Però, bé, llegim l'esmena: «Instar el Govern de la Generalitat a obrir els expedients escaients per determinar si les entitats prestadores de serveis socials que han estat assenyalades per presumptes irregularitats en els recents informes incorren en algun dels supòsits de revocació de l'acreditació, de suspensió dels concerts socials i de les gestions delegades.» I és que això també se preveu en el seu Decret 69/2020, de 14 de juliol, d'acreditació de concert social i de gestió delegada de la xarxa de serveis d'atenció pública. Perquè tots ho entenguem, l'exemple que tenim damunt de la taula: Fundació Resilis.

També volem posar en alça el valor del rol desenvolupat pel tercer sector social. Però, què ens trobem? Ens trobem que la solidaritat no es pot gestionar amb opacitat. El que hem vist en aquesta fundació, Fundació Resilis, i en altres entitats sota sospita, això és un insult als contribuents i, sobretot, a uns infants i adolescents que haurien de ser protegits: entitats que han convertit la gestió social en un *modus vivendi* sense transparència. Per tant, no acceptarem que es continuï finançant amb diners de tots aquestes fundacions que presenten, doncs, certes irregularitats, facturacions injustificades o una gestió del personal sota sospita. Per això les nostres esmenes. Aquesta era clara, era directa i deia un no a mantenir aquesta xarxa de clientelisme.

El Partit Popular no demanem bones intencions: demanem auditories. No ens tremolarà el pols a l'hora de demanar comptes a qui gestiona malament aquests diners públics. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Tampoc serem còmplices del seu desgovern. President, vaig acabant. Per tant, subvencions, sí, però també mesures de control i també mesures de fiscalització.

Gràcies.

El president

I ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, consellera; bon dia, diputats i diputades. I també donar la benvinguda a les persones que segueixen aquest punt d'aquesta sessió de Ple.

Consellera Mónica Martínez Bravo, quan es publicaran les convocatòries de les subvencions Convo i les ajudes PUA del Departament de Drets Socials i Inclusió? Però no volem que ens respongui a nosaltres i als grups parlamentaris o a aquest Parlament, perquè nosaltres ja li hem demanat això tres vegades; el que volem és que doni explicacions a totes les entitats que depenen d'aquestes subvencions per

poder garantir l'atenció a infants en situació de vulnerabilitat, a persones amb discapacitat o bé gent gran que avui, el mes de febrer, a finals de febrer, encara no saben quan ni quin finançament rebran per poder garantir la continuïtat de serveis essencials o garantir drets bàsics. El seu departament ha estat posant les entitats socials sota una pressió i incertesa inexplicables i, de fet, no hi han manifestacions perquè tenim la sort que les entitats socials i el teixit d'entitats socials català és resilient, és independent, i quan el Govern no compleix les seves responsabilitats o bé arriba tard, les entitats no abandonen les persones més vulnerables. Però és que els hi esteu fent molt difícil continuar la seva feina.

Des de Junts agraïm al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana haver presentat aquesta moció sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i a entitats socials. El retard de les convocatòries afecta les entitats de manera transversal: afecta aquelles entitats que treballen en el lleure educatiu, afecta també les entitats que gestionen habitatge per a menors tutelats per la DGAIA. I, per tant, el que fan és que les força a demanar crèdit, les força a utilitzar els seus estalvis per poder assumir el cost dels serveis prestats. I, per tant, evidentment, nosaltres donarem suport a aquesta moció que demana que s'agilitzin tots aquests processos.

Ara bé, diputats d'Esquerra Republicana, diputats del PP i CUP, el missatge que han donat avui a les entitats del nostre país que depenen de subvencions per poder pagar les nòmines dels professionals, per poder planificar i continuar els serveis essencials, és simplement fals; o sigui, és simplement una mitja veritat, perquè vos-tès diuen que les entitats pateixen aquesta incertesa per culpa d'un problema estructural, d'un problema de model, però no és un problema de disseny ni és un problema de pressupostos, com també creiem que els diputats del PSC ens faran creure més endavant; és un problema d'incompetència, és un problema de mala gestió per part del Govern, i això ho hem de dir clar i ho hem de poder dir amb més contundència. De fet, aquesta moció ho posa molt bé: retards en la convocatòria de les subvencions per a l'exercici del 2026, manca d'un calendari clar de les convocatòries de les subvencions, retard en el pagament de la bestreta. Per tant, aquest Govern tenia l'oportunitat, tenia la responsabilitat d'acompanyar les entitats, i no ho ha fet. Ens han promès que anunciarien les convocatòries a principis d'any i no han complert.

Hi ha entitats que avui no saben per què no cobren; no han cobrat i no saben per què no cobren. I no ho saben perquè no hi ha criteris, no hi ha directrius clares per part del Departament de Drets Socials. Els canvis que s'estan fent dins del departament s'estan fent de manera improvisada, s'estan fent sense analitzar les conseqüències en l'exercici o la feina d'aquestes entitats. I, consellera, sé que ho està negant, però és que nosaltres els hem fet rectificar males decisions que ha pres aquest Govern. De fet, l'exemple més clar és l'acord entre Dincat i el Govern de fa una setmana.

Per tant, li demanem que no improvisi tant i que escolti més les entitats i les demandes que li fan. Què li demanen? Demanen un calendari clar de les convocatòries de subvencions, perquè la publicació es faci en el primer trimestre de l'any. Avui no els han explicat res. Demanen que s'avanci cap a un sistema de finançament sostenible pluriennal per a les entitats, perquè puguin planificar, es puguin anticipar a poder dimensionar, doncs, els projectes i poder estabilitzar els equips.

I, finalment, evidentment, mentre treballem la llei d'instruments de provisions de serveis socials, demanem, doncs, que es posin, s'agilitzin, es facin mecanismes de simplificació i estandardització per poder tramitar els processos per poder accedir a aquestes convocatòries. Això, com hem dit, aquesta moció, només és el principi. De fet, en vindran més perquè ja veiem que van molt tard.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, qué sorpresa continuar teniendo a la consejera de Derechos Sociales. No estamos acostumbradas a tenerla aquí en el Pleno mientras se discuten mociones de derechos sociales. En fin.

Ha dicho el diputado de Esquerra Republicana que es una moción para garantizar derechos. No: es una moción para justificar su nefasta gestión y la del Partido Socialista. Noticia de mayo del 2022, Cáritas Cataluña: «En el 2021 y principios del 2022, las entidades del tercer sector de Cataluña sufrieron un retraso histórico en el pago de subvenciones por parte de la Generalitat, obligándoles a adelantar 33 millones de euros para mantener proyectos de atención a personas vulnerables. La Mesa del Tercer Sector calificó la situación como la peor en años, poniendo en riesgo la tesorería de las organizaciones.» ¿Quién gobernaba Cataluña en el 2021 y en el 2022? El Gobierno de izquierdas de Esquerra Republicana, que dedicó 4,7 millones de pagos indebidos a ex-MENAs, deuda que, junto con el Gobierno socialista, decidió condonar. No los dedicó a cubrir los impagos a las entidades del tercer sector.

Otra noticia: «Los gerentes de algunos de estos consorcios participados por la Administración catalana, antes del tercer sector, han demostrado su malestar por la demora de los pagos y denuncian que la Generalitat no tiene un euro, que se centran en los temas prioritario para ellos, pasando del resto, y que llevan meses sin recibir ningún pago.» Febrero del 2022, *The Objective*. ¿Quién gobernaba durante el 2023? El Gobierno de izquierdas de Esquerra Republicana, que tenía otras prioridades antes que cubrir las subvenciones a estas entidades.

Más noticias. «Las entidades del tercer sector en Cataluña enfrentan graves retrasos en los pagos de subvenciones del 2024 i el 2025, poniendo en riesgo la continuidad de servicios sociales y el pago de nóminas.» ¿Quién gobernaba en el 2024 y en el 2025? Los gobiernos de izquierdas de Esquerra Republicana, con el apoyo del Partido Socialista, y los socialistas, luego, con el apoyo de Esquerra Republicana. Hicieron exactamente lo mismo.

Y es que, como dicen estas entidades, la Generalitat tiene otras prioridades. Y la prioridad es islamizar Cataluña, saturarla de inmigrantes, romper la convivencia y acabar con nuestros recursos sociales y sanitarios. Por ello, las entidades del tercer sector que siguen recibiendo pagos millonarios durante todos estos años y que no sufren retrasos son las que se dedican a ofrecer recursos a inmigración ilegal, recursos que les niegan a los catalanes que lo necesitan. Por ejemplo, Resilis y Mercè Fontanilles, que se dedican a gestión de MENAs y ex-MENAs, se han embolsado entre 30 y 40 millones de euros anuales, dedicando la gran mayoría a sueldos de sus altos cargos, todos de Esquerra Republicana, Junts y el Partido Socialista.

La Comisión Catalana de Acción por el Refugio, casi 4 millones de euros del 2022 al 2025. Ya saben, refugiados de la guerra..., no sé, ¿de la de Marruecos?, ¿de la de Pakistán? Acatí, protección e inclusión social de personas migradas y refugiadas LGTBIQ+, 1 millón y medio de euros en los últimos cuatro años; Open Arms, solo en el 2024 los socialistas le han regalado 650.000 euros, dinero público salido del bolsillo de los catalanes. Los años anteriores, cantidades similares; para el tráfico de personas inmigrantes resulta que la Generalitat sí que tiene dinero. Si hablamos de las subvenciones otorgadas a Cruz Roja, solo para gestión de inmigración ilegal, los números se disparan.

Todas estas entidades no han sufrido ni un solo retraso en los pagos. ¿Quién sufre retraso en los pagos? Lo sufren las entidades que no sirven a los fines *woke* y de islamización de Cataluña, de la Cataluña de izquierdas, de la Cataluña separatista. Sufren retrasos e impagos las entidades que sirven a los catalanes como la Federa-

ción Catalana de Alzheimer, la Federación de Entidades Catalanas contra el Cáncer, la Coordinadora de Síndrome de Down de Cataluña, entre otras muchísimas entidades. Estas son las verdaderamente perjudicadas por las políticas socialistas y separatistas que dedican el dinero de la caja de derechos sociales, el dinero de los catalanes, a la inmigración ilegal.

La verdad es que votaremos a favor prácticamente de toda la moción, pero miren, señores de Esquerra Republicana y señores socialistas, ustedes ni tienen vergüenza ni la conocen.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. No els hi donaré el condol, però entenc que la tristesa per la mort del principal condemnat pel 23-F pugui enterbolir la seva claredat d'idees, eh? Centrem-nos en la qüestió.

Bé, sovint en aquest Ple parlem de milions d'euros com si fossin xifres abstractes en un pressupost, però avui, en realitat, parlem de fets i de realitats molt concretes, més enllà del diari oficial. Darrere de cada expedient de subvenció que es retarda hi ha una entitat social que s'endeuta per poder mantenir oberts serveis per a infants, per a famílies vulnerables, per a persones amb discapacitat i plantilles que avui, 26 de febrer, encara no saben quan cobraran per fer la seva feina. Diu el Govern que la prioritat són les polítiques socials, però aquestes realitats desmenteixen el relat. Avui el Departament de Drets Socials no està facilitant la tasca d'aquestes entitats.

Anem als fets que constata aquesta moció. Estem en ple 2026 i encara no hi ha convocatòria anual publicada. No hi ha calendaris previsibles i tampoc hi ha calendaris vinculants. Un altre exemple el tenim a la convocatòria anual del programa de prestació d'atenció social a les persones amb discapacitat, els programes PUA, que mai se sap quan es produiran. I hem parlat en reiterades ocasions sobre la situació financera dels centres especials de treball, vinculada al retard al pagament i la publicació de les bases per a aquestes subvencions, entre d'altres.

Totes sabem perfectament la complexitat de la gestió d'una entitat social, fins i tot hem participat activament en aquesta. S'han de planificar nòmines, lloguers i serveis. Com es vol que planifiquin res si el Govern és incapaç de dir-los quan podran demanar les subvencions? La manca de mecanismes de continuïtat administrativa ara ja no és un simple error tècnic, és una negligència política que posa en risc la continuïtat de serveis bàsics per a les persones. Però hi ha una cosa encara pitjor que no convocar: no pagar el que ja s'ha compromès. Per això, la moció denuncia el retard del pagament de la bestreta del 2026 de les subvencions bianuals. Però no és l'únic exemple. Just aquesta setmana, el nostre grup ens vam trobar amb una entitat especialitzada en violències, amb una trajectòria de més de vint-i-cinc anys, a qui se li deuen 250.000 euros, 60.000 des del 2023. I això té un nom, i és que el Govern es finança a costa de les entitats socials. Vostès no paguen, les entitats han d'anar al banc a demanar pòlisses de crèdit i pagar interessos perquè no es fa la feina. És una falta d'empatia absoluta que no s'hagin habilitat ja les fórmules financeres per garantir aquests pagaments immediats, tal com planteja la moció.

Compartim els seus continguts, doncs, perquè si no es dona resposta a aquesta situació, ens hi juguem la supervivència d'entitats que, tal com està estructurat actualment, són essencials per a la supervivència del sistema social català. Les entitats necessiten un calendari vinculant i el pagament immediat de les nòmines que la passivitat des del Govern amenaça. La falta de calendari és el deute de les entitats del país. Per tant, hem d'anar a fórmules de finançament més estables, a fórmules de caràcter pluriennal, per tal de poder garantir la continuïtat efectiva i fer possible

una planificació el més eficaç possible de serveis, que, d'altra banda, tenen caràcter estructural, així com la necessària continuïtat de les plantilles que els presten i que tenen una incertesa, també, total respecte a la seva situació, el que sense dubte es traduiria immediatament en una menor rotació de les plantilles i en una millora de la qualitat dels serveis prestats a la ciutadania.

Fa temps que es va perdre la legitimitat per demanar paciència a qui ja no en pot tenir. Les entitats no poden menjar de bones intencions, les entitats no necessiten anuncis, Les entitats el que necessiten són solucions i, a més a més, solucions de caràcter immediat. La protecció dels drets socials no es fa amb anuncis, no es fa amb rodes de premsa, es fa amb transferències. Per tant, el que necessitem és que s'apliquin ja les fórmules financeres necessàries per fer el pagament del que es deu a les entitats, es facin les convocatòries pendents, s'abonin les bestretes i es posi, per tant, remei a l'asfíxia de les entitats del tercer sector.

Si seguim amb una estructura de sistema de drets socials vinculada a l'actuació d'entitats, com és el que tenim –i posem en valor, i molt, el paper d'aquestes entitats–, no podem continuar asfixiant-les econòmicament.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

El marc legal català preveu subvencions al tercer sector per finançar els serveis socials. El Departament de Drets Socials i Inclusió va aprovar les bases reguladores l'any 2023, amb convocatòria plurianual els exercicis 2025 i 2026, precisament per donar estabilitat pressupostària a les entitats. En la pràctica ens trobem que entitats de lleure, esplais, agrupaments escoltes, casals juvenils, denuncien que no hi ha cap previsió per a la convocatòria de 2026. En anys anteriors aquesta convocatòria sortia a finals d'any; ara, iniciat ja el 2026, encara no s'ha publicat. Això genera incertesa administrativa, financera i operativa i, segons les entitats, el Departament s'ha compromès a mantenir els terminis de resolució de l'any anterior amb adjudicació al juny. Sense un calendari vinculant no es poden planificar projectes ni pagar nòmines.

La Generalitat justifica el retard de la pròrroga pressupostària pels canvis en el sistema informàtic. Mentrestant, la bestreta corresponent al 2026, malgrat estar consignats més de 83 milions d'euros per a projectes plurianuals iniciats ja el passat 2025, no s'ha fet efectiva. Aquest bloqueig posa en risc la continuïtat d'aquests serveis, l'atenció a infants vulnerables, a persones amb discapacitat i gent gran i a famílies en risc. Les entitats no saben si disposaran dels recursos compromesos, i no parlem ja dels tràmits administratius, sinó que parlem de drets.

Quan una entitat no sap si podrà continuar el seu projecte al gener perquè la convocatòria no ha sortit, no és un problema burocràtic, és una vulneració indirecta dels seus drets. La biennalitat havia de ser una eina d'estabilitat, però si la bestreta del segon any no està garantida, el missatge implícit vol dir «espavileu-vos». Allò que havia d'aportar seguretat, s'ha convertit en angoixa. Les entitats proposen solucions: simplificar els procediments, avançar al màxim els recursos, fer un pagament íntegre a l'inici del projecte i reduir la liquidació final. També demanen estabilitzar les línies de subvenció, reforçar la interlocució i crear un espai de treball estable amb capacitat decisòria.

La Generalitat s'ha compromès a constituir aquest grup de treball per revisar les bases del 2027. Cal que aquest diàleg sigui real, permanent i efectiu. Això no és un patró aïllat; es repeteixen en altres àmbits com la formació professional, els centres ocupacionals –no saben si podran iniciar els cursos–, professionals que no poden planificar, persones aturades que esperen oportunitats i el Govern actua sense calen-

dari, sense previsió, i deixant a tots aquests professionals i a la ciutadania en general en aquesta incertesa. Sovint s'allega a la pròrroga pressupostària; però governar amb pròrroga també és governar, la llei preveu instruments: modificacions de crèdit, decrets llei, mecanismes excepcionals que quan els hi ha interessat els han utilitzat.

El que no pot és faltar voluntat política i capacitat de gestió. El problema de fons no és un retard puntual, és una cultura de gestió basada en l'anar fent, en apagar focs, en reaccionar normalment tard. El país s'omple de protestes: professionals sanitaris, docents, funcionaris, entitats socials... Tot això erosiona la confiança i la credibilitat institucional.

Hi ha un element especialment preocupant: la manca d'un calendari realment vinculant. Aliança Catalana no demanem miracles, demanem dates de publicació i dates de resolució. Les entitats no poden fer un pressupost a ull, no poden contractar personal amb l'esperança que potser al juny arribarà una resolució. Quan els mateixos errors es repeteixen any rere any, ja no parlem d'imprevistos, parlem de negligència. No és una crítica partidista cap al Govern, sinó que és una constatació de la realitat que no admet més excuses. Catalunya necessita un govern que planifiqui, que compleixi terminis i que no improvisi dia rere dia. I si no hi ha pressupost, i si no hi ha majoria estable, i si no es pot garantir la continuïtat dels serveis, cal tenir coratge i reconèixer-ho. Governar, no és resistir, és donar resposta. I si no n'hi ha, no es pot o no se'n sap, hi ha una sortida democràtica molt senzilla: deixar que la ciutadania decideixi.

Catalunya mereix una administració que funcioni, entitats que puguin planificar amb seguretat, professionals que treballin sense angoixa i ciutadans que confiïn en les seves institucions. Aquesta confiança s'ha erosionat per una cadena de retards i per una cadena de compromisos incomplerts. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Aliança Catalana... Acabo, president. Per a Aliança Catalana la política no és discurs, és execució, és rigor i és previsió. Quan això falla de manera reiterada, el problema no és tècnic, és polític, i tota responsabilitat política exigeix inevitablement assumir-ne les conseqüències.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Mateo Sellas.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, públic assistent... Intervinc per explicar el nostre vot favorable a aquesta moció d'Esquerra Republicana de Catalunya. Abans que res, agrair el bon tarannà i la predisposició al diputat Jordi Viñas: moltes gràcies. I procedeix a parlar ja de la moció.

En aquest sentit, intervenim per explicar amb tota naturalitat que el que es planteja és de sentit comú, sobretot perquè posen al centre les entitats socials i els ajuntaments, que són qui salven el país, qui sostenen el país quan les coses realment van malament.

I, mirin, siguem clars: sí, hi ha hagut retards i han causat incomoditats i problemes de gestió. Ho sabem, ho reconeixem, però, a més a més, diem que ja fa temps que hi estem treballant perquè no es torni a repetir. Perquè, rere de cada convocatòria, hi ha equips que necessiten estabilitat, projectes que no poden no prosperar, persones que no poden esperar, infants, persones amb discapacitat, famílies vulnerables. I el Govern n'és plenament conscient.

Per això, compartim el diagnòstic de la moció i l'acceptem, però no només perquè hi estem d'acord, sinó perquè ja hi estem treballant. I permetin-me explicar què s'ha fet i què es farà.

En primer lloc, aquest Govern ha fet una aposta decidida que les entitats reclamen fa anys: les subvencions plurianuals. I no, no amb una prova pilot, sinó amb la convocatòria més gran que s'ha fet mai a la història, la convocatòria 2025-2026, amb 231 milions d'euros, 25 milions d'euros més del que estava inicialment previst i sent un salt endavant un increment del quaranta-cinc per cent respecte al 2024; no és gens menor, ho han de reconèixer. I, a més a més, amb 2.771 accions finançades, dos terços de les quals són bianuals. I tot això què vol dir? Doncs vol dir continuïtat, planificació. Vol dir equips que podran treballar amb tranquil·litat; fet que és el que històricament es reclamava des de les entitats, per altra banda.

I, en segon lloc, el calendari, que n'he sentit parlar molt per diferents grups. Hi ha un compromís clar des del departament: convocatòria aquest proper mes de març, resolució abans de l'agost i pagaments immediats. No hi ha inacció, hi ha previsió i hi ha compromisos. I, a més a més, va en direcció també del que diu la moció: previsió i seguretat jurídica. Aquí estem.

I, en tercer lloc, la bestreta 2026. També hi estem d'acord i farem servir totes aquelles eines pressupostàries i financeres disponibles perquè no s'aturin els serveis. Però estem en una situació de pròrroga pressupostària. Estem treballant en uns pressupostos des del 2023. I això no serà ni excusa ni fre, però és la realitat i dificulta la situació de la gestió del dia a dia.

I, ara bé –permetin-me la franquesa–, si tant reclamen aquesta estabilitat, aquest marc pressupostari clar, que som tots coneixedors de la seva necessitat, doncs la conseqüència és molt evident: necessitem un nou pressupost per a aquest 2026. No és cap secret. S'allarguen els procediments. Creix la incertesa, si no hi ha un nou pressupost. I això no és bo per a ningú: ni per a les entitats ni per als ajuntaments ni per a les persones que atenem. Per tant, sí, acceptem la moció, en compartim la diagnosi i ens comprometem amb les mesures que proposa.

Però, alhora, també permetin-me que faci una crida a la responsabilitat d'aquest Parlament per tenir uns pressupostos per a aquest 2026, perquè sense els pressupostos serà molt més difícil avançar cap a aquesta agenda social realment transformadora que el país necessita. Perquè, al final, la política tracta d'això, de garantir drets, de donar continuïtat als projectes i de cuidar, i molt, els professionals que hi són. Però sobretot, sobretot, sobretot per als Socialistes i Units per Avançar del que va la política és de treballar cada dia, incansablement, amb fermesa, amb convicció, des dels valors, perquè ningú –i escoltin, diputats i diputades de l'extrema dreta i de la dreta extrema– es quedi enrere. I quan diem «ningú» volem dir «ningú».

I acabo amb una frase que és fonament i resa del catalanisme polític, que és el que a nosaltres ens mou i el que entenem: és català tothom qui viu i treballa a Catalunya. I hi afegeixo: sense cap excepció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. Dir-li a la diputada de VOX que no tenir vergonya és destinar 7.600 euros del Parlament de Catalunya a àpats no justificats. Això és no tenir vergonya. I, a més a més, amb begudes alcohòliques d'alta graduació. No sé si ens volen anestesiar en aquest Parlament, però déu-n'hi-do! –déu-n'hi-do!

Recordant-li també... Agrair, d'entrada, el to dels altres grups parlamentaris i agrair també les aportacions que han fet els diferents grups. I em centraré amb les esmenes, però abans recordar-li també al diputat del PSC que les pluriennalitats les va establir el conseller Campuzano i que, escolti, nosaltres també volem pressupostos. Sabem que els pressupostos són el que convé al país. Del que es tracta és de

que es compleixin els acords signats. Per tant, compleixin i ens asseurem a negociar pressupostos. *(Alguns aplaudiments.)*

En aquest sentit, i entrant més en les esmenes que s'han presentat, durant aquesta tramitació hem incorporat aportacions de l'esmena de la CUP. Hem acceptat l'esmena perquè creiem que apunta a una necessitat real que les entitats fa temps que ens reclamen, que és reduir la burocràcia i simplificar els procediments i avançar cap a fórmules de finançament també més estable. Per tant, l'hem acceptada.

I, després, hem fet una transacció amb la diputada del Partit Popular per reforçar la regularitat d'algunes convocatòries importants, especialment les vinculades a l'atenció a les persones amb discapacitat i per garantir que es publiquin dins del primer semestre de l'any. D'alguna forma ens semblava que això millorava la moció i, en aquest sentit, per tant, hem acceptat i, en aquest cas, l'hem transaccionat.

I també, no m'ha agradat la desqualificació que alguns han fet del tercer sector. Crec que les entitats no s'ho mereixen, i el que em sap més greu és veure la CUP, en aquest sentit, en aquesta línia, al costat de VOX i del PP.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca

302-00208/15

I passem tot seguit al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca; presentada, en aquest cas, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la, té la paraula, per un temps de cinc minuts, la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. Gràcies, consellera Montserrat. Diputats i diputades, la política del coneixement, la recerca i la innovació hauria de ser la més important, perquè permet transformar la societat millorant la forma de viure, d'estudiar, de treballar tant de les generacions presents com futures. L'educació universitària i la recerca són peces clau per avançar en l'atenció a les persones vulnerables, la millora del sistema de salut, l'augment de la productivitat, la creació de llocs de treball de qualitat, la reindustrialització i la competitivitat de l'economia a Catalunya.

Però, en canvi, per al Govern socialista, i en la mateixa línia dels governs anteriors, la política de l'educació universitària i la recerca es troba a la cua a Catalunya. Prova d'això és que veiem que, en el pressupost prorrogat definitiu per polítiques de l'any 2025, la Generalitat només preveu destinar 506 milions d'euros a l'R+D+I, import que només representa l'u per cent del total de les despeses públiques. Per això no els sorprengui tant quan des del Partit Popular els acusem de prioritats equívocades.

No sorprèn tampoc que hi hagi rellevants qüestions pendents de resposta. En recerca: com atreure talent internacional, si resulta que la majoria d'investigadors del sector públic de la Generalitat tenen un contracte laboral temporal o conjuntural? Per què està fracassant el programa Catalunya Talent Bridge? Només han vingut dos investigadors nord-americans fins ara i està per veure per quant de temps, perquè encara hi ha recerca que el seu recorregut finalitza en una publicació teòrica i, per tant, no hi ha una transferència de resultats a la societat. En les universitats públiques: per què el quaranta per cent dels candidats que es presenten a una crida inter-

nacional del pla Serra Húnter renunciïn al concurs? Per què continuen augmentant el nombre de professors associats i substituïts quan és necessari el relleu generacional del professorat de carrera acadèmica? Per què hi ha alumnes de llars amb pocs recursos econòmics que no tenen dret a una beca i, si la reben, és insuficient per cobrir les necessitats bàsiques de l'estudiant? Per què és irrellevant el paper de les universitats catalanes en la formació contínua? I per què s'ha estancat la seva atracció d'estudiants d'arreu del món?

Per això, aquesta moció del Partit Popular pretén contribuir a resoldre aquestes qüestions amb propostes principals com són, en primer lloc, posar fi a l'infrafinançament que pateix el sistema públic d'universitats i centres de recerca, donant compliment a la declaració de Calonge i al pacte per a la societat del coneixement, i acordant un pla pluriennal d'inversions universitàries. A més, el 2026 cal definir el nou model de finançament de les universitats públiques catalanes d'acord amb la LOSU, així com establir la fórmula jurídica per garantir un finançament estable a la UOC i a la Universitat de Vic.

Molt important també és acordar un pla progressiu fins al 2030 com a data màxima per garantir l'estabilitat laboral i els sous dignes per al personal docent i investigador, que permeti atreure i retenir talent, fer front al relleu generacional del professorat i millorar la recerca aplicada al servei públic.

I pel que fa als estudiants, cal ampliar l'import i el nombre de les beques per garantir l'accés i la continuïtat a l'educació superior dels estudiants de llars amb pocs recursos, adaptades sempre a les necessitats familiars i territorials per al curs ja 2026-27.

Per últim, cal encarar els reptes de futur de les universitats públiques catalanes amb l'impuls de la formació al llarg de la vida, especialment a través del programa de microcredencials i el reforç de l'atracció d'estudiants d'arreu del món amb una oferta educativa trilingüe.

Moltes gràcies, i els demanem el seu suport. Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del grup del PSC i Units per Avançar, la diputada Núria Navarro Hurtado.

Núria Navarro Hurtado

Bé; bon dia, consellera. Diputats, diputades, avui debatem una moció que posa sobre la taula qüestions rellevants per al futur del nostre sistema universitari i de recerca. Permetin-me començar reconeixent que compartim la voluntat de reforçar-lo, de modernitzar-lo i de garantir-ne l'equitat. Agraïm les esmenes que ens han aprovat i també les transaccions a les que hem arribat.

Ara bé, diputada, no podem estar d'acord en un sentit. La moció deia que no tenim estratègia a mitjà ni a llarg termini. Em sap greu, diputada, però, com vostè sap, l'Alba Sincrotró és un projecte a tretze anys, que s'hi han destinat 924 milions d'euros amb l'Estat, començat i signat el 2025. Fraunhofer, primer centre en tot l'Estat. Innofab, primera infraestructura per a produir i escalar semiconductors. Inversions a les infraestructures universitàries ja anunciades i les inversions que hem fet i anunciat amb el projecte Singulars: més de 100 milions d'euros per edificar per tot el territori; una convocatòria d'aquest tipus no es feia des de l'any 2017, amb fons del departament, fons d'Europa i fons dels centres universitaris. Tots aquests projectes tenen una mirada llarga, a deu anys, com el Trident Innovador i Innofab, que crearà i està creant fins a quatre-centes llocs de treball, o les factories d'IA. En quinze mesos hi hauran nous projectes amb una mirada llarga i connectant Catalunya amb Europa.

Pel que fa al finançament universitari, és evident que el país necessita avançar cap a un model més estable i més alineat amb els objectius de la declaració de Ca-

longe i de la CUP. El Govern ja ha expressat el seu compromís en aquesta direcció i nosaltres el compartim. Però també és cert que qualsevol increment estructural ha d'emmarcar-se en el pressupost del 2026 i en les regles de l'estabilitat vigents. No es tracta de diluir res, sinó de garantir compromisos, que aquests es compleixin i que el sistema avanci amb unes bases sòlides.

Per això hem presentat les nostres esmenes, que agraïm novament a la diputada que ens les hagin acceptat. També s'ha parlat d'internacionalització i captació de talent. Catalunya no parteix de zero, ni molt menys. Disposem d'un sistema reconegut de forma internacional amb programes com l'ICREA, Serra Húnter o Joan Oró, que funcionen amb criteris d'excel·lència, de transparència i d'avaluació externa. A la convocatòria del 2026, en els propers dos mesos tindrem la convocatòria de Beatriu de Pinós. Al Talent Bridge ja és oberta. Tots aquests són instruments que aborden el relleu generacional i la reducció i la temporalitat, també, de l'atracció de talent. La nostra esmena reforça aquesta línia i situa la continuïtat i el compromís.

En relació amb la docència en anglès, compartim la necessitat d'avançar en la internacionalització, però sempre en un marc multilingüe, equilibrat i respectuós amb la llengua pròpia. S'estan impulsant programes com Interlingua i Parla 3, que reforcen tant l'anglès com el català. La nostra esmena reflecteix aquesta visió ponderada i realista.

Sobre les microcredencials, és important recordar que en el marc de la PRTR s'estableix clarament qui pot executar el fons. Malgrat això, el Govern ha creat grups de treball, xarxes tècniques i mecanismes de coordinació que estan funcionant i que permeten avançar amb qualitat i amb rigor. És un exemple de bona gestió.

Finalment, pel que fa a les beques, estem en un moment clau. El traspàs de beques de l'Estat a la Generalitat s'aplicarà durant el curs 2026-2027. Per tant, també estem agraïts que haguem pogut transaccionar en aquest punt.

El Govern ja està treballant en el nou sistema amb la beca salari, que és essencial per garantir la igualtat d'oportunitats. La nostra esmena reforça aquest compromís i situa l'equitat al centre de les polítiques universitàries.

En definitiva, diputats i diputades, des del nostre grup s'han presentat unes esmenes que reforcen el que ja s'està fent, que aporten realisme i que consoliden una línia de treball rigorosa i amb visió de futur. Catalunya té un sistema de recerca fort, amb potencial i amb ambició, i des del nostre grup, PSC i Units per Avançar, continuarem treballant perquè aquest potencial es tradueixi en oportunitats, en equitat i en progrés per al conjunt del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. Bé, avui parlem de l'asfíxia que pateix el sistema universitari i de recerca a Catalunya en mans dels socialistes. I dic «asfíxia» perquè en la interpellació de l'altre dia, la senyora Montserrat, més que consellera de Recerca i Universitats, semblava més una agència de propaganda, no?, «que si aquest centre, que si aquest altre, que si farem això, que si farem allò». Tot anuncis grandiloqüents.

I la veritat és que sí que li he de reconèixer que es nota qui és la seva mentora, no?, perquè realment això és, precisament, el que fa la consellera Paneque cada vegada que parla d'habitatges, no?, «mil habitatges per aquí, mil habitatges per allà». Sempre la mateixa estratègia socialista per treure del focus el col·lapse al qual estan sotmetent tots els catalans.

Però per molta propaganda que facin, la realitat és molt tossuda i a les universitats catalanes i de recerca el que els hi està passant és que s'estan ofegant. I, de fet, tots els centres, totes les universitats amb les que ens hem estat reunint durant

aquests últims mesos, resulta que tots coincideixen exactament amb el mateix i ens diuen que no poden més, que el sistema fa aigües.

I, de fet, vostè, senyora consellera, l'altre dia ho va deixar entreveure. Va deixar com..., admetre, no?, que realment sí que sabia que hi ha un problema gros, un problema de grans dimensions. Però, clar, jo em pregunto, de qui depèn solucionar-ho? Qui està governant, senyora consellera? És que, clar, porten divuit mesos i no estan fent absolutament res. Per tant, se'ls hi acaben les excuses. No ho sé, haurien d'anar una mica fil per randa.

Per exemple, un exemple molt clar, no?, de l'altre dia a la interpellació. Vostè, senyora consellera, va parlar diverses vegades de l'objectiu de l'u per cent del PIB en recerca i en universitats, però la realitat és que les últimes dades ens demostren alguna cosa bastant diferent, i és que en R+D+I destinen el 0,42 per cent del PIB català, molt lluny de l'objectiu de l'u per cent del PIB al qual es van comprometre. Però és que si anem a les universitats, resulta que encara és pitjor, perquè arriben el 0,35 per cent.

I, clar, alguns deuen pensar –com és lògic, eh?–: «Home, els diners no són infinits, es reparteixen amb altres partides que també poden ser importants.» Però resulta que, bé, si algú agafa i va a mirar on van els diners, et trobes amb això.

Dossier de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament. Vejam. Foment de l'agroecologia i la resiliència climàtica davant les migracions ambientals de la regió de Kolda, al Senegal: 942.000 euros. Seguim. Dones lesbianes, bisexuals i persones trans de Colòmbia: 852.000 euros. Pero vamos para bingo. Dones i comunitats en resistència feminista a Jenin, Cisjordània, Palestina: 1 milió d'euros –1 milió d'euros.

És a dir, resulta que no hi ha diners per a les universitats catalanes, no hi ha diners per a la investigació catalana, no hi ha diners per a la beca dels estudiants universitaris i dels predoctorands catalans, però resulta que sí que hi ha diners per a Colòmbia, per a Senegal o per a Palestina. (*Aplaudiments.*) Vinga, home! –vinga, home!

Per tant, no menteixin. No és un problema de diners, és un problema de prioritats. I després, tot i així, es sorprenen de que els joves marxïn. És que com no han de marxar, si veuen que realment l'ordre de prioritats dels socialistes és primer els de fora. És completament normal que acabin marxant tots.

Ara, el que sí que serà interessant veure és, ara que comencen a sonar campanyes de que probablement pot ser que hi hagin pressupostos, si realment la consellera Montserrat defensarà el seu departament o deixarà que «xiringuitos» com Acció Exterior, Política Lingüística, Igualtat i Feminismes els hi passin per la cara. Molt em temo que així serà.

I, bé, per arribar, diguem-ne, a un dels punts, també, de la moció important, i que m'ha sorprès bastant, és el tema de..., la moció, no?, que ens presentaven, deia: «La llengua en què s'imparteixen les classes», no? I resulta que a la interpellació, la diputada del Partit Popular, doncs, es queixava de la falta de classes en espanyol. Però després resulta que presenten una moció completament descafeïnada on només parlen d'augmentar l'anglès.

Però, és clar, resulta que nosaltres presentem una esmena per corregir-ho i resulta que la rebutgen. És a dir, el Partit Popular rebutja més hores de classe en espanyol a les universitats catalanes. De pel·lícula, ja ho explicaran als seus votants. (*Alguns aplaudiments.*) Jo no ho entenc –jo no ho entenc.

I també els hi diré una cosa: no som a Anglaterra, som a Espanya. I, per tant, el mínim que hauríem de garantir als estudiants és que puguin estudiar en la seva llengua materna abans de poder parlar d'augmentar classes d'anglès.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per part del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Consellera, bon dia. Amb aquesta moció debatem el futur intel·lectual del país, debatem si Catalunya volem continuar sent terra de talent, d'esforç i d'ascensor social o si ens resignem a gestionar la inèrcia.

La iniciativa aborda qüestions rellevants: finançament, estabilitat de personal docent i investigador, PDI, internacionalització, model de recerca. I és evident que la diagnosi conté elements encertats. De fet, el nostre sistema universitari arrossega infrafinançament estructural, precarietat en part del PDI i manca d'horitzó sostingut. Ho sabem, ho hem dit i ho hem denunciat.

I aquesta moció conté formulacions que no acceptem perquè respon a un marc polític que no és el nostre. I per aquest motiu presentem esmenes, per precisar, per millorar i per situar el debat en clau de país.

Per exemple, al punt 4.b, esmena que ha estat acceptada, es parlava d'una internacionalització desideologitzada. Nosaltres diem que les universitats no necessiten adjectius equívocs, sinó bon govern, estàndards d'alt nivell acadèmic i científic i una estratègia clara de captació de talent. La superació és una cultura institucional i Catalunya, quan confia en ella mateixa, competeix, competim amb els millors.

En una altra esmena també acceptada, hem abordat la precarietat del PDI. Mentre existeixi la taxa de reposició imposada per l'Estat, qualsevol pla d'estabilització serà limitat. Ha condicionat la renovació de plantilles i el relleu generacional. Si volem dignitat laboral, cal eliminar aquest límit i exigir corresponsabilitat al Govern de l'Estat, governi qui governi a Madrid. L'autogovern també es defensa en la gestió del coneixement.

En el punt 4.g, ens abstindrem. Es proposa ampliar l'oferta en anglès; hi afegim una línia vermella, molt vermella. El català és la llengua pròpia de Catalunya i, per tant, també de les universitats catalanes, tal com estableix la Llei 1/2003. Internacionalització i català no són antagònics, són complementaris. Una universitat amb arrels fortes és una universitat amb ales. «Cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança», deia Pompeu Fabra.

I en matèria de beques, també acceptada, no n'hi ha prou amb ampliar partides, proposem un programa propi de beques salari, basat en renda i equitat territorial, que garanteixi que cap jove abandoni els estudis per manca de recursos. Perquè la universitat catalana també és cohesió social.

Ens enfoquem també al pacte nacional per a la societat del coneixement 24-30. Incrementar la despesa pública en recerca, desenvolupament i innovació fins a l'u per cent del PIB és ambició nacional, però també ho és exigir a l'Estat el compliment de la seva quota i mobilitzar la inversió privada fins al dos per cent, consellera. Progrés és invertir en coneixement.

Gràcies, diputada Casanova, per la predisposició i la negociació. Diputats, si volen millorar el sistema universitari català, tenen una gran oportunitat. Dimarts, Junts vam registrar al Congreso una proposició de llei per acabar amb el districte universitari únic estatal i establir un districte universitari propi a Catalunya. Amb paraules del nostre estimat company diputat Josep Pagès: «Cal garantir el dret dels estudiants catalans a accedir a universitats catalanes.»

Junts per Catalunya defensem el model universitari català, basat en la coexistència entre universitats públiques i privades sense ànim de lucre. És una estructura de país que ha garantit qualitat i servei públic. No acceptarem reformes que en desdibuixin l'equilibri. En definitiva, sí als recursos, però, sobretot, sí a la governança pròpia, a l'exigència institucional i a l'ambició nacional.

Recordin-ho: el sistema universitari és el cor intel·lectual de Catalunya. I un país que cuida el seu cor, té futur.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyora, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera. Agrair-li a la senyora Casanova la presentació d'aquesta interpellació i aquesta moció que ara estem debatent. La senyora Casanova és sempre rigorosa en les seves intervencions i la valoració global de la moció és positiva, i algunes qüestions que ens preocupaven singularment, les esmenes que han presentat els grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar i Junts, en part, les han resolt.

Donarem suport a la majoria del text, en un parell de punts ens abstindrem. Ens abstindrem en la crítica que es fa al projecte de retornar recercaires a Catalunya o fitxar-ne. Creiem que encara ens falten dades per poder fer-ne una celebració tan contundent. I ens preocupen els plantejaments lingüístics del Partit Popular.

També li haig de dir, senyora Casanova, però, que no deixa de ser sorprenent, en part, la seva moció, vista la gestió que, allà on governa el Partit Popular, té en l'àmbit universitari, especialment en l'autonomia de Madrid, on aquests dies estem veient la dimissió del conseller d'Educació, el grup aquest dels «Pocholos», m'ha semblat entendre... Vaja, aquesta problemàtica que poc té a veure amb una aposta que fa vostè en aquesta moció, que compartim, de defensa de la universitat pública i de millorar el finançament de la universitat pública, justament allò que avui estan patint les universitats públiques de Madrid, escanyades per les decisions de la senyora Ayuso. «Poyolos», perdoni. He dit «Pocholos», i són els «Poyolos», aquest grup de diputats del PP de Madrid que han dimitit fa poques setmanes.

En qualsevol cas, entrant en matèria. Qüestions que li preocupen a Esquerra Republicana de Catalunya en l'àmbit de la recerca i de les universitats, posant en el camp de la recerca singularment que aquesta ha estat una política iniciada a finals dels anys noranta i mantinguda de manera estable durant vint-i-cinc anys i que explica el model d'èxit que tenim en aquesta matèria, de tal manera que Esquerra Republicana, per exemple, ha assolit acords amb el Govern espanyol per a transferències –300 milions d'euros en el sistema de recerca del nostre país– importants, i que aquí, consellera, demanem celeritat en l'execució d'aquestes partides que ja fa temps que estan en mans de la Generalitat.

Segona qüestió que ens preocupa: les qüestions vinculades a l'àmbit laboral dels centres de recerca. Hi ha un conveni ja col·lectiu, pendent de que s'acabi de firmar per part dels interlocutors –i en part això demana un compromís també de la conselleria de Recerca i Universitats per afrontar els reptes laborals que té el sector–, i que aquest conveni ens ha de ser útil i, per tant, seria una qüestió possiblement que haguéssim afegit en aquesta moció. O la necessitat de millorar el finançament basal dels centres de recerca, que ens ha de permetre afrontar un dels principals problemes..., «problemes»..., un dels principals dèficits que tenim, que és millorar la innovació i la transferència de coneixement. Avui, el finançament dels centres de recerca en bona part es basa en presentar-se en projectes de concurrència competitiva d'àmbit europeu. El finançament basal és insuficient. Un finançament basal més rotund permetria també que els centres de recerca comencessin a promoure més innovació. I aquí també hi ha projectes en marxa, com el del BIST, que necessitarien també el suport de la Generalitat per ser acompanyats en aquest objectiu d'aconseguir que la recerca que fem a Catalunya tingui més impacte en la generació de noves activitats

econòmiques d'alt valor afegit que permetin també la creació de llocs de treball de qualitat.

I, finalment, creiem també que necessitem una política més activa del Govern de la Generalitat en l'acompanyament del creixement de la recerca per part..., de la inversió en recerca per part del sector privat. En la comparativa de les xifres de la inversió del sector empresarial a Catalunya respecte a les mitjanes europees, estem lluny encara d'assolir allò que toca.

I, finalment, tenim un objectiu compartit en el finançament del sistema universitari. Dos objectius compartits. És aquest assoliment de l'u per cent del PIB. I aquí, senyora Casanova..., és que això va acompanyat del debat sobre el finançament. No pot ser que el Partit Popular estigui en contra de la millora del finançament de Catalunya i que alhora demani més inversions per a les nostres universitats. No pot ser una cosa o l'altra, o són les dues coses o no.

I, finalment, Esquerra Republicana en aquesta legislatura –i aquí la senyora Besses n'és una de les seves prioritats com a portaveu a la Comissió de Recerca i Universitats– ha situat l'objectiu de les beques salari com la gran transformació del nostre sistema de beques. Perquè aquest debat, el debat del sistema de recerca i universitat, és un debat sobre les qüestions que portem setmanes, mesos, anys debatent, que és el nostre model productiu i el nostre model social. Un model productiu més competitiu passa per les inversions en recerca i universitats. Un model social més just passa també per un sistema universitari que de veritat ajudi la mobilitat social ascendent.

Res més i moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari Comuns i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Doncs, efectivament, tenim al davant una moció del Partit Popular amb la qual nosaltres també compartim bona part del que diu. Creiem que és una moció que fa una aposta bastant clara per la universitat pública a Catalunya, cosa que compartim. També és una moció que en determinats aspectes demana la garantia de les condicions de treball i la garantia dels projectes dels investigadors i les investigadores de Catalunya, que és una cosa que nosaltres també compartim. Per exemple, i tot i que no està a la moció, el tema d'allargar les beques postdoc als quatre anys, que és una de les qüestions que hem pogut treballar amb la conselleria i que tenim incorporat a l'acord de pressupostos, perquè és la millor garantia de donar estabilitat a aquestes persones perquè puguin fer la seva investigació en condicions.

Nosaltres estem d'acord amb que ha d'haver-hi més classes en anglès. Com estariem d'acord amb que realment l'ensenyament de l'anglès als instituts i a les escoles fos d'una qualitat suficient perquè els estudiants puguin sortir amb aquest títol mínim d'anglès quan acaben el batxillerat. Això no està passant ara mateix i això, en realitat, va en detriment d'aquelles famílies, d'aquells nens i aquelles nenes, d'aquells joves que no poden pagar-se classes d'anglès fora.

Per tant, que des de la universitat pública s'ofereixin més classes en anglès per preparar millor els nostres estudiants per enfrontar-se als articles que hauran de fer en anglès perquè els puguin publicar a les revistes d'investigació i a les recerques i puguin tenir també oportunitats d'anar a fer programes d'investigació i d'estudis a fora, creiem que és necessari i és important. I crec que això no ha d'anar en detriment de que hi hagin classes en català o que hi hagin classes en altres llengües. Perquè a més a més, això és un tema que depèn també de la llibertat de càtedra. Però que es treballi perquè n'hi hagi més en anglès em sembla que al final és un avantatge per a tothom que està estudiant.

Com dèiem, estem bastant d'acord amb gairebé tota la moció –ens abstindrem en alguns punts–, perquè, com diem, és una moció que defensa el sistema públic d'universitats. Llavors, la pregunta al Partit Popular i a la diputada que l'ha presentat és: s'atreviria a presentar aquesta moció a la Comunitat de Madrid? Creu que a la Comunitat de Madrid amb els vots del Partit Popular s'aprovaria aquesta moció? Perquè repassem els punts –repassem els punts. El 2, per exemple: «Manifesta la necessitat de donar una resposta urgent a l'infrafinançament que pateixen les universitats madrilenyes, així com, també, a la manca d'igualtat laboral i d'oportunitats que encara existeixen a les universitats i als centres de recerca.» Creuen que aquesta moció s'aprovaria a Madrid quan han tingut les sis universitats públiques que hi ha a la Comunitat de Madrid absolutament escanyades, havent de convocar vagues? Quan tenen unes universitats que no reben el finançament que necessiten, que hi ha projectes d'investigació que s'han hagut d'interrompre perquè no ha arribat el finançament? Quan els estudiants que tenen beca en alguns casos s'han hagut de pagar la matrícula i han hagut d'avançar els diners perquè no arribaven els diners de la beca? Quan la Universitat Complutense, una de les més històriques en aquest país, la més antiga, ha hagut de retallar 33 milions del seu pressupost afectant la qualitat de la docència i les condicions dels treballadors?

Un altre punt: «Donar compliment a la declaració de Calonge del 2024, en línia amb les demandes de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques –ACUP–, garantint un finançament autonòmic de 1.400 milions d'euros per a les universitats catalanes.» Nosaltres hem acordat amb el Govern arribar a 1.500 milions en aquesta legislatura. Saben quant hi destina la Comunitat de Madrid? 1.240. Això és el pressupost per a totes les universitats de Madrid que destina el Govern de la senyora Ayuso. Vostès demanen avançar amb el compromís d'incrementar l'aportació pública fins a assolir, com a mínim, l'u per cent del PIB de Catalunya el 2030. Sap quin percentatge hi destina Madrid? El 0,4 per cent del PIB. I no fa la sensació de que hagin d'arribar a aquest u per cent el 2030. És una de les comunitats que menys diners destina a les universitats, a la vegada que permet que s'obrin tot d'universitats privades perquè els estudiants, decebuts amb la qualitat de la docència i la investigació en les universitats públiques, puguin anar-se'n a pagar a les universitats privades.

No només això, Madrid també és una de les comunitats, la segona després de Navarra, on les taxes universitàries són més altes. Per tant, aquells estudiants que volen anar a les universitats públiques han de pagar més que a la resta de tot l'Estat. Catalunya també ho era i es va aconseguir rebaixar una altra vegada el trenta per cent de les taxes universitàries que va apujar el senyor Mas gràcies a l'acord de pressupostos a què el meu grup va arribar amb el Govern del senyor Torra, aquest acord de pressupostos que tampoc els agrada als diputats i diputades de Junts per Catalunya.

Votarem a favor d'una moció perquè defensa la universitat pública i els hi demanem que la presentin a Madrid.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra i té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Doncs bé, el Partit Popular de Catalunya ens presenta una moció filocomunista de la mà dels comunistes i dels separatistes, amb la qual nosaltres, per descomptat, no podem estar més que d'acord i donar-los les gràcies per voler posar fi a l'infrafinançament de les universitats públiques, per voler garantir l'estabilitat laboral i els sous dignes del personal docent i investigador i per poder garantir l'accés a les universitats dels estudiants i les estudiants amb pocs recursos. La meua pregunta és si la resta del seu grup parlamentari s'ha llegit aquesta moció i hi està d'acord, perquè ens sembla

absolutament contradictori amb els seus plantejaments. En tot cas, nosaltres endavant amb que entrin en aquestes polítiques filocomunistes. Benvingut sigui. I benvingudes.

Dit això, en aquest sentit, votarem pràcticament a favor de tota la moció. Sí que destacar algunes qüestions, que és que ens sembla que és un brindis al sol, que després dels anys que han governat a l'Estat i com han tractat el finançament a les universitats públiques i com han, precisament, marginat els serveis públics, ens sembla curiós que ara presentin aquesta moció.

Un segon element que també volem destacar i que ens preocupa enormement és..., i de fet, ho ha dit una diputada d'extrema dreta, que és, davant de l'abraonada defensa que vostè va fer a la interpellació contra el català, ara ho camufla parlant de trilingüisme. A nosaltres ens sembla evident que el que volen és marginar el català a les universitats públiques. Per tant, en això no hi estarem d'acord.

I, també, una tercera qüestió que ens sembla rellevant, que és respecte al Microcreds.cat, que a nosaltres ens fa por que sigui en detriment d'establir mecanismes de formació reals i consolidats i que acabi servint per convertir-se en etiquetes de credencials que van lligades a les necessitats del mercat i no a les necessitats de la formació i de la creació de professionals crítics i autònoms a les universitats. Lligat amb això, també ens preocupa que la nova estratègia aquesta de grups consolidats de recerca no vagi en detriment precisament d'altres grups que no estan tan consolidats, que són més petits, que tenen menys finançament i que en poden perdre encara més i veure més dificultada la seva recerca i que, per tant, s'acabi concentrant aquest finançament.

Llavors, ja que parlàvem d'elements de finançament i que anteriorment una diputada parlava de la seva preocupació per certs diners que s'inverteixen en recerques, per certs diners que s'inverteixen en certs elements, ens sembla frívol i absolutament detestable, no?, que es parli d'aquest malbaratament de diners quan ells i el seu partit, VOX, han malbaratat centenars de milers d'euros, sembla, recollits a través de la seva organització juvenil, apellant a la solidaritat després de la dana i els han destinat a altres qüestions que no tenen res a veure amb la solidaritat de la dana, quan el seu cap de files durant el 2021 i 2022 va destinar pràcticament quaranta mil euros del grup parlamentari de despeses personals, i quan aquest darrer any sembla que vostès han tingut temps de fer-se moltes festes amb una factura de 3.100 euros en dinars diversos, amb una altra de 2.600 euros en un dinar de treball dels diputats, quasi dos-cents euros en cubates... Vaya festival y vaya chiringuito. I en un altre dinar d'una jornada de treball de cinc mil euros. Jo no sé què devien dinar, però déu-n'hi-do. Per tant, menys lliçons de *chiringuitos*, menys lliçons de com es gasten els diners, perquè vostès, sense tocar poder aquí, déu-n'hi-do com se'ls estan gastant ja, que els hi hauria de caure la cara de vergonya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fins fa ben poc, el nostre nom era sinònim de talent i d'emprenedoria. Durant prop d'un segle vam representar el trenta per cent del PIB industrial de l'estat artificial espanyol. Unes quantes polítiques educatives erràtiques i improvisades després, els fonaments d'aquella Catalunya creativa i innovadora se n'han anat en orris. N'hi ha hagut prou amb uns quants governs més amoïnats per les enquestes que per planificar les necessitats futures i reals del país per acabar perdent bous i esquelles en àmbits tan diversos com la sanitat, l'enginyeria, la recerca o la docència.

Avui ja no som un país que produeixi coneixement. Som un país que el compra. No oferim estabilitat, projectes, recursos ni marcs normatius flexibles i viables que

permetin el creixement industrial ni la retenció del talent que formem amb diner públic. Exportem enginyers i importem immigració subsidiada: aquest és el model que l'extrema esquerra ha dissenyat per estabornir Catalunya. Els nostres millors estudiants i investigadors fugen esperitats cap a Europa. Europa els ha sabut seduir i recompensar com es mereixien. Vostès, no.

El cas de la medicina és paradigmàtic. Catalunya té un dèficit brutal de places universitàries. Hi ha nou sol·licituds per ocupar cadascuna de les que s'oferten. I en comptes de preveure-ho i augmentar les places, s'ha optat per contractar personal sanitari extracomunitari, que no té ni de bon tros la mateixa formació ni la mateixa nota de tall per accedir a aquests estudis. Estem expulsant de l'àmbit sanitari joves que tenen entre un vuit i un nou a batxillerat per contractar gent que no sap parlar ni escriure en català. El vint-i-cinc per cent dels metges de la nostra sanitat pública són estrangers. A quin percentatge hem d'arribar per començar a reconduir el desastre?

Un patró que es reproduïx en els estudis de ciència, tecnologia, enginyeria i matemàtiques. A la Universitat Politècnica, el grau d'enginyeria informàtica rep 1.500 sol·licituds i oferta només tres-centes places. Hi ha un desajust estructural desmesurat entre oferta formativa i demanda, i per acabar-ho d'adobar, entre un quinze i un vint per cent de les places s'adjudiquen a estudiants de fora del Principat. La inversió que fem els catalans en cada estudiant és de 14.400 euros anuals aproximadament. Vostès creuen que hem de continuar subvencionant estudiants de fora de Catalunya mentre neguem oportunitats als nostres fills? A mi em sembla que no.

El sistema universitari públic català arrossega un infrafinançament crònic. La despesa que representa és de només el 0,38 per cent, molt per sota de la mitjana europea, xifrada en un 1,27 per cent, i de l'OCDE, que se situa en un 1,36 per cent.

En recerca i desenvolupament destinem un 1,7 per cent, la meitat del que hi destina Dinamarca o una tercera part del que hi destina Finlàndia. Aquest dèficit limita la capacitat per ampliar places, per retenir investigadors i per competir internacionalment. Els darrers governs han prioritzat l'expansió d'estudis socials, jurídics i humanístics, que avui representen ja el cinquanta-tres per cent del sistema universitari, relegant els científics fins al trenta-cinc per cent. Un nivell educatiu més baix a primària i secundària redueix la base científica dels estudiants i acaba comportant escassetat de professionals qualificats.

Deia Aristòtil que les arrels de l'educació són amargues, però el seu fruit és dolç. Avui els estudiants passen de curs sense fer exàmens o suspenent, assoleixen títols sense absorbir continguts, i obtenen el nivell C de català sense ni saber-lo escriure. Els seus governs han endolcit les arrels de l'educació i el fruit que en recollim és amarg. Han invertit els termes de la cita filosòfica.

Cal reconduir el sistema educatiu i universitari cap a l'excel·lència, amb criteris acadèmics exigents, implicant el teixit productiu del país, invertint adequadament i deslliurant-nos del marc normatiu limitador de l'Estat espanyol. En poques paraules, és hora de començar a retenir el talent i de deixar d'importar tercer món.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, vicepresidenta. Abans de tot, volia agrair les esmenes presentades, perquè algunes d'elles completen les propostes del Partit Popular, però d'altres generen confusió i confrontació, malgrat que l'educació universitària i la recerca no s'haurien de polititzar, pel seu gran impacte en el desenvolupament personal, professional i del conjunt de la societat.

No és cert que Catalunya pateixi infrafinançament autonòmic gràcies a l'actual cicle econòmic expansiu, per molt que el Partit Socialista digui que sí i que és ara o mai el moment per millorar-lo. L'any passat la Generalitat va ingressar 4.000 mi-

lions d'euros més i està previst que augmenti en 5.000 milions d'euros més enguany. Per tant, són les prioritats equivocades, la mala gestió de diners públics i la macroestructura a la Generalitat el que explica la manca de recursos necessaris per al sistema universitari i de recerca a Catalunya.

Per altre costat, és absurd que el Partit Socialista, que Esquerra, Junts, vulguin enfortir l'ús de la llengua catalana a les universitats, fins i tot creant grups d'experts, quan el setanta-cinc per cent de les assignatures de grau s'imparteixen en català. Des del Partit Popular defensem que totes les matèries s'haurien d'impartir en català, castellà i anglès, senyora Calvet, en les tres llengües (*alguns aplaudiments*), i sempre donant llibertat d'elecció a l'estudiantat. Perquè el trilingüisme multiplica les oportunitats per trobar una feina de qualitat de forma exponencial.

A l'últim, el Partit Socialista diu que vol continuar treballant, vol continuar impulsant, vol continuar desplegant, però en realitat el Govern ha de fer un salt de gegant i un canvi d'orientació per atendre seriosament les necessitats del sistema universitari i de recerca a Catalunya.

I quan vulguin, fem un debat monogràfic sobre la Comunitat de Madrid, perquè sembla que hi tenen més interès, en Madrid, que en Catalunya. I per què deu ser que tot-hom té un bon record de Madrid? I, per cert, on el Partit Popular governa, i amb majoria absoluta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció... (*Veus de fons.*) Per què em demana la paraula?

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Por el artículo 87, por alusiones de la CUP a mi grupo parlamentario, en una moción que no es nuestra...

La vicepresidenta primera

Diputat, la seva diputada ha estat constantment, durant la moció, interpellant a la consellera, que no tenia la possibilitat de parlar. Per tant, en el debat es produeixen interpellacions que no són de rebut. No té la paraula, diputat. Seguim.

Com els deia, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya

302-00204/15

I el dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari de Junts. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellera. Diputades, diputats, públic que ens acompanya, regidores, regidors de l'Empordà, de l'Alt Empordà..., algunes persones també ens estan seguint via la publicació en vídeo. Bé, des de Junts, com vàrem fer amb la interpellació, presentem aquesta moció subsegüent per intentar avançar en el desplegament de les energies renovables, malgrat que algú ens digui que el que volem fer és aturar-ho; no, volem facilitar-ho perquè no s'aturi.

Aquí enfoquem quatre punts, quatre objectius propositius. Per un costat, continuar reclamant, una vegada més, les competències plenes en política energètica per a Catalunya.

En segon lloc, denunciar el paper de l'Estat. L'Estat veiem que està obstaculitzant la transició, des del fiasco de les Rodalies, que obliguen centenars de milers de persones a haver de tornar a agafar el vehicle privat o el transport públic per carretera, que en moltes ocasions encara no està electrificat, o fins i tot amb el tema de les inversions en política energètica, que l'Estat o bé bloqueja o bé planteja de forma, pensem, no àgil d'acord amb la situació actual de desplegament.

En tercer lloc, optimitzar el procés del pla territorial d'energies renovables. Com vam dir en el seu moment, estem contents que la consellera l'hagi tret del calaix de l'exconsellera Jordà. S'està presentant als ajuntaments, però pensem que hi ha un pas que s'ha de fer encara més, que és que aquestes expectatives que es donen en el món local per avançar en les renovables i el fet que el decret que es va aprovar a finals d'any, doncs, sembla que en cert punt es contraposen, perquè, per un costat, volem córrer molt, però, per l'altre, als ajuntaments els hi donem expectatives de que durant tot un any, fins al 27, podran participar en el desplegament d'aquest Plater. I, per tant, nosaltres fem unes propostes, com dèiem, en positiu per intentar avançar plegats i que no s'obstaculitzi més el desplegament de renovables.

I, finalment, un quart punt és el tema de la promoció, difusió, informació. Ho vaig dir també en la interpellació: nosaltres pensem que hem de fer-ho junts –i ja vaig dir-ho–; no Junts per Catalunya, que també, sinó que hem de fer-ho junts, amb els ajuntaments, amb els ciutadans, amb el món local. Perquè no farem la transició sense informació, sense comunicació, sense formació, sense participació.

I no ho diem només nosaltres. Ho diu el Pineccat 30, el pla integral de l'energia i el clima, però també ho diu l'informe del CAPCIT que es va presentar fa unes setmanes aquí al Parlament, però també ho demanen diferents entitats compromeses amb la transició energètica i la descarbonització, o fins i tot els clústers que hi ha al nostre país també implicats en aquest tema. Ho demana a tothom.

Com dèiem, en primer lloc, reclamar aquest traspàs integral. Semblaria que parlem de Rodalies; no, parlem de política energètica bàsica: traspàs integral de les competències en energia. No podem tornar-nos a conformar més anys depenent de Red Eléctrica Española, de la Comisión Nacional del Mercado de Valores, d'Endesa, de si inverteix o no inverteix. Hem de tenir un model propi per desplegar l'energia. I això vol dir des de la seva producció fins a la seva distribució i fins a la seva comercialització. Si no, pensem que el Plater serà un altre nyap, perquè dependrà, com després també explicaré si tinc temps, de múltiples factors que encara depenen de l'Estat espanyol.

Pensem que és hora d'avançar a tenir una agència catalana de l'energia, transformar l'Icaen en una agència catalana que tingui capacitat de decisió i de gestió real sobre la xarxa, sobre els nusos de connexió, sobre la política de preus. És a dir, amb un símil parlaríem del que són les vies i les catenàries i les estacions; doncs lo que és la xarxa, tenir la capacitat de decidir sobre la xarxa, sobre les inversions, és el que marcarà l'èxit o el fracàs de la transició energètica a Catalunya.

Com dèiem, denunciar també que l'Estat continua mantenint moltes competències que impossibiliten el desplegament de les renovables, des de les que van retirar en aplicació del 155 fins a les competències en política energètica marina, fins al PNIEC, que planifica, però sense deixar-nos opinar qui és el consumidor líder en consum industrial en el país, o fins i tot en la planificació d'inversions o sobre costos de peatge, o que des de l'any 2020 no se subhasten nusos o no s'apliquen polítiques de flexibilitat de xarxa, com demanen les directives europees.

I, en tercer lloc –i no tinc massa temps–, és, com dèiem, el Plater. Al Plater nosaltres defensem –i així ho posem en els punts de la moció– que s'hauria d'incloure altres compromisos que ja adopta el món local en el tema de transició energètica, no només l'eòlica i la solar, sinó també pensar en les plantes de biogàs, pensar en les plantes de biomassa, la geotèrmica, la minihidràulica, la hidràulica reversible, la solar tèrmica o fins i tot els passejos d'evacuació, com ja contempla el Plater.

Només si ho posem tot plegat pensem que podrem avançar en que no hi hagi l'obstrucció social o la por social dels ajuntaments i ciutadans per fer la transició energètica.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... També saludar els càrrecs electes que ens acompanyen. Diputat Munell, bé, amb aquesta moció tenim l'oportunitat de debatre un cop més sobre la implantació d'energies renovables al nostre país. Una implantació que la majoria de grups d'aquesta cambra la veu necessària i indispensable, tot i que tenim algunes discrepàncies sobre el model energètic que cal impulsar, però que som capaços de trobar punts de consens, i, per altra banda, amb altres grups parlamentaris que neguen la realitat i continuen apostant per mantenir el model energètic basat en combustibles fòssils i en la dependència energètica d'altres països.

Nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana, defensem avançar de manera decidida cap a una transició energètica renovable, descarbonitzada i desnuclearitzada a través d'unes polítiques energètiques pròpies i emmarcades en un model sobirà, democratitzat i amb el màxim equilibri i complicitat territorial. Perquè, si no, d'una altra manera, no es pot fer.

I ho deia el diputat Munell, l'informe que es va presentar del CAPCIT ens diu que només un vint per cent de l'energia que consumim a Catalunya és renovable. Per tant, hem d'avançar, però hem d'avançar de manera conjunta i sobretot respectant el territori.

I entrant en el contingut de la moció, ja li avanço que hi donarem suport i li agraeixo l'acceptació de gairebé totes les esmenes que hem presentat. Pel que fa als punts 1 i 2 de la moció, estem d'acord en reclamar al Govern de l'Estat espanyol totes les competències sobre polítiques energètiques; només faltaria. I mentre això no sigui possible, treballar per fer les modificacions necessàries i viables per avançar en la gestió de les polítiques energètiques de Catalunya amb l'objectiu d'assolir la sobirania energètica.

I, en aquest sentit, també li demanem als diputats de Junts que esperem que quan es debatin i es votin al Congreso propostes relacionades amb millorar alguns aspectes, com pot ser l'ampliació del radi d'autoconsum, que vostès aquí a la moció també ho tenen, doncs que també ho recolzin i no hi votin en contra, com han fet alguna vegada.

Entrant en els punts que fan referència a les accions sobre les quals tenim competències plenes, moltes de les quals hem treballat conjuntament amb la consellera, el Decret llei 22/2025, per augmentar la resiliència de subministrament elèctric a Catalunya. Un decret llei en el que vull destacar que Esquerra Republicana va incorporar aspectes rellevants per garantir que la implantació de les energies es faci sota uns paràmetres determinats, alguns dels quals es recullen també en la moció que han presentat. Però sobretot, també, i tenint en compte que ens acompanyen representants dels municipis, vam dotar el text de més mecanismes de participació i incidència del món local. I, de fet, el punt 4 de la moció que han presentat, amb aquesta proposta de suspendre només la concessió..., no és una moratòria genèrica, sinó que els casos on hi hagin recursos, alegacions i que hi hagi problemàtica territorial, que es pugui parar mentre no s'aprovi el Plater; creiem que pot ajudar a que segurament després es pugui fer d'una manera més ràpida i consensuada.

També volem manifestar la prioritització de la implantació en projectes de sòls antropitzats. També vam exigir l'ampliació d'alguns terminis pel que fa als municipis rurals, d'acord amb l'aplicació de l'estatut dels municipis rurals. Apostar per la consolidació de les oficines comarcals de transició energètica, que són les que tenen més coneixement del que està passant a cada municipi i poden trobar els espais més adients. I altres exemples, com, per exemple, afavorir i facilitar l'aprofitament de l'autoconsum, fomentant la generació distribuïda i facilitant també la connexió. També ens sembla adient millorar el Plater, incloent-hi informació sobre autoconsum per municipis i planificar altres renovables.

Lamentem que no acceptin la nostra esmena sobre el desplegament de l'impost sobre les emissions portuàries de grans vaixells, que contempla la llei de canvi climàtic, que, a més a més, quan demanem que s'implantin fons per implantar energies necessitem que surtin d'algun lloc. Nosaltres continuarem insistint-hi.

I, per acabar, insistir en la necessitat de reforçar l'Energètica pública, que per nosaltres és el model que ha de garantir també aquesta sobirania energètica d'una manera més justa i democràtica, perquè des d'Esquerra Republicana apostem per la sobirania plena com a exercici imprescindible per garantir els drets de la ciutadania de Catalunya. Només podem avançar en drets a través de sobirania i, per tant, també l'energètica. I hem de poder tenir competència total per decidir com volem relacionar-nos amb l'energia que necessitem per al nostre desenvolupament socioeconòmic i la sostenibilitat ambiental.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes del Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Diputats, diputades, regidors que ens acompanyen avui, consellera Paneque... Bé, en primer lloc, sí que volia agrair-li a Junts i al diputat Munell, doncs, que ens hagi acceptat algunes de les esmenes, que la veritat és que n'hem presentat bastantes, que ha estat fàcil negociar. I, com sempre, doncs agrair també, no?, que al presentar una moció així faciliti el debat sobre la transició energètica en aquest Parlament; crec que això sempre és positiu. I, a més, agraeixo també el to constructiu de la moció que han presentat, perquè crec realment que aquest Junts constructiu, com el que veiem avui, sempre és d'agrar.

Però, bé, entrant en matèria: que ens trobem en una situació d'emergència climàtica crec que és una obvietat, i que les energies renovables seran claus per mitigar i per fer front els seus efectes, també. Però si ho traduïm a dades objectives, en el període 24-30 caldrà desplegar 10.400 megawatts nous. D'aquests deu mil, cinc mil correspondran a energia eòlica. Actualment, per fer-nos una idea, en tenim 1.400 d'eòlica en servei. Els altres cinc mil, aproximadament, correspondran a energia solar fotovoltaica. I quan ho aconseguim, perquè ho aconseguirem, l'any 2030 el 56,5 per cent de la producció elèctrica de Catalunya serà d'origen renovable, quan actualment només és un 21,6 per cent. Inclús superarem el cinquanta per cent que marca la llei de canvi climàtic. I jo, sincerament, estic convençuda de que ho aconseguirem –ho hem d'aconseguir–, però per aconseguir-ho hi ha qüestions a les que crec que no podem renunciar.

I un dels exemples és un dels punts que té aquesta moció. Crec que no podem fer moratòries i suspendre concessions a tots aquells projectes d'energia renovable on els ens locals hagin presentat al·legacions o recursos. No ens podem permetre deixar escapar projectes que són clau per arribar als nostres objectius. S'ha de consensuar? És clar. S'ha de treballar de la mà amb el món local, s'han d'escoltar els ajuntaments, les entitats, els mateixos veïns, només faltaria, si és que no sabem fer les coses d'una altra manera. Però no d'aquesta manera. No creiem que sigui amb

moratòries d'aquest tipus, perquè les conseqüències creiem que poden ser terribles i perquè, al marge, inclús, de les conseqüències, els projectes s'han de tramitar dins d'un ordenament jurídic vigent, que estigui vigent.

I crec, diputats de Junts, diputat Munell, que, arribats a aquest punt, si el que volen, que entenc que així és, és actuar des de la coherència, des del sentit comú, només hi ha una opció, que és aportar de manera constructiva; més que re, perquè si fan territori, que jo sé que en fan i, sobretot, jo sé que vostè en fa i ho comenten constantment en el plenari, sé que també és la seva forma de treballar, saben que fa molts anys que el desplegament de renovables ha estat una autèntica odissea burocràtica. I aquí hem governat tots. I segurament tots, inclosos vostès, ho podríem haver fet millor en algunes circumstàncies. Però a nosaltres –i crec que a vostès també– no ens agrada mirar el retrovisor. I, per fi, podem omplir aquest gran buit amb el que ens trobàvem per poder planejar territorialment les instal·lacions de renovables, amb la implantació del Plater. I sé –i ho espero– que ajudaran en aquest desplegament. I, sobretot, sé que no posaran pals a les rodes amb crítiques infundades i que crec que són essencialment injustes.

Perquè –ja ho saben, s'ha dit moltíssimes vegades– estem parlant de 141 capes cartogràfiques, amb criteris tècnics, ambientals, agrícoles, paisatgístics, i, per descomptat, prioritant zones antropitzades, com les cobertes d'edificis o espais ja transformats. Però és que no arribem als objectius només amb elles, és que és impossible cobrir el cent per cent de la demanda amb elles. I jo entenc, escoltant la seva intervenció i algunes intervencions, i segurament algunes de les que escoltarem també, que amb el Plater podem entrar en la dicotomia de si cal prioritzar l'interès general per sobre del localisme, o fa la sensació o pot semblar que entrem en aquesta dicotomia, però crec que no és cert. Existeixen fórmules, s'estan desenvolupant aquestes fórmules, perquè una cosa no hagi d'anar en detriment de l'altra.

Defensem un desplegament que sigui ràpid, però ordenat; que sigui consensuat, però que no sigui bloquejable; que sigui tècnicament sòlid, però amb mirada llarga. Creiem que la transició energètica no és un luxe; és una necessitat, i, com a tal, és el nostre deure democratitzar-la.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera, regidors que ens acompanyen... Avui tornem a veure, senyor Munell, el mateix espectacle: Junts parlant de competències plenes en energia, en aquest cas. Cada moció parlen de competències plenes en el tema que toqui, eh? Competències plenes, en aquest cas, en èdica marina, en projectes de més de cinquanta megawatts, competències plenes per a tot. Però aquí, escolti'm, el que vostès no entenen és que no calen més competències de les que tenim: cal gestionar bé les competències (*aplaudiments*) que ja tenim com a Generalitat de Catalunya.

Escolti'm, miri, vostès, sempre, més competències, més agències, més estructures..., sempre més titulars, senyor Munell. Però sap què falta? Sap què falta? Falta energia, falten renovables i falten resultats. Miri, ara, doncs li desmuntaré el seu relat, senyor diputat de Junts. Miri, Catalunya només genera el tretze per cent de la seva electricitat amb renovables, mentre que Espanya, el conjunt d'Espanya –inclòs, per tant, també Catalunya–, doncs està en el cinquanta-tres per cent. Catalunya, ho repeteixo, només el tretze per cent, i encara, doncs, vostès ens venen aquí a donar lliçons d'ecologisme, i les esquerres.

I si mirem sector per sector, resulta que l'èdica només representa el 4,4 per cent de tota la capacitat d'Espanya; la solar fotovoltaica, només l'1,2 per cent de tota Espanya, de tota la potència fotovoltaica del conjunt d'Espanya. Sí, sí, escolti'm, ho han sentit bé: l'1,2 per cent. I després, ho repeteixo, ens venen a donar lliçons de lideratge en transició energètica i no sé quantes coses més, i mentrestant, doncs, resulta que a Catalunya depenem del gas, del petroli i, sobretot, de l'energia nuclear: més del cinquanta-sis per cent de l'electricitat catalana ve de l'energia nuclear. Aquesta és la transició energètica real. Molts discursos i molta bandera, però al final acabem dependent absolutament de l'energia nuclear.

Però encara hi ha una cosa molt més greu, i és que els inversors estan marxant. Empreses com Repsol, Enel Green Power, Iberdrola han decidit invertir fora de Catalunya perquè troben millors condicions jurídiques, especialment en la Comunitat de València, especialment en la Comunitat de Madrid i especialment en la comunitat d'Andalusia. Escolti'm, allà troben seguretat jurídica i troben estabilitat regulatòria, cosa que a Catalunya no troben.

I en posarem més exemples. Miri, Endesa, per exemple, va ajornar projectes d'èdica i fotovoltaica a Catalunya perquè l'accés a la xarxa estava bloquejat; vies de transport elèctric i nusos d'accés, saturats; empreses d'autoconsum, també, comunitari que volien invertir en municipis petits, rebudes amb litigis i recursos.

I què proposen vostès, senyor Munell, davant d'aquest panorama? Doncs paralitzar encara més llicències mentre no s'aprovi el Plater. És a dir, com que anem tard, parem-ho tot, eh? Mirin quina gran solució: com que hi han conflictes, bloquegem encara més; com que falten inversions, resulta que enviem el missatge de que aquí encara no hi han prou garanties, no? Això no és liderar la transició energètica, senyor diputat de Junts; això és expulsar la inversió i frenar el futur energètic de Catalunya. Perquè quan els inversors marxen, escolti'm, qui hi perd no és Madrid: hi perden els ciutadans, hi perden els llocs de treball, hi perd la indústria i, sobretot, hi perd el futur dels nostres fills. I tot això sota el gran relat de «Catalunya és verda, és progressista, és d'esquerreres», però el que és és el clar exemple de molta superioritat moral, molta bandera verda, però quan mirem el comptador veiem que estem a la cua també en matèria de renovables en el conjunt d'Espanya.

I no només parlem de Repsol o d'Endesa. Podem mirar més exemples. Iberdrola, com deia abans, va traslladar part de la seva inversió fora de Catalunya; Acciona va reduir els projectes solars a Catalunya per la lentitud administrativa i la inseguretat jurídica de les seves concessions en l'accés a la xarxa.

I què fan vostès? Doncs reivindicar més competències, competències plenes en l'èdica marina... Escolti, miri, senyor Munell, nosaltres ho diem clar: cal accelerar les renovables, evidentment que cal –estem molt a la cua, estem molt per sota del que hauria de ser–, cal mediar amb el territori i cal una planificació rigorosa.

Però nosaltres pensem que no cal convertir l'energia en una batalla identitària, com fan vostès, demanant més competències. Catalunya no necessita més competències; necessita confiança, necessita estabilitat i necessita atreure inversors que confiïn realment en el territori català.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Molt bon dia. Diputat Munell... No el trobava, disculpi. Bé, aquesta moció..., jo el que veig és que aquesta moció no parla de l'energia com el que hauria de ser, que és un servei essencial, sinó que parla de l'energia com una eina, com un instrument polític.

Dic això perquè no parteix de la pregunta clau, que és com garantim una energia fiable i assequible per a les famílies i per a la indústria, sinó que parteix d'una altra pregunta molt diferent: com fem avançar el relat de la histèria climàtica i la reclamació de competències, perquè, de fet, és de lo que va aquesta moció del Grup Parlamentari de Junts.

Demanen competències en matèria energètica per a Catalunya i, mentre no es tinguin, proposen actuar com si ja les tinguessin. I això és, doncs, un mentrestant que en realitat és realment una presa de pèl, perquè ni tan sols es volen esperar a aquest traspàs efectiu, sinó que volen exercir-lo *de facto*. De fet, a nosaltres no ens sorprèn, perquè ja evidencia molt del tarannà dels separatistes.

Després, aquesta proposta no és una proposta per millorar el preu de la llum. No és una proposta per garantir el subministrament, no és una proposta per reforçar la competitivitat industrial i l'autonomia real del sistema energètic. I és que el nucli d'aquesta moció no és ni tan sols la transició energètica; de fet, el nucli és la reclamació de competències i la voluntat d'exercir-les per la porta del darrere.

I, davant d'això, nosaltres ho diem clar, no? Nosaltres defensem una política energètica nacional, una sola llei, criteris comuns i igualtat entre tots els espanyols, perquè considerem, doncs, que l'energia no pot ser un puzzle autonòmic i molt menys una joguina al servei del separatisme. (*Alguns aplaudiments.*)

I una clara mostra d'això és la proposta on diu textualment –que és el punt 2.f, no?–: «La incorporació dins de les esmenes presentades per la Generalitat de les plantejades per les sectorials EolicCat, Unefcat, CEC, CBC i l'associació Renovem-nos, així com les que hagin pogut presentar entitats ecologistes, empresarials i econòmiques i entitats locals que siguin coherents amb els objectius del Govern català a la planificació de la Red de Transporte de Energía Eléctrica *para el horizonte 2030*.» Aquest pla és un fracàs, si s'accepten, a més, aquestes esmenes, perquè la situació només farà que empitjorar, ja que aquestes esmenes prioritzen el separatisme, prioritzen també la ideologia de la histèria climàtica, i són aquestes esmenes les que generen precisament més inestabilitat a la xarxa i posen en risc les famílies i les empreses.

I, després, més del mateix amb les propostes del Plater. Junts es presenta com la solució màgica a tots els problemes de l'energia a Catalunya. I què veiem? Veiem que ens proposen intervenir en projectes rebutjats pels veïns o pels municipis, ampliar-nos la planificació de totes les energies renovables i crear fons per comprar acceptació social. O sigui, imposar, planificar des dels despatxos i pagar per tal de que la gent en els municipis calli. De fet, la realitat d'aquesta proposta és clara, no? Ens presenten mesures que fragmenten la planificació nacional, desestabilitzen la xarxa, encareixen els costos i posen en risc l'economia familiar i la competitivitat industrial.

A més –bé, ja ho saben, ho dic sempre també quan parlem d'energia a la Comissió de Transició Ecològica–, des de VOX, doncs, defensem un model molt diferent: sobirania energètica, costos baixos, seguretat i un mix equilibrat que tingui en compte les renovables però que també tingui en compte fonts fiables, com és la nuclear.

I clar, en aquest sentit, jo el que sí que els hi demanaria no només als diputats del Grup Parlamentari de Junts, sinó a la resta de grups parlamentaris, és que obrin els ulls. Què està passant al món? El món està apostant per la seguretat energètica, el món està recuperant l'energia nuclear. Aquí mateix, a quatre passes, aquí al costat, a França, què estan fent? Han canviat tota la seva política energètica. Estan construint nous reactors nuclears, perquè han entès que sense l'energia nuclear no hi ha sobirania energètica ni competitivitat industrial. I aquí, què estem fent? Aquí, en canvi, el que s'està fent és insistir en errors que en altres llocs, en altres països, ja han pagat molt cars.

De fet, una cosa que ens hauria de fer reflexionar és que Espanya és dels pocs països d'Europa que està pel tancament de les nuclears. I això és una cosa que hauria de fer reflexionar el conjunt dels grups parlamentaris. Perquè, saben què passa? Que jo crec que quan se n'adonin potser ja serà massa tard, i tots –i quan dic «tots» som tots els catalans– n'acabarem pagant les conseqüències.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Avui hem escoltat una expressió de VOX, eh?, «histèria climàtica»..., aquesta és nova. (*Rialles.*) Faria riure, faria riure a no ser que... Suposo que quan pensa: «Què deu ser “histèria climàtica”»? «Histèria climàtica» segurament és el que sent una persona quan està a punt d'ofegar-se perquè hi ha una dana al seu país i els seus governants, u, no tenen els mitjans perquè ha desaparegut el servei d'emergències; dos, estan fotent-se «xupitos» en un restaurant, com també fa el Grup Parlamentari de VOX amb els diners públics, com hem vist en l'última liquidació del seu pressupost parlamentari. (*Alguns aplaudiments.*)

Bé, anem al que ens toca. Gràcies per la moció, senyor Munell, gràcies per la moció de Junts. Jo crec que queda clar: el Plater és l'eina que ha de desplegar les renovables al país, dir on té sentit instal·lar, on no, quines condicions s'han de complir, com repartim les càrregues i com repartim també els beneficis. I, per tant, si no tenim les regles clares abans, doncs, després evidentment hi ha tensió al territori, hi ha bloquejos, hi ha desconfiança.

Des dels Comuns defensem un model de transició energètica..., defensem, hem defensat, seguirem defensant que sigui de proximitat i que sigui també democràtic: menys dependència dels macroprojectes i dels corredors, la corresponsabilitat de les zones de gran consum i l'energia com un dret, no només com un negoci. És un model social i que alhora també és industrial, amb factures més assumibles i protecció a les llars vulnerables, rehabilitació i eficiència, autoconsum compartit i comunitats energètiques i, al mateix temps, la reindustrialització verda, amb una planificació estable, xarxes modernes, flexibilitat i emmagatzematge i una cadena de valor que generi ocupació de qualitat. I, en el fons, el que diem: la transició energètica i l'energia fotovoltaica com una oportunitat per al negoci.

Dit això, la moció de Junts incorpora molts punts útils, però el debat central és el del model i el de la governança. I ho resumeixo en quatre blocs: la sobirania energètica i les competències. Més capacitat de decisió a Catalunya pot ser positiu i és positiu, però la pregunta que ens hem de fer és: per a què? Per democratitzar el sistema? Per reforçar aquest dret a l'energia i accelerar la proximitat? O no pot ser –també podria servir, però no hauria de ser– per reproduir el mateix esquema que tenim a l'Estat amb altres actors. Per tant, la sobirania..., no hem de centrar-ho en un debat d'origen..., ni únicament ni exclusivament nacionalisme energètic, sinó en reduir la dependència, és a dir, sobirania, reduir en dependències amb l'electrificació, renovables de proximitat, estalvi i eficiència. Si parlem d'estructures com l'Icaen o una futura agència, també que sigui per planificar i executar amb aquests criteris que demanem, socials, territorials i industrials, i no només pel tràmit. Per tant, hi estariem d'acord, però tenint clar quin ha de ser l'objectiu.

Segon, xarxa, accés i connexió. Compartim perfectament la necessitat de desbloquejar i modernitzar, acabar amb aquest acaparament especulatiu i revertir el bloqueig de potències concedides i no contractades, flexibilitat a la distribució ordenant usos. Una idea clau: la xarxa no pot decidir el país. La política pública ha de governar la xarxa amb planificació i transparència, amb alternatives reals sobre la taula. És a dir, optimitzar la xarxa existent, l'emmagatzematge, la gestió de la demanda i la

generació de proximitat, sobretot abans de convertir el territori en moneda de canvi i entre els parcs i les MATs, hi estem d'acord.

Tercer, governança territorial. Catalunya no pot continuar amb un desplegament projecte a projecte, d'acord?, on el món local arriba sempre quan ja està tot decidit. Necessitem, doncs, aquesta equitat territorial amb conseqüències. Si un territori acumula servituds, l'Administració ha de poder corregir i reequilibrar, i aquesta és l'eina del Plater. Espais artificialitzats primer. Hi estem d'acord, ni que sigui com a exemple: cobertes, polígons, aparcaments, infraestructures, sòls degradats. Això, evidentment, accelera i redueix els conflictes i obliga a la corresponsabilitat del consum. I la participació amb capacitat d'incidir, poder proposar alternatives especialment en artificialitzats i obtenir una resposta que sigui motivada i que sigui un termini, que no siguin silencis administratius.

Sobre la suspensió de llicències al text final, que entenem que no és una moratòria general, nosaltres creiem que la podem entendre en casos concrets, però si s'atura, que sigui per posar criteri i obrir sortida, i no per acumular problemes. No ho acabem de veure clar, honestament. Ens abstindrem en aquest punt. A la resta hi donarem suport.

I el quart bloc, els drets, retorn i sector públic. La transició, evidentment, no serà legítima si els beneficis són difusos i si els costos són concrets. El retorn territorial ha de ser verificable, traçable i orientat a resultats. Per tant, evitem caixes opaques. Cal governança, control, registre públic per projecte i territori i una coordinació amb els instruments ja existents.

I acabo. Si volem accelerar amb justícia, cal completar-ho amb dues peces: la fiscalitat energètica i ambiental progressiva, i un disseny que doni estabilitat a indústries i famílies.

I acabo ja, president. El país no necessita un consens buit de contingut, sinó un pacte que eviti territoris de sacrifici, equitat real, artificialitzats primer, participació que incideixi i retorn verificable. Perquè el Plater pot accelerar la transició i fer-la, en definitiva, el que tothom volem, que és que sigui més justa i més democràtica.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, càrrecs electes, públic assistent, bon dia. Bé, avui estem contents que Junts presenti aquesta proposta. Compartim molts dels punts que proposen i, de fet, celebrem, celebrem d'una vegada per totes, que facin un moviment en favor dels municipis.

I quan dic això ho dic perquè tot això ve del 2019, quan vostès governaven amb Esquerra, va continuar quan Esquerra governava amb vostès, i estem en la situació actual. I la seva posició en tot això sempre ha estat molt freda o, diguéssim, molt a favor del model actual que tenim, que està provocant tot aquest desgavell als municipis d'arreu del país. Per tant, celebrem que finalment es moguin. Segurament es mouen perquè, un cop s'ha començat a elaborar el Plater, un Plater que en cap cas és el que demanàvem des de fa anys i que cap govern des del 2019 fins a l'actual –i això s'ha de dir, s'ha de reconèixer que és veritat–, doncs, no havia fet. Ara s'està fent i s'està posant sobre la taula. No compartim com s'està fent i els criteris i la poca participació, per no dir la nul·la participació que hi ha, però com a mínim s'està fent la feina. Si s'hagués fet en el seu moment, potser ara no ens trobaríem aquí discutint aquesta proposta i veient els problemes que tenen els municipis.

Però la realitat se'ns menja i està al carrer. Per tant, vostès presenten aquesta proposta. Tenim un Plater, uns alcaldes, alcaldesses, governs, municipis que reben unes fotocòpies de què els hi toca al seu municipi –sí que hi podran presentar allega-

cions, només faltaria. I es dona el cas que, en aquestes fotocòpies que es reparteixen, doncs, apareixen autèntiques perles que demostrin que el Govern està fent el Plater sense cap tipus de participació. (*Veus de fons.*) I sí, encara tinc cinc minuts, ja ho veig, però ja ho modificarà el president, suposo.

I què passa amb el Plater? Sorprenent. I aquí, per exemple, cal posar en valor el Priorat, una comarca que va arribar ja fa anys, a partir del 2021, a un acord comarcal per a la implantació de les renovables. Es van reunir tots els municipis i van fer la feina i van acordar, a tota la comarca, on posarien les renovables a cada municipi, fos fotovoltaica o fos eòlica. I van posar els màxims que podien assumir, i no eren uns màxims petits, perquè ens entenguem. Sorpresa: els hi arriba el Plater i tota la feina que han fet no ha servit per a re. Això és lamentable: que des d'aquí es posin recursos a les oficines comarcals de transició energètica i una comarca que fa la feina, doncs, no se l'escolti i se li digui: «Ara les coses van per aquí, i tot el que vostès han fet i decidit no serveix per a re.»

Per tant, tenim un problema real amb el Plater. I a nosaltres ens sap greu, perquè vam proposar i hem proposat –aquesta legislatura, la passada, l'altra– una moratòria dels macroprojectes de renovables fins que no arribi el Plater, perquè entenem que és la millor opció, aturar aquests projectes que van caient arreu dels municipis del país sense cap tipus de planificació, perquè això només afavoreix les grans empreses que van a València, a Madrid, perquè allà, més que seguretat jurídica, el que fan és destrossar-ho tot i fer un bon negoci a costa dels territoris, perquè els governs s'hi posen molt bé... Per sort, aquí això no està passant, perquè també cal remarcar que, quan la feina no es fa ben feta..., del 2019 fins al 2026, evidentment la transició energètica que voldríem no avança. Perquè no s'ha fet bé la feina, i quan no es fa bé la feina no s'avança, perquè es crea crispació, debat, i municipis, entitats, pagesia es reboten contra un model imposat.

Per això nosaltres continuem pensant que lo millor seria fer una moratòria. Però bé, vostès ens diuen d'aturar els projectes que els municipis estan portant..., bé, que hi estan fent alegacions, etcètera. Ho compartim i hi votarem a favor. Per nosaltres no n'hi ha prou, però hi votarem a favor.

També dir que, evidentment, donarem suport a tot el tema competencial, només faltaria. Ens hauríem de gestionar tots els projectes, siguin l'eòlica marina –que no volem– a la Costa Brava o siguin els projectes de més de cinquanta megawatts. Ho volem gestionar absolutament tot, i en això els hi donem suport. Alhora que criticarem durament aquesta nova MAT que ens arriba a Aragó-Catalunya, que travessa la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Priorat, el Baix Camp, l'Alt Camp, fins a la Secuita, al Tarragonès. Perquè no pot ser que Red Eléctrica ens imposi MATs que abans feien empreses privades i ara les fa teòricament una empresa que té un tant per cent públic, i, evidentment, per tant, l'Estat hi té molt a veure, amb aquesta MAT.

Per tot això donarem suport a la majoria dels punts, però nosaltres continuarem insistint que la millor manera d'aturar tot aquest conflicte és fer una moratòria a tot el país dels macroprojectes fins que no estigui aprovat el Plater amb criteris de participació reals i que segueixi les directrius de la llei del canvi climàtic: proximitat, distribuïdes i democràtiques.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan el problema és profund i greu, vostès el converteixen en procés; quan és urgent, en una campanya; quan el problema exigeix determinació política, l'esquiven amb mediacions, oficines i plans de comunicació. L'objectiu? Fer veure davant

l'electorat que planten cara, que fan oposició seriosa. Tant se val que el país visqui immers en una espiral de dependència i de precarietat.

Ens presenten el pla territorial d'energies renovables com una oportunitat per implicar els 947 municipis del país i construir un consens territorial ampli. Que bé que sona, eh?, sobretot a un any vista de les eleccions municipals. Però, més enllà de la melodia, el pla no és realista i podria fins i tot suposar un perill. En una democràcia representativa com la que volem, els municipis han de ser escoltats, per descomptat, però no podem pretendre que el model energètic del país es decideixi a cop d'allegació municipi per municipi, pensant més en els beneficis i perjudicis que podria ocasionar per a la campanya electoral local de torn que no pas en el propi sistema.

L'energia d'un país que aspira a ser estat no funciona de manera assembleària, com ens proposava fins ara la CUP i com ara ens proposa Junts per Catalunya. No poden prometre una cosa a un municipi i alhora prometre la contrària a la població veïna. Fora del món dels Teletubbies l'energia funciona en xarxa, amb nusos de connexió, amb potència disponible i amb calendaris estrictes i compartits. El pla territorial d'energies renovables pot ser útil per ordenar, per posar criteri i per tenir una visió de conjunt, però no pot ignorar la realitat de la xarxa o substituir-la perquè ho demanin vostès en rotllana i asseguts a terra.

No volem un país a les enfosques. Volem posar llum a la foscor. No volem un país minat d'oficines comarcals de mediació que alimentin la cultura de la guingueta que tanta ventura ha tingut en aquest país i on vostès hàbilment han col·locat parents i excàrrecs. La política energètica no pot basar-se en gestos ni interessos particulars. Cal tenir una visió de conjunt i prendre decisions valentes. Si no fem la transició aquí, dependrem encara més de l'Estat que ens saqueja. No volem més línies de molt alta tensió entrant per Aragó ni per França. Per això demanem la gestió responsable i coherent de les nuclears catalanes, per allargar-ne la vida útil.

Junts atribueix el rebuig veïnal a un problema de relat. Consideren que, explicant bé el projecte, els veïns l'acceptaran. La realitat és que qualsevol producció d'energia té impacte local sempre. I això no es resol amb tríptics ni amb eslògans, es resol amb tres mesures clares: minimitzar l'impacte quan sigui tècnicament i econòmicament possible, compensar el territori quan l'impacte sigui inevitable i decidir sota criteris d'interès general de país, no pas pensant en la propera campanya electoral local de cada municipi. Cal visió d'estat.

Parlen de recuperar competències sobre les MAT. Obvien que la Generalitat mai no ha tingut competències plenes ni exclusives sobre les línies de molt alta tensió de transport elèctric, ni abans del 2006 ni amb l'estatut del 2006 ni tampoc després. L'article 155 no va retirar res que s'hagués aconseguit prèviament. Va ser un fax enviat des de Madrid que el Govern autonòmic, format per Junts i per Esquerra, va fer complir lleialment.

No podem permetre que les petites i mitjanes empreses s'ofeguin per manca de capacitat de connexió mentre les grans multinacionals es connecten a Red Eléctrica. Avui Catalunya depèn d'una xarxa de distribució que, gràcies a l'anticatalanisme del PP, és italiana i no catalana. Catalunya rau ofegada per la manca de capacitat de xarxa, perden pistonada i competitivitat cada dia que passa. Per això guaitem amb prudència la seva proposta de suspendre llicències mentre no s'aprovi definitivament el pla. En termes de sobirania energètica, això podria ser letal.

Tampoc compartim la dèria de convertir la mediació en el substitut còmode de la governança. Si hi ha conflicte, el Govern ha d'actuar amb determinació, fixant criteris d'interès nacional.

Rebutgem també la fiscalitat progressiva i els sermons morals de justícia social. La transició energètica no es fa amb càstigs ni amb la criminalització dels ciutadans. Es fa reforçant la xarxa, innovant tecnològicament, bastint un marc de seguretat jurídica i prenent decisions polítiques sense por ni coaccions.

Sí que veiem bé ampliar el pla a fonts com el biogàs, la biomassa, la geotèrmia o la hidràulica reversible, perquè aquí sí que hi ha recorregut real.

Acabo amb una correcció tècnica a Junts. El mercat marginalista no és estatal, és europeu. Funciona igual a Alemanya, a França o a Espanya. Té disfuncions, sí, i PSOE i PP van deixar prescriure milers de milions en costos de transició a la competència, però trencar el mercat sense alternativa clara i viable només afegiria incertesa, i el que ens convé als catalans és estabilitat.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bé, com ja s'ha esmentat..., de fet, la diputada Bergés, d'Esquerra, ja ho ha explicat, les esmenes i transaccions que hem fet. Jo agraeixo la bona predisposició a negociar també a la diputada Zapata. I, en tot cas, a mi m'agradaria també, en el marc d'aquesta moció, que, com hem dit, és propositiva i en positiu, que ningú entengui la moratòria com un bloqueig, sinó com per fer-ho avançar, per evitar judicialitzacions, per evitar bloquejos, per exemple, en modificacions del planejament que fan alguns municipis.

Nosaltres pensem que el país es mereix avançar cap a aquesta descarbonització, electrificació i transició energètica, i no ens podem permetre que poble per poble s'arribi a un bloqueig. A nosaltres ens agradaria, justament amb aquesta expectativa que ha donat el Plater a molts ajuntaments i comarques, que realment aquesta expectativa es compleixi, amb participació, amb diàleg, amb informació fidedigna, amb formació fins i tot a la ciutadania ja des de les escoles, fins i tot, com ja hi ha alguna proposta en aquest sentit.

I, finalment, sí que m'agradaria, a la consellera, escoltar-la també reivindicar aquesta sobirania plena en competències de política energètica amb les negociacions de PSC amb PSOE, perquè sense sobirania energètica no arribarem tampoc a assolir mai la independència. Per tant, nosaltres estem implicats plenament a reclamar les competències plenes en política energètica, com dèiem, des de la generació fins a la distribució i la comercialització, i la política de fixació de preus i la fiscalitat les hauríem de fer des de Catalunya. Sense això no avançarem.

Com tampoc no avançarem, com dèiem, sense aquest procés de negociació, informació, formació, i que es deixi de considerar la producció energètica com un greuge per a un territori, per a un municipi, i es comenci a considerar com una aportació, com un valor, i que el propi territori, el propi municipi, també hi tingui un guany i un benefici. I aquesta crec que és realment la política que hem d'impulsar, especialment des del Govern, però també des dels partits polítics, per fer aquesta transició al nostre país.

Moltíssimes gràcies. I gràcies pel suport als punts de la moció.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic

302-00205/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia de nou. Aquests primers mesos del 2026 hem parlat probablement més de rodalies que en molts dels últims anys. Hem tingut el Ple monogràfic, el Ple passat, les diferents comissions... I avui hi tornem, perquè el Parlament no pot limitar-se a lamentar el col·lapse, ha d'assumir la responsabilitat de construir una sortida.

Perquè construir una sortida..., per fer-ho, cal dir la veritat completa. El col·lapse no és una anomalia tècnica, és la conseqüència d'un model. Durant dues dècades vam confondre «modernitat» amb «alta velocitat»: quilòmetres d'AVE, grans obres i fotos, i al mateix temps el tren que sosté la vida real, el de cada matí i cada tarda, s'anava envellint. I això no és un accident, això és una decisió política. I quan rodalies falla, no falla només el transport, falla el dret a la mobilitat, que és el dret que permet exercir molts altres drets: el treball, l'educació, la salut, les cures. I es trenca, per tant, la igualtat d'oportunitats, perquè qui té alternativa se'n surt i qui no en té en paga el preu.

Per això el centre d'aquesta moció és el pacte nacional per rodalies. No com una taula més ni com un anunci, sinó com un instrument de país. Un pacte políticament i socialment transversal, amb forces parlamentàries, món local, sindicats, agents econòmics i entitats d'usuàries. No per fer una foto, sinó per fixar un consens persistent i exigible sobre quina ha de ser l'estratègia de mobilitat del país.

Aquest pacte ha de deixar clares tres coses. La primera, que el tren de proximitat és infraestructura del benestar i, per tant, ha de tenir prioritat pressupostària sostinguda, finalista i orientada a la fiabilitat quotidiana. Segona, que la governança ha de tenir lideratge polític clar i responsabilitat definida, perquè sense comandament no hi ha sistema. I la tercera, que la transparència i la rendició de comptes han de ser permanents, perquè sense control democràtic no hi ha confiança i no hi ha millora.

Aquesta moció ho aterra amb decisions concretes. Si el problema ha estat la impunitat, la resposta és la informació estable i verificable: tauler de seguiment per línies i actuacions amb calendari, execució pressupostària, puntualitat efectiva, cancel·lacions, incidències greus, temps de resolució i qualitat de la informació a les persones usuàries, i compareixences periòdiques davant d'aquest Parlament.

Si el problema ha estat la descoordinació, la resposta és comandament únic i protocols. El dia que hi ha una incidència greu, el sistema no pot improvisar; ha d'actuar i ha d'haver-hi un responsable que decideixi, informi, coordini i rendeixi comptes. I aquí hi ha el nucli polític: accelerar el traspàs integral de rodalies a la Generalitat amb recursos i infraestructures i amb capacitat operativa associada. No podem exigir responsabilitat a Catalunya sense donar-li les eines.

Si el problema és la fragilitat crònica, la resposta, el manteniment permanent. Equips estables de manteniment i emergència amb base a Catalunya, recursos humans suficients, especialització i estabilització laboral amb estàndards públics de temps màxims de resposta.

Si el problema és la falta de trens, la resposta ha de ser la flota operativa. Accelerar la renovació i la disponibilitat del material rodant, però també reforçar tallers, vies d'estacionament i les infraestructures associades.

Si el problema és el retard de l'Estat, la resposta és la capacitat d'actuar: un instrument pressupostari i jurídic perquè la Generalitat pugui avançar inversions urgents quan l'Estat incompleixi o retardi actuacions que són prioritàries amb una regularització posterior.

Si el problema és la vulnerabilitat i el risc, la resposta, prioritzar inversions de fiabilitat i de seguretat. Superestructura, senyalització, alimentació elèctrica, eliminació de les limitacions estructurals de velocitat, la intervenció en punts crítics recurrents i el blindatge davant d'episodis climàtics extrems que cada cop tindrem més.

Si el problema és la desorientació i l'exclusió, la resposta és l'accessibilitat universal i la informació fiable i en temps real: estacions a canals digitals. La informació és part del servei, especialment quan tenim incidències, que sol ser sovint.

Finalment, quan falla rodalies, el país no pot quedar venut. Cal reforçar estructuralment el transport interurbà per carretera amb mecanismes automàtics de reforç davant de les incidències greus, però també reformar el model de concessions perquè garanteixi servei públic, intermodalitat real coordinada, integració tarifària i tecnològica, clàusules socials i ambientals i, sobretot, equitat territorial. I cal una planificació integral que consolidi un sistema complementari del bus i del ferrocarril, incloent-hi les solucions de tren tram on correspongui per reduir la dependència del vehicle privat i garantir el dret a la mobilitat arreu. I aquí hi ha una peça de justícia territorial important, també. En el mentrestant calen solucions, i per això plantejem també el lísing social del vehicle elèctric com a instrument transitori.

I acabo. Aquesta moció no és indignació i resignació, aquesta moció és governar. Demanem el vostre vot favorable.

Gràcies.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Diputats, diputades... Diputat Mijoler, moltes gràcies per la presentació de la proposta de resolució. Li hem presentat una esmena; una esmena que ha tingut a bé acceptar i una esmena que crec que –després torno a la part central, ara em dedico a l'esmena– seria necessari que, a més a més d'aprovar-la aquest Parlament, fos realitat, com tot el que fem, però aquesta més, i és sobre la T-mobilitat.

La T-mobilitat és una eina, un instrument que fa molts anys que el Govern de la Generalitat intenta que sigui realitat –jo ho vaig intentar– i que no passa, i que és com l'horitzó, es mou. I jo crec que hauríem d'arribar tots a l'acord de que durant aquest any la T-mobilitat es pugui començar a aplicar i que els i les usuàries del transport públic de Catalunya deixin de formar part d'aquest mapa de corones i passin a formar part dels seus trajectes habituals i de les distàncies que recorren cada dia i que, per tant, paguin per quilòmetres. Tecnològicament, jo crec que si altres països tenen la capacitat de fer-ho nosaltres també ho hauríem de fer. Segurament som hereus de decisions preses i que podríem haver fet després diferent, però jo crec que és necessari, i per això hem presentat aquesta proposta de resolució.

Amb la resta, jo li podria dir, senyor Mijoler, que el diagnòstic és evident que el compartim. Vostè en la seva intervenció parlava de ser conseqüència d'un model i posava l'èmfasi en les inversions cap a l'alta velocitat. A mi m'agradaria també destacar que no és només conseqüència d'un model, perquè podria semblar que és una fatalitat, sinó que és conseqüència dels que han decidit fer aquest model. I els que han decidit fer aquest model són el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol. Ho dic perquè, si no, podríem pensar que la inèrcia ha portat aquí, i no: hi ha hagut gent, hi ha hagut decisors polítics que a l'Estat espanyol van prioritzar..., o van deixar de banda les necessitats de centenars de milers de persones a Catalunya per prioritzar altres qüestions i van deixar d'invertir en la xarxa de rodalies. I quan el 2020 es va decidir fer un pla de rodalies a Catalunya, ho van fer sense comptar amb la Generalitat de Catalunya. I això és un error brutal –és un error brutal– i, per tant, l'hem de resoldre.

I nosaltres –jo, quan vaig tenir la responsabilitat de conseller, i després la consellera Capella– des del primer dia hem dit que per resoldre la situació de rodalies i per resoldre les necessitats de mobilitat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya

que l'utilitzen cada dia el primer era tenir la capacitat de gestionar rodalies des de Catalunya, perquè nosaltres –i segur que m'ho han sentit dir unes quantes vegades–, com que som independentistes, volem totes les responsabilitats, encara que rasquin. I rodalies rasca: rasca als ciutadans i ciutadanes cada dia i rasca als que es posin al capdavant a tirar-ho endavant. I nosaltres volem ser part d'aquesta solució.

Per tant, ser part de la solució és construir aquesta empresa que ens permetrà gestionar-ho i tenir un comandament únic. Ja ho hem començat a fer amb el nomenament del director de Rodalies de Catalunya, també al capdavant de rodalies. Creiem que és una decisió encertada en la que hem ajudat.

I també ho hem començat a fer..., vostès parlen d'un instrument..., nosaltres creiem que tot allò que el Govern de l'Estat es compromet a invertir a Catalunya s'ha d'executar. Això fins ara no ha passat. I creiem que és bo posar sobre la taula instruments, eines –el consorci d'inversions –que esperem que sigui una realitat–, que ens permetin que, quan l'Estat no compleixi, hi hagi algú que sí que faci que aquestes inversions passin, no només perquè sigui l'Estat, sinó perquè, si no, qui acaba patint són els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, ja sigui en rodalies o en qualsevol altre àmbit.

Per tant, gràcies per acceptar-nos l'esmena. Agraïts per compartir no només el diagnòstic, sinó també les propostes de solució. I nosaltres hi serem; hi hem sigut i hi serem per resoldre aquesta situació dura i complicada dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i també de les nostres empreses, que les seves mercaderies també es mouen i moltes vegades les deixem per al final, i jo també ho he fet.

Per tant, gràcies a tots i a totes, i salut.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Bé, a aquesta moció que ens presenten els Comuns hi hem presentat tres esmenes, de les quals se'ns n'han acceptat dos.

La primera esmena nosaltres la presentàvem perquè, quan ens parlen del pacte nacional de rodalies, saben que ho hem dit diferents vegades, nosaltres pensem que ja hi ha l'acord nacional pel transport públic, que ja hi han molts acords, molts pactes, i que no es soluciona res amb pactes, sinó que es soluciona tirant endavant les coses que s'estan treballant i que es van acordant aquí al Parlament o amb els acords nacionals que fem, etcètera.

Però bé, tot i això, sempre ens trobaran a qualsevol espai que puguem treballar, proposar i acordar. Però, sobretot, el que ens interessa després és que es desplegui, perquè aquí el gran problema d'aquest país és que les coses no es fan. Perquè el que passa, de fet, a la xarxa ferroviària és una evidència: una desinversió crònica, que no s'ha fet la feina ni de manteniment ni de millora, i estem com estem.

Per tant, amb l'esmena 1 el que preteníem era demanar que l'espai del pacte nacional de rodalies sigui un espai mínimament útil per debatre i decidir què cal fer d'ara endavant, i que no sigui simplement un espai on el Govern es faci la foto com a sortida política a aquesta crisi mentre se li valida el full de ruta que ja ha traçat. Nosaltres el que volem és obrir-lo el debat, el tema del traspàs, però també les actuacions del pla de rodalies, com a exemples més clars.

Malgrat que com a mínim els Comuns segur que estan d'acord en el que diem, de posar a debat el pla de rodalies, el PSC..., no ho tenim massa clar. A nosaltres, que l'esmena no s'accepti, de fet, el que ens diu és que tot això pot semblar un pacte, una pantomima, que no servirà per massa res, que serà un espai on no es vol ni debatre ni pactar re, sinó menjar-se el que el Govern del PSC ens digui, que ja sabem que no

és la intencionalitat de qui ho proposa, però sí que sabem la intencionalitat del Govern, perquè l'hem vist.

En el que és l'esmena 2, que ens l'han acceptat, que és una esmena molt senzilla, nosaltres en el «fer efectiu el traspàs integral» hi afegim «i complet». I per què hi afegim «complet»? Perquè la paraula «integral», al nostre entendre, ha anat quedant desvirtuada senzillament pel fet de que ara anomenem «integral» el traspàs aquell que s'ha acordat, que no ho és. Per tant, si «integral» és en els termes que ho ha acordat el Govern amb els grups parlamentaris, doncs, aquesta paraula ja ha quedat desvirtuada, i per això hi posem «i complet», perquè entenem que ha de ser un traspàs complet i no pas aquest «integral» que ens posa sobre la taula el Govern amb altres partits que en cap cas no ho és, perquè només passen la gestió d'algunes línies i la majoria d'aquesta nova empresa continua en mans de Renfe. I, per tant, no compartim aquesta paraula.

L'esmena 3, que també ens l'han acceptat, la justificaré perquè, en primer lloc, cal tenir present que el que ens proposen els Comuns en aquest punt és fer una cosa més descafeïnada que la que, de fet, ja el Govern està treballant per dur a terme en termes globals. (*Remor de veus.*) I no es vol parlar, per exemple, de la propietat i es vol com confondre conceptes.

El president

Senyor diputat, li prego que s'aturi un moment. Sembla que ha caigut una de les bombetes i jo crec que per precaució hauríem d'aturar el Ple.

Dani Cornellà Detrell

On...?

El president

De l'aranya del mig, per entendre'ns. I per precaució...

Dani Cornellà Detrell

On ha caigut?

El president

Ha caigut sobre els escons. I, per tant, per precaució jo crec que hauríem de suspendre el Ple fins que es pugui mirar, i després reprenem. Li queda un minut catorze.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts d'una i un minut.

El president

Es reprèn la sessió.

El Departament d'Infraestructures ha fet una primera observació. El que s'ha després és una petita llàgrima d'una de les làmpades. S'acredita que no hi ha risc. Tanmateix, el divendres es farà una revisió integral de les tres làmpades. Per precaució, crèiem que valia la pena de fer aquesta breu suspensió de la sessió.

Pot reprendre la seva intervenció, senyor diputat.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Bé, l'esmena 2..., nosaltres pensem que el que ens presenta els Comuns, de fet, és més descafeïnat que el està treballant el Govern. Com explicava, el 2018 acaben totes les concessions de transport interurbà i, per tant, nosaltres el que pensem és que cal fer una cosa nova. I aquesta cosa podria ser tornar a fer concessions reformant-les, és a dir, fer-ho de manera diferent, o una nova cosa que podria ser diferent. De fet, el propi Govern planteja fer-ho de manera diferent. Per tant, no té cap sentit demanar reformar el model de concessions, perquè el que cal fer és canviar-lo per un altre.

El Govern està treballant per fer un model de licitació de contractes com el que es fan a tants serveis públics externalitzats que no són concessions, on el Govern diu ben bé quin servei cal fer, el paga i punt. Per exemple, la línia Manresa-Barcelona n'ha estat el primer exemple. Per tant, el nostre model ideal no seria aquest. Seria, com ja saben perfectament, la gestió directa amb una empresa pública, però, tot i això, pensem que és millor aquest nou model que s'està fent que no pas l'antic. De fet, és una cosa que, com dic, ja està passant i que ho considerem com a positiu.

Després, referent al punt 10, quan s'incorpora l'esmena d'Esquerra Republicana, nosaltres aquí no hi hem presentat esmenes, en aquest punt, però sí que el que podríem dir sobre el desplegament de la T-mobilitat, doncs..., aquí hi ha un nou compliment del Govern, perquè, si ho recorden, diputats i diputades, el Govern va prometre que abans d'acabar el 2025 estaria fet, i bé, estem a finals del febrer del 2026 i re. I ara ja estem demanant que en acabar el 2026 estigui implementat. Bé, de fet, no parlaven de la T-mobilitat, sinó que ens van prometre la integració tarifària a tot Catalunya abans del 2025, i estem al 2026 i els hi demanem que a finals d'any ho tinguin fet.

Per tot això, votarem moltes propostes que presenten a favor, però cap confiança en el Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... En primer lloc, vull agrair al Grup dels Comuns, especialment al seu diputat Lluís Mijoler, la seva predisposició per a la presentació d'aquesta moció sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic.

Compartim la diagnosi de fons. El sistema de rodalies necessita estabilitat, inversió sostinguda, governança clara i, sobretot, respecte als usuaris. Venim d'on venim, d'anys de desinversió estructural, de manteniment insuficient, d'infraestructures enveïllides i d'una cultura de gestió que massa sovint ha mirat cap a un altre costat davant incidències recurrents. El resultat és conegut: limitacions de velocitat estructurals, senyalització obsoleta, dèficits en alimentació elèctrica, tallers tensionats i una experiència d'usuari que no sempre ha estat a l'alçada del que mereix la ciutadania.

Per això votarem favorablement la gran majoria dels punts de la moció, per no dir tota, amb les esmenes que hem plantejat i que agraiem que hagin estat acceptades. Cap punt de la moció és una pantomima ni, de fet, tot el que s'està treballant des del Govern.

En relació amb el pacte nacional per rodalies, compartim la necessitat de mecanismes públics estables i verificables de transparència i rendició de comptes. El tauler de seguiment ha de garantir dades consolidades, comparables i auditades i evitar la volatilitat que pot generar una publicació excessivament fragmentada. Transparència, sí, però amb un rigor metodològic.

Pel que fa a la governança, coincidim en la necessitat d'una direcció unificada amb capacitat real de decisió i resposta en temps real. La cadena de comandament ha de ser clara, amb protocols operatius definits i responsabilitats polítiques delimitades. I, evidentment, cal continuar accelerant totes les actuacions jurídiques i administratives per fer efectiu el traspàs integral de rodalies a la Generalitat. Això sí, amb recursos i capacitat operativa associada: el traspàs no pot ser nominal, ha de ser funcional i financerament suficient.

En matèria de manteniment, també compartim l'objectiu d'institucionalitzar equips permanents amb base estable a Catalunya, amb especialització tècnica i es-

tàndards públics de temps màxim de resposta. No podem continuar depenent d'estructures que no siguin garantia de la proximitat operativa necessària.

Donem suport igualment a l'acceleració de la renovació i plena disponibilitat del material rodant. Sense flota suficient i fiable, qualsevol millora d'infraestructura queda parcialment neutralitzada. Cal reforçar tallers, vies d'estacionament i capacitat de manteniment preventiu.

Per altra banda, la Generalitat no pot assumir de manera estructural inversions que són competència estatal. Per això és important articular instruments de col·laboració amb l'Administració general de l'Estat que permetin, amb caràcter subsidiari i temporal, executar inversions prioritàries amb mecanismes clars d'avançament i compensació.

També coincidim plenament en donar prioritat a inversions en fiabilitat i seguretat. Modernització de la superestructura, senyalització, alimentació elèctrica, eliminació de limitacions estructurals i blindatge davant episodis climàtics extrems. Aquí no parlem d'obra nova i icònica, parlem de robustesa sistèmica.

Donem suport a l'accessibilitat universal i a la millora substancial de la informació en temps real. La informació no és un complement, és part del servei públic. En situació d'incidència, la qualitat de la informació determina la percepció de control i confiança en el sistema.

En paral·lel, és imprescindible reforçar estructuralment el transport interurbà per carretera amb mecanismes automàtics de reforç quan hi hagin incidències greus a rodalies, i reformar el model concessional per garantir coordinació intermodal, integració tarifària i criteris socials i ambientals avançats.

Finalment, compartim la necessitat d'una planificació integral que consolidi un sistema complementari de bus i ferrocarril, amb desplegament prioritari de solucions de tren tram en corredors estratègics. L'objectiu és inequívoc: reduir la dependència del vehicle privat, avançar en la descarbonització i garantir el dret a la mobilitat amb equitat territorial.

En definitiva, aquesta moció ens permet fixar un marc d'acció compartit. El Govern està fent aquest camí: increment d'inversions, nous convenis, planificació més exigent i voluntat de governança reforçada. Però el repte és de llarg recorregut; la transformació de rodalies no serà immediata, perquè revertir dècades de desinversió no es fa en mesos. El que sí que podem garantir per part del Govern és direcció, responsabilitat i perseverança.

No hem d'entrar en tot el que no s'ha fet fins ara ni en qui no ho ha fet. Ja ho sabem, tothom ho sap. La ciutadania no demana excuses ni retrets, demana resultats. I en això estem treballant, i aquí sempre ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo i Nofuentes

Bon dia, president. Molt bon dia, consellera, diputats, diputades. Avui debatem una moció sobre aquests reptes de la mobilitat i el transport públic a Catalunya, i vagi per endavant també l'agraïment al diputat Mijoler per aquesta proposta, per aquest debat que ens permet situar una de les crisis sense precedents com és la crisi ferroviària.

I comencem, de fet, amb una obvietat que s'ha escoltat en molts dels parlaments d'avui, però també de l'anterior interpellació, que és que inclús els socis de govern reconeixen que aquesta situació de rodalies és insostenible de la mà dels retards, la desinformació, les infraestructures obsoletes, la manca d'inversió, però també la descoordinació permanent entre qui gestiona la infraestructura i qui n'opera el servei.

Però el debat no és tant de diagnòstic, com vostè situava, com de model. Perquè davant d'aquesta situació hi ha dues opcions, dos camins: o bé gestionar la dependència a base de pedaços, a base d'accions puntuals, o bé assumir el comandament del servei i exercir totes i cadascuna de les competències i el lideratge.

Des de Junts, evidentment, ens situem en aquesta segona opció –i permetin-me dir-ho avui– perquè malauradament el Govern de Catalunya ha renunciat a exercir les seves competències en aquests moments tan claus. Ho hem vist quan han acceptat que sigui el propi secretari d'estat qui comandi la crisi de rodalies. Però, fixin-s'hi, no és un fet aïllat: és el mateix patró que hem vist aquests darrers mesos, aquestes darreres setmanes, amb la manca de defensa del català, amb la senyalització i amb els topònims a les autopistes i a les vies catalanes, precisament dels creadors de *Lérida* en campanya –de Lleida– de la mà del president Illa, un nou capítol d'atac a la llengua catalana de la mà d'aquest Govern. I quan es renuncia a exercir competències, el missatge que es transmet és de debilitat institucional.

Des de Junts, davant dels problemes, i com a clara alternativa, portem setmanes presentant propostes, propostes que van de la mà de prioritzar aquestes inversions per millorar, evidentment, la fiabilitat i la seguretat de tota la xarxa ferroviària, per garantir aquests plans alternatius, l'accessibilitat universal; per millorar la informació en temps real; per reforçar també, com vostès diuen, estructuralment aquest transport interurbà, fent-ho a través del bus, però també del bus Exprés, i avançant cap a una planificació integral intermodal de bus i ferrocarrils, però –no menys important– també amb una plena integració en aquest país en xarxa que tots mereixem.

I en aquestes qüestions ens hi trobaran sempre. Però el problema no només és d'inversió, de planificació, sinó que també és de presa de decisions i de dependència. I vostès avui ens parlen de concentrar la governança, però no concreten en quin model; suposem que és el de l'empresa mixta.

Des de Junts per Catalunya, per això, hem volgut presentar una esmena, que ha sigut rebutjada, que aposta per aquest traspàs integral efectiu, cent per cent català, de la mà de Ferrocarrils de la Generalitat. I ho fem des del rigor, des del rigor d'un informe jurídic que hem presentat i que és claríssim, perquè fer fora la Renfe de Catalunya és possible; l'única impossibilitat que hi ha és la voluntat d'aquest Govern. L'Estat té un contracte amb Renfe –subrogat, per tant, al Govern–, que, de fet, preveu la seva resolució per incompliments a la pròpia clàusula 19, i aquests són reiterats. Vostè, senyor Mijoler, els ha reconegut: des de la prestació irregular del servei, des de l'incompliment de freqüències, des dels dèficits d'informació i qualitat..., un llarg etcètera que ha posat en risc la seguretat de tots els usuaris.

Per aquest motiu, tal com vam aprovar al Parlament, cal portar Renfe i Adif als tribunals com a operadora i com a gestora de la infraestructura per exigir precisament aquestes responsabilitats. Quan un servei essencial falla de manera estructural, l'Administració no pot mirar cap a una altra banda, i els grups que donen avui suport no només a la investidura, sinó també a aquest Govern, com són vostès, els Comuns, no poden seguir fent seguidisme amb l'enèsim pacte nacional davant d'un govern que difumina, que vol difuminar aquestes responsabilitats, i avui també amb rodalies. Els catalans no volen més declaracions d'intencions ni anuncis buits ni promeses que no s'acabaran portant a terme; volen fets, volen trens puntuals, volen informació clara i volen un servei fiable.

I acabo. Aquest havia de ser el Govern de tothom, el de l'estabilitat, el de la bona gestió, però fins ara només hi ha hagut collapse, només hi ha hagut manca de resposta, amb la complicitat i els silencis de molts dels seus socis. Catalunya té alternativa. Cal un servei de rodalies de primera com ho és Ferrocarrils, i això passa per una gestió cent per cent catalana i per una mobilitat i un servei públic de qualitat.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han fet esmenes. Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera Paneque... Bé, avui, ara, debatem aquesta moció, senyor Mijoler, seva, sobre rodalies. I els hi diré una cosa molt clara: miri, està molt bé escriure mocions amb deu punts, com aquesta que vostès presenten, però el problema no són els papers, el problema no són les mocions; el problema és la gestió –és la gestió. (*Remor de veus.*) I vostès, senyors Comuns... Senyor Cid, la paraula és meua, en aquest moment. Li demano respecte, que normalment no en té.

El president

Senyora diputada, això..., el president del Parlament ja dirimirà quan es produeixin aquestes circumstàncies. Continui.

Eva García Rodríguez

D'acord. Doncs el problema, senyor Mijoler, és la gestió, i vostès, els Comuns, formen part d'aquesta mala gestió que hi ha hagut i hi ha en aquests moments també sobre rodalies. Perquè aquí sembla que vostès acabin d'arribar. Escolti'm, vostès ara arriben aquí, fan aquesta moció i, bé, tenen solucions ara per a tot, eh? Ara veuen tot clar, claríssimament, com s'ha d'arreglar i quin és el caos de rodalies. Però vostès han votat els pressupostos. El senyor Cid, la senyora Albiach s'han fet fotografies anunciant un pacte de pressupostos i han estat decisius no només en aquest Govern actual, sinó també en els anteriors, no? I ara resulta que tenen vostès solucions per a tot.

Mirin, parlen de transparència, de comandament únic, de manteniment, de material rodant, de pressupostos. I jo li pregunto: què han fet vostès sempre que n'han tingut ocasió i mentre han aprovat els comptes de la Generalitat? Quantes millores concretes han introduït vostès en els darrers pressupostos, també en els d'enguany? Quin canvi estructural han pactat? Que sapiguem, cap ni un. On són els resultats, com a mínim? Perquè els pressupostos, escolti'm, són diners, són prioritats, són decisions, i vostès els han votat, han aixecat la mà; han avalat, per tant, amb el seu vot aquest model que tenim, i ara ens presenten aquesta moció com si fossin vostès oposició. Però, clar, és que no ho són, és que formen part del bloc que ha governat i governa a Catalunya.

Miri, rodalies fa temps que funciona malament: incidències constants, retards, cancellacions, falta d'informació, usuaris desesperats. I, mentre això passava, senyor Mijoler, doncs, vostès pactaven cadires, pactaven assessors, pactaven lleis, pactaven pressupostos. I ara parlen del traspàs integral, eh?, però saben perfectament que el sistema depèn en gran part de decisions de l'Estat, de l'operador i del gestor d'infraestructures. Però és que vostès també són socis a Madrid, també ho són, i no ens consta que vostès hagin posat com a línia vermella precisament tot això que ara estan aquí anunciant.

Mirin, nosaltres ho diem clar: el problema no és de titularitat; el problema és de gestió, d'eficiència i de responsabilitat. El problema és que vostès han utilitzat i s'utilitza rodalies com a arma política en lloc de tractar-la com el que és, que és un servei públic essencial. I vostès proposen crear nous instruments jurídics per avançar en les inversions si l'Estat incompleix. Doncs molt bé; i per què no van posar aquesta condició quan van signar els pressupostos de l'Estat? Perquè no ho van fer. (*Veus de fons.*) Per què no ho van fer, senyor Mijoler? Vostès proposen, ho repeteixo... Escolti, miri...

El president

Senyor Mijoler, no interactuï, si us plau. Endavant.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Miri, la veritat és que els Comuns sempre amenacen molt, sempre venen aquí amb grans proclames, però al final voten, al final signen –fotografies, tuits, eh?, tot això que els hi agrada tant–, i al final sempre acaben votant aquells governs que després vostès critiquen però que són responsables de les seves decisions. Miri, parlen de manteniment, d'emergències..., és de sentit comú. Parlen d'accessibilitat universal; evident, només faltaria. Però, escolti'm, tot això no és una revolució, no és cap proposta nova; és el mínim exigible després d'anys de govern compartit també amb vostès.

I, mentrestant, què pateixen, els ciutadans? Doncs pateixen hores perdudes, pateixen arribar tard a la feina, pateixen perdre exàmens, pateixen perdre cites mèdiques també, oportunitats. Doncs aquesta és la realitat, no les seves mocions de deu punts que ens venen ara a descobrir Amèrica, cosa que fa molts anys que està descoberta.

Miri, si vostès realment volen canviar rodalies, ho tenien a la mà quan negociaven els comptes de la Generalitat. Podien exigir calendaris tancats, podien exigir penalitzacions clares, podien exigir auditories independents, podien exigir objectius mesurables vinculats al finançament. Ho han fet? No ho han fet, senyor Mijoler. Per tant, no ens vinguin aquí avui a vendre la sopa d'all.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Muchas gracias, presidente. Señora *consellera* Paneque, señores diputados... No es habitual que un partido miembro del Gobierno presente una moción para criticar la acción y los resultados de su propio Gobierno. No es habitual, pero este Gobierno de socialistas y comunistas ha conseguido que situaciones como esta, que en otras épocas nos hubieran parecido absurdas, pues, ahora nos parecen hasta normales.

En esta moción de los Comunes hay unas propuestas con una crítica más o menos velada a la situación actual. Y, no lo olvidemos, es culpa de ellos, ¿eh?, como partido que gobierna España desde hace ya unos cuantos años, ¿no?

Los Comunes nos presentan algunas soluciones sensatas, como ejecutar las inversiones, mejorar el mantenimiento de las instalaciones o vigilar la renovación de los trenes. Evidentemente, todos estamos de acuerdo en que las inversiones planificadas deben ejecutarse en el plazo previsto. También apoyamos que se cumplan los planes de mantenimiento para garantizar un buen servicio, y lo mismo respecto a la renovación de los trenes, que debe producirse cuando se agota la vida útil de los mismos, y no después. Y podemos seguir poniendo ejemplos similares, como la mejora de los sistemas de información para evitar la situación de abandono que los pasajeros hemos sufrido a menudo ante la más mínima incidencia de las que afectan a la regularidad del servicio o a su puntualidad.

Como ya hemos dicho en numerosas ocasiones, a VOX también nos preocupan estas situaciones, y por eso hicimos, hace un año, diversas propuestas para solucionar estos problemas, y hemos de recordar una vez más que los Comunes votaron en contra. Y hoy –y hoy– los comunistas nos traen propuestas en la misma línea que rechazaron cuando VOX las propuso. Lástima, lástima que no las apoyasen entonces; nos habríamos ahorrado muchísimos problemas, algunos de ellos muy graves.

También nos hacen las habituales propuestas de la izquierda, que todos sabemos que no solucionan ningún problema, pero les entretienen. No podía faltar en su

propuesta desplegar un pomposo pacto nacional de cercanías. Bien, esos pactos nacionales son uno de los juguetes preferidos de la izquierda, pero ¿sirven para algo? Pues, evidentemente, *no (alguns aplaudiments)*, no sirven para nada: más burocracia, más gasto público y, muy probablemente, la creación de algún observatorio, oficina o agencia de seguimiento de ese pacto donde colocar a algún afín con cargo al presupuesto público, si todavía les queda alguno en el paro, que yo creo que ya les deben de quedar muy pocos, ¿eh?, han conseguido colocarlos a todos.

Bien, desde VOX pensamos que la solución a los actuales problemas del transporte público en Cataluña pasa por aplicar el sentido común, ni más ni menos. Y, en lugar de centrarse en gestionar los problemas ocasionados por años de mala gestión de los socialistas y ustedes, hay que hacerlo, hay que centrarse en evitar que surjan esos problemas.

Hay que centrarse, lógicamente, en mejorar las inversiones necesarias para mantener la red en el mejor estado posible y que esas inversiones se realicen según lo planificado –fácil. Debe mejorarse el mantenimiento preventivo y correctivo para garantizar la plena disponibilidad de las instalaciones y de los elementos de transporte, de los trenes. El servicio ferroviario debe recuperar la regularidad y la puntualidad perdidas, y debe recuperarse también la buena atención a los pasajeros, con calidad de servicio y buena información, especialmente en los momentos en los que se producen incidencias.

Obviamente, todo esto no pueden hacerlo aquellos que han generado este caos, todos estos señores que tenemos por aquí. Los políticos socialistas responsables de crear los problemas deben ser sustituidos, pero no por otros políticos socialistas, sino por los mejores profesionales.

Muchas gracias.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Què més podem dir de la xarxa de rodalies després del debat monogràfic del Ple passat i del reguitzell de mocions que tornem a discutir? La moció d'avui només encerta el diagnòstic de base, però no n'hi ha prou amb declaracions genèriques mentre s'acumulen hores perdudes a les andanes.

Igual que els recursos que l'Estat destina a Catalunya, la paciència dels catalans també és limitada. La transparència per si sola no repara vies ni arregla catenàries, i el problema de fons és la governança. El model actual dilueix responsabilitats: una part depèn de l'Estat; l'altra, de la Generalitat. Les decisions operatives es fragmenten i les excuses circulen amb més rapidesa que els trens.

Cal centrar la governança i el comandament operatiu sota una direcció unificada i amb capacitat de decisió, perquè quan hi ha una incidència greu ha d'existir una cadena única de comandament, informació immediata i activació coordinada d'alternatives.

Amb l'Estat pel mig això no passa. El traspàs integral de rodalies no pot continuar sent una promesa indefinida. El 2010 es van traspasar competències com la definició d'horaris, la potestat tarifària o l'atenció a l'usuari, però en mans de la infraestructura d'Adif. El material rodant i l'operació diària gestionada per Renfe va continuar sota control estatal. Aquest laberint competencial explica en bona part el reguitzell d'aquestes incidències.

Es va anunciar un pla d'inversions de 4.000 milions d'euros entre el 2008 i el 2015. Però, què va passar? Que només se'n va executar una petita part, com sempre. I el resultat és el que patim: dèficit en manteniment acumulat durant anys. No podem aspirar a nivells de fiabilitat comparables als sistemes ferroviaris de referència

si no disposem d'equips permanents de manteniment i emergència amb base estable a Catalunya, amb recursos suficients i especialitzats.

Els temps màxims de resposta han de ser públics i s'han de complir. Les incidències no poden eternitzar-se mentre milers de persones esperen sense cap tipus d'informació. La renovació del material rodant és imprescindible, igual que la modernització de la senyalització, l'alimentació elèctrica, l'eliminació de limitacions de velocitat i les intervencions en els punts més crítics. Els episodis climàtics no poden ser una excusa, han de ser un factor previst en la planificació.

I quan rodalies falla, què passa? Tenim pla B? No. Massa sovint desconcert, desinformació i moltes hores d'espera. La mobilitat d'un país no pot dependre d'una sola columna vertebral, si aquesta és fràgil. Per això cal un reforç, cal un reforç del transport interurbà per carretera no com a pedaç improvisat, sinó com una xarxa complementària robusta que s'activi automàticament davant incidències greus.

També cal reforçar el model de concessions. No pot ser que hi hagi corredors amb dèficits crònics mentre altres acumulen oferta. L'equitat territorial vol dir que viure fora de l'àrea metropolitana no pot implicar quedar desconnectat del país.

Reduir la dependència del vehicle privat és un objectiu legítim, però només serà viable si l'alternativa col·lectiva és fiable. No es pot penalitzar el cotxe si el transport públic és incert. Fa anys que anuncien plans, pactes i calendaris, però els usuaris necessitem resultats. Els que agafem el tren sovint necessitem resultats, no els que els deixen a la porta i entren en bicicleta.

Catalunya necessita un sistema de mobilitat resilient amb comandament ferm i responsabilitats definides. Necessita menys justificacions i més execució. La mobilitat no és una política sectorial, és una infraestructura de país. Han creat una societat mixta participada per Renfe Operadora i la Generalitat. I la pregunta és: de veritat això resol el problema de fons? O continuem ajornant la decisió que fa dècades que sabem que és imprescindible?

Aliança Catalana donem suport a part de la moció, perquè apunta en la direcció correcta: transparència verificable, direcció unificada, manteniment estructural, renovació de flota, reforç del transport per carretera i planificació integral. Però no som optimistes: si no hi ha un canvi en el model, ens tornarem a trobar amb els mateixos retards i les mateixes excuses.

I nosaltres tenim clar al costat de qui estem: dels usuaris, dels que cada dia patim els retards, la incertesa i la mala informació. I el que demanem és el traspàs total i efectiu, perquè Catalunya s'ha de governar des de Catalunya també en matèria de mobilitat.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, vaig per ordre sobre les esmenes. Evidentment, l'esmena d'Esquerra Republicana l'hem acceptat, com així s'ha dit. Coincidim en la necessitat de la T-mobilitat, sempre ho situem allà on tenim l'oportunitat de negociar i d'incidir en les decisions del Govern, com tanmateix ho vam aconseguir amb mantenir la rebaixa del transport públic durant tota la legislatura en l'últim acord de pressupostos. I, per tant, també coincidim sobre el model i les decisions, eh? Jo crec que cal fer aquesta distinció, hi estem absolutament d'acord.

Sobre les esmenes de la CUP, no hem estat capaços d'acceptar la primera, perquè entenem que precisament el pacte naixeria coix, si ja neix amb el que ha de fer i ha de ser el propi pacte o la pròpia constitució d'aquest el que acabi decidint quin ha de ser el model de presa de decisions. Per tant, no és que no coincidíssim en moltes de les

coses que es plantejaven, sinó que pensàvem que anava més enllà del que li correspon a aquest Parlament, però això no vol dir que no hi estiguem d'acord.

També, hem acceptat, doncs, la segona esmena, perquè defineix també millor l'objectiu d'aquest lideratge que volem que tingui el Govern de la Generalitat respecte de les rodalies; per tant, l'hem acceptat. També la de les licitacions del bus, que són unes qüestions jo crec que més de detall, però en definitiva el que volem és que les licitacions siguin justes i compleixin l'objectiu social d'aquestes.

Hem acceptat també les esmenes del PSC. Evidentment, és un exercici de *realpolitik*, que estan al Govern. I, per tant, el que nosaltres volem, com he dit, és que aquesta moció esdevingui en uns acords que es compleixin. Per tant, si qui té la capacitat final de fer-ho ens aporta algun matís que assolirà aquest objectiu, benvingut.

I, *a sensu contrario*, no n'hem pogut acceptar algunes de les de Junts. Entenem que algunes d'elles són més eslògans des de l'oposició que no voluntat real de trobar solucions i, per tant, no les hem pogut acceptar. Tenim clar que..., entenem que la voluntat ha de ser un acord i un pacte de país. I, en aquest sentit, més enllà del que puguem dir des del faristol, els esperem en aquest pacte de país.

I si em permet només... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Senyora García, m'ha decebut una mica, perquè jo esperava que hi hagués una mica més de contingut polític en la seva intervenció. Crec que no s'ha llegit absolutament..., i l'únic que ha fet és justificar precisament la inacció del Govern del PP al llarg d'aquests anys. Vostè, que també viatja pel territori, com jo..., la convido a que vingui un dia al Prat i vegi l'estació de l'AVE enfonsada...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat...

Lluís Mijoler Martínez

...al territori del Prat; molts milions, allà, en una estació que no serveix, no servirà mai, perquè no compleix els requisits...

El president

Acabi, senyor diputat...

Lluís Mijoler Martínez

...i que va ser fruit del Govern del PP.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya

302-00207/15

I el vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Els governs espanyols incompleixen sistemàticament amb Catalunya, també en matèria d'infraestructures. I això no és un diagnòstic polític, és una evidència palpable a les carreteres i a les vies que cada dia utilitzen milers de persones.

Aquests dies el president Illa afirmava que el país no pot esperar més. I té tota la raó, el país no pot esperar més, especialment en la seguretat d'unes infraestructures estatals on ens hi va literalment la vida.

Fa uns dies, en la interpellació prèvia a aquesta moció, els hi explicava que a l'AP-7, entre Gelida i Sant Sadurní d'Anoia, es va haver de tallar un carril, el carril de la dreta, perquè el nivell de degradació del ferm era tan extrem que en sobresortia el forjat –vehICLES punxant rodes en una de les principals artèries del país. I no és un cas aïllat ni un accident inevitable, és el resultat d'una manca de manteniment i d'inversions sistemàticament incomplertes. I en aquell Ple, quan vam sortir, algun diputat em va dir que era una mica exagerat, l'exemple; els hi asseguro que és cert.

Però, a més a més, només han de mirar què va passar fa quatre dies, com aquell qui diu, aquest mes de febrer, a l'A-2, a Ribera d'Ondara, on un esfondrament del ferm fruit d'aquesta degradació acumulada i de la manca d'aquest manteniment preventiu va obligar a tallar carrils i va generar una situació de risc greu.

No estem parlant de plàstics que es desenganxen o de pintura esborrada, estem parlant de trams de carretera sencers que col·lapsen. La realitat és contundent: Catalunya pateix un dèficit estructural de manteniment i d'inversió de la xarxa viària estatal. L'Estat pressuposta poc i executa encara menys; anuncia, però no manté.

L'AP-7, quan no fa ni cinc anys que es van liberalitzar els peatges, és avui el símbol d'això: increments de trànsit de més del cinquanta per cent, més camions que mai i un manteniment reduït a la mínima expressió que l'han portat el 2025 a tenir el títol lamentable de ser la via amb més víctimes mortals de tota la xarxa catalana.

I hem parlat molt de trens en aquesta legislatura, però fins que no es va morir, lamentablement, un maquinista no vam posar fil a l'agulla de debò. Passa el mateix amb les carreteres, i no volem esperar a resoldre-ho. Per això presentem aquesta moció, perquè no volem pedaços; volem responsabilitats, volem gestió, volem resultats i volem carreteres segures.

I els proposem, diputats i diputades, primer, impulsar el traspàs integral de la titularitat i el manteniment de les vies estatals a Catalunya. No volem només gestionar emergències o queixar-nos, volem gestionar la planificació i el manteniment d'aquestes vies. I, mentre arribem aquí, ens cal un pla de xoc immediat per a l'AP-7, amb calendari i amb recursos per renovar urgentment el ferm, per actuar sobre els punts negres, per millorar el drenatge, la seguretat i la senyalització –per cert, la senyalística ha de ser en català. Volem la gestió efectiva dels episodis de congestió. I també volem conèixer les dades tècniques de les auscultacions de les carreteres, perquè són les eines bàsiques que qualsevol gestor responsable exigiria. Ens calen les dades tècniques de com estan aquestes vies per poder-hi actuar.

Cal exigir el desdoblament complet de la nacional 2, des de la frontera fins a Tordera, perquè l'AP-7 no pot continuar sent l'única opció viable en un corredor saturat. Igual que a l'Ebre l'AP-7 no pot continuar tenint només dos carrils, cal el tercer carril de Vila-Seca a Ulldecona. I les dues actuacions no són un tema d'ampliació de carreteres, són un tema de seguretat viària.

I també és imprescindible un pla integral de manteniment de tota la xarxa estatal –l'A-2, l'AP-7, la nacional 340, la nacional 260– amb criteris de seguretat i adaptació al canvi climàtic, que també és vital en aquests moments. El col·lapse de l'A-2 a Ribera d'Ondara és exactament el que passa quan no hi ha manteniment.

I com que no confiem gens en l'actuació dels governs estatals, volem accelerar la constitució del consorci paritari Estat-Generalitat per gestionar i executar les inversions de l'Estat a Catalunya des de Catalunya. I si l'Estat, com sempre, no executa, fem-ho nosaltres.

I, finalment –encara que igual o més important–, apostar per treure pes del sistema viari, reduir el transport pesat per carretera i exigir les inversions ferroviàries que permetin transferir mercaderies al tren.

Diputades i diputats, l'Estat falla en allò que és més essencial, que és garantir la seguretat de les infraestructures per on es mou el país. I, sí, el país no pot esperar més: no pot esperar més a tenir carreteres segures, no pot esperar més a tenir rodalies i mitjanes distàncies dignes, no pot esperar més a que s'executi el que es pressuposta i que es mantingui el que es construeix. I mentre l'Estat no ho fa, nosaltres sí que tenim l'obligació de vetllar per la seguretat de la ciutadania.

Per això presentem aquesta moció, per responsabilitat, per rigor, per país. I esperem comptar amb el suport de tots els grups de la cambra.

Gràcies, diputats i diputades.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Consellera... Bon dia. Parlem moltes vegades en aquest Parlament de la capacitat d'un territori per garantir la igualtat d'oportunitats, la capacitat de garantir l'accés a serveis per a tothom, de garantir la connexió econòmica entre territoris. I tots estem d'acord, crec, que per fer això són necessàries unes infraestructures fortes.

Quan un territori disposa de bones connexions, tant viàries com ferroviàries com digitals, les persones, els ciutadans i ciutadanes, poden accedir amb més facilitat a l'educació, a la sanitat, al mercat laboral..., en definitiva, a una igualtat d'oportunitats, ja que les infraestructures esdevenen així instruments de mobilitat social, facilitant que el lloc de residència on un està vivint no determini el futur de les persones.

En canvi, la manca d'infraestructures adequades pot generar desigualtats profundes. I hem parlat molt d'infraestructures de mobilitat, aquí. Hem parlat de les ferroviàries en el Ple monogràfic que vam tenir i, darrerament, en moltes mocions, evidentment, molt lògiques per la situació que s'està vivint a rodalies.

En aquesta moció que avui debatem, d'Esquerra Republicana, s'ha centrat el debat sobre les infraestructures viàries de l'Estat a Catalunya. I fa quinze dies, en la interpellació que es va fer a la consellera, ella mateixa deia: «La titularitat de la xarxa viària de Catalunya és cinquanta per cent de l'Estat i cinquanta per cent de Catalunya.» És a dir que la titularitat, i, per tant, la competència i la responsabilitat, és del cinquanta per cent de l'Estat central i del cinquanta per cent de l'Administració de la Generalitat. I parlàvem també..., ho parlava la diputada Llop en la seva interpellació, i la consellera, quan contestava, parlava d'aquesta manca d'inversió, d'aquesta manca de manteniment. I també parlàvem d'aquesta manca que hi ha hagut de no assolir l'execució de tot allò que estava pressupostat.

També parlàvem, en la interpellació, dels convenis i de les encomandes de gestió que el ministeri ha fet a la Generalitat per tal que redacti projectes, perquè liciti obres i perquè executi aquestes obres necessàries des del nostre territori, des de la proximitat. Pensem que..., una bona eina que va iniciar el Govern d'Esquerra Republicana i que va agafant ritme i que permet, com dèiem, treballar des de la proximitat.

I en aquesta direcció, doncs, va aquesta moció que s'ha presentat, i amb més eines, com és l'eina del consorci per a la gestió i execució d'inversions, que també està en aquesta moció.

El nostre grup parlamentari ha fet quatre aportacions. Finalment, n'hem transaccionat dues d'elles, i vull agrair a la diputada Llop la seva actitud i predisposició a fer-ho. Dir-li que donarem suport a la majoria dels acords que hi ha en aquesta moció i que ens abstindrem a la resta, no votarem en contra de cap. I dir-li fermament que crec fermament i des de la humilitat, des de la meua posició..., i he manifestat

moltes vegades que el que ens cal és treball, treball i més treball, treballar plegats i seguir avançant tots plegats, perquè Catalunya és el que necessita.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Gràcies, president. Consellera, diputats... Diputada Candela, no faci trampa. A veure, pregunta retòrica: qui és el titular de les *principals* infraestructures de mobilitat a Catalunya? Qui és? L'Estat espanyol. Per tant, no digui cinquanta-cinquanta. Les principals, les que ens estan portant al col·lapse de mobilitat, són de l'Estat espanyol.

I per això la moció –i nosaltres, doncs, ja fa temps que també ho reclamem– demana el traspàs d'aquestes infraestructures de l'Estat cap a Catalunya i, a més a més, amb els recursos corresponents per poder fer front a totes aquestes inversions..., al manteniment, evidentment, però a totes aquelles inversions que endèmicament l'Estat no hi ha fet.

I hem sabut que el Partit Socialistes en principi votarà a favor del punt que parla d'aquest dèficit històric d'inversions, eh?, un dèficit crònic. Jo crec que estan ja a dos o tres plens de fins i tot votar a favor de que aquest dèficit és premeditat (*alguns aplaudiments*), però, de moment, benvinguts a votar que és un dèficit històric. Això no els eximeix, però, de que –els hi recordem sempre– els 42.500 milions d'euros de dèficit històric d'inversions que va calcular Foment per al període 2009-2023, resulta que, tant en temps com en euros, la meitat correspon al Partit Socialista i l'altra meitat a mandats, al Govern espanyol, del Partit Popular. Per tant, no es treguin de sobre les culpes. I no em diguin tampoc: «No, això és el PSOE, nosaltres som el PSC.» No, tampoc, perquè resulta que vostès darrerament, els darrers anys..., han estat set anys presidint amb carnet del PSC la Renfe o han estat també al capdavant del Ministerio de Transportes. Per tant, la culpa la tenen, igual que el PP, la tenen absolutament tota.

I Esquerra Republicana, de fet, sou els qui els hi heu aprovat aquests pressupostos a Madrid que no s'acaben executant. Jo us voldria recordar, amb tot el respecte, que a Madrid el pressupost és el «presupuesto», no és el «por supuesto», eh? (*Remor de veus.*) Ho dic perquè... Ho podeu fer com nosaltres: nosaltres no hem aprovat mai aquests pressupostos que no s'acaben executant després.

I, en canvi, a la moció el que demaneu és un consorci d'inversions per poder fiscalitzar, un consorci Estat-Generalitat per poder fiscalitzar l'execució d'aquestes inversions. Doncs nosaltres a això no hi votarem a favor de cap manera. Perquè nosaltres d'això n'estem farts, i crec que la gent també. N'està farta ja, d'empreses mixtes, de comissions bilaterals, de taules de treball, i està farta ja de marejar la perdiu. El que cal és que paguin el que es deu. I si no paguen i no inverteixen el que està pressupostat, el que han de fer és donar els diners a Catalunya, que ja en sabem, d'executar les coses, i ho executarem nosaltres. Per tant, aquest punt no el votarem a favor.

La resta de punts sí que els votarem a favor i, de fet, hem entrat esmenes de concreció o de complement en aquest sentit per la nacional 230..., *nacional*, de fet, *nacional 230*, *nacional 240*, *nacional 260*. En concret, per la 260, vostès, Esquerra Republicana, van arribar a un acord que era un acord molt de mínims, que eren 260 milions d'euros en deu anys, totalment insuficient, però és que resulta que això havia d'iniciar-se el 2023 i encara no n'hem vist ni un euro. Una nacional 260, a més a més, i això ho sap bé la diputada Sònia Martínez, que resulta que el tram de Llança a Vilajuïga és el tram de tot l'Estat que té el màxim nombre d'accidents de vehicles pesants de tot l'Estat. Això és el que patim, eh?, o això és el que «gaudim» de l'Estat espanyol a Catalunya.

A l'A-2 també, que vostè, doncs, amb encert, diputada Llop, parlava de l'episodi que hi va haver d'accidents pel mal manteniment. Resulta que ara l'Estat s'ha posat a mantenir-ho, no?, a fer una mica un pedaç, amb quitrà fred. Això, què ha provocat? Que resulta que als cotxes –n'hi ha molts episodis i ens ho estan fent arribar molts conductors–, per trossos de quitrà fred, se'ls hi trenquen els vidres de davant dels cotxes. És una mica significatiu del que és estar sota el jou espanyol, no?

En l'AP-7, nosaltres reivindiquem la moció que vam aprovar amb una cinquantena de mesures de nord a sud, que es van aprovar totes i que ens agradaria saber en quin punt es troben, que malauradament no estan massa avançades. El Corredor Mediterrani seguim reivindicant que sigui un corredor mediterrani separat, etcètera, etcètera.

Per tant, en tot el que no és el consorci d'inversions de l'Estat Generalitat, doncs, hi estem d'acord, ho hem complementat i ho votarem a favor.

I volia aprofitar aquest temps que em queda per tornar a estendre la mà a Esquerra Republicana, per demanar-vos que rectifiquen en el traspàs –que no és un traspàs de rodalies, en aquest traspàs *fake*, al 49,9 per cent–, que si us plau vingueu a la nostra opció, que tingueu l'autoestima per defensar un traspàs al cent per cent. Fem un front comú en aquest sentit. Hi som a temps, ho sabeu. I, per tant, nosaltres de veritat que..., encantats de poder anar junts en aquesta defensa que ens demana la gent.

I, consellera, l'altre dia el meu pare em deia..., diu: «Això és perquè us trac-teu massa de “vostè, consellera”, “vostè, portaveu”...» Diu: «Si la consellera l'agafes a part i li dius: “Escolta'm, Sílvia, de veritat tot aquest merder que hi ha amb la Renfe..., tu estàs d'acord que la Renfe segueixi formant part de la solució d'aquest caos?”» Diu: «És segur que et dirà que no.» I jo crec que és així. El sentit comú de la gent, el sentit comú del carrer, és el que hauríem de fer imperar també aquí, en aquesta bombolla del Parlament i del Govern.

I els hi demano, per tant, a vostès i al partit d'Esquerra Republicana que rectifiquin i que defensin aquest traspàs al cent per cent que defensen els ciutadans i també l'empresariat.

Gràcies.

El president

Ara els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes poden fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avui Esquerra ens presenta una moció que, en teoria, hauria de servir per millorar les infraestructures viàries a Catalunya. I, escolti'm, això ho volem tots. Tots volem carreteres segures, carreteres ben mantingudes i que no siguin un coll d'ampolla constant.

Entenem que és una demanda de sentit comú, i per això avanço, doncs, que des del nostre grup votarem a favor de tots aquells punts on es reclamen millores concretes, inversions, manteniment i actuacions concretes. Tot el que sigui beneficiar els ciutadans, nosaltres sempre hi som –sempre. A nosaltres no ens tremola el pols a l'hora de donar suport a allò que és útil i té un impacte positiu per a la vida de ciutadans.

Ara bé, els avanço també que votarem en contra de tots aquells punts on es demana el traspàs de les competències en carreteres de l'Estat a la Generalitat. I hi votarem en contra per una qüestió que és molt simple: perquè no funcionaria, i l'experiència ens ho ha demostrat una vegada i una altra.

Vostès presenten sempre qualsevol traspàs com si fos la panacea, com si, per art de màgia, només canviant el titular del registre, les carreteres deixen de tenir sots, els col·lapses desapareixen i el manteniment es fa sol. Doncs no, i ho saben perfectament. Perquè fixin-s'hi: si alguna cosa ha quedat demostrada aquests últims anys

és que quan una competència depèn de la Generalitat, el resultat, malauradament, és l'empitjorament i la degradació del servei.

I no ho dic jo, no ho diu el Partit Popular; ho diuen les dades. En sanitat, 200.000 mil persones esperant una intervenció quirúrgica, temps d'espera de gairebé cent cinquanta dies per operar-se, sis mesos per poder veure un especialista. Aquesta és la realitat de la sanitat gestionada des de Catalunya. Educació, les pitjors dades de qualitat educativa de tota Europa, amb més de 23.000 alumnes estudiant en barracons any rere any, com si això fos una cosa normal.

En dependència, gairebé dos anys per obtenir el grau de discapacitat en algunes comarques. I des del 2017, cent mil catalans que han mort sense rebre la prestació, tot i tenir-la reconeguda. Habitatge, preus disparats, joves que no poden marxar de casa i famílies que treballen i que no es poden pagar un pis.

Pobresa infantil, trenta-sis per cent dels infants en situació de pobresa, un de cada tres. Impostos, els més alts de tot Espanya, una pressió fiscal asfixiant. Seguretat: furt, robatoris, ocupacions, violacions que han augmentat un quatre-cents per cent en deu anys.

I podria seguir amb la gestió de l'aigua, el sector primari o l'energia. Àrea a àrea, tot allò que depèn de la Generalitat és un autèntic desastre. I aquesta és la realitat de la Generalitat de Catalunya que han governat els socialistes i els separatistes des de sempre.

I, davant d'aquest panorama, jo els hi pregunto, senyors d'Esquerra Republicana: de veritat creuen que traspasar competències és millor? De veritat, veient aquestes dades que els acabo de recitar? Doncs a mi em genera molts dubtes, perquè és que la realitat els contradiu. Quan la Generalitat gestiona, els serveis públics són un fracàs.

Però també els hi he de dir que des de que els socialistes són al Govern d'Espanya tampoc és que la cosa millori, per altra banda. Un exemple claríssim –s'ha comentat ja–, l'AP-7: des de que es van aixecar els peatges el 2021, el trànsit ha augmentat de manera exponencial; en alguns trams, fins a un quaranta per cent més de circulació de vehicles. I què ha passat? Doncs, col·lapses, accidents, saturació i vehicles aturats als vorals durant dies sense que ningú els retiri. I mirin que estem parlant d'una de les principals infraestructures viàries per a la mobilitat i per al transport de mercaderies. Però el manteniment que necessitava aquesta via des del Partit Socialista, des del Govern d'Espanya, no s'ha dut a terme. Però és que això també és responsabilitat seva, senyors d'Esquerra Republicana. Vostès són cooperadors necessaris del Govern d'Espanya i mantenen Pedro Sánchez a la Moncloa, perquè sense vostès aquest Govern no existiria –no existiria.

I tots sabem quins són els ministres del Govern. Un ministre de Transports que és un personatge que es passa tot el dia tuitejant i faltant al respecte, insultant a tothom. Un exministre que està a la presó, amb la qual cosa aquest és el nivell de ministres que tenim al Govern d'Espanya. Doncs si vostès no mantinguessin un govern amb personatges d'aquesta «calanya», potser alguna cosa ens aniria millor.

I, per tant, com deia, votarem a favor de la millora de les infraestructures, de les inversions i del manteniment, però no votarem a favor de cap traspàs.

Y quiero aprovechar estos últimos segundos que me quedan para referirme a las declaraciones últimas de la señora Alamany, de Esquerra Republicana. Miren, yo tengo mucha familia en Murcia. Mi abuela es murciana, mi madre es murciana. Y, sinceramente, yo cuando las veo a ellas y me veo a mí y nos comparamos con el señor Junqueras, la verdad es que inferior no me siento –inferior no me siento–, señor Junqueras. Pero vayan con cuidado con hacer algún tipo de afirmaciones, porque en Madrid tienen al señor Rufián –«Rufi», lo llaman ahora, el que se iba a ir en dieciocho meses que ahora quiere ser candidato a la presidencia del Gobierno de España. Pues, como ustedes sigan haciendo este tipo de declaraciones, le auguro un muy mal futuro a su amigo Rufi.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señor presidente, señora *consellera*, señores diputados, buenos días de nuevo. Las carreteras españolas, y las catalanas no son una excepción, se encuentran cada vez en peor estado de conservación: inversiones insuficientes, mal mantenimiento, firmes deteriorados o numerosos baches que en ocasiones llegan a ser peligrosos para la seguridad vial. Creo que todos conocemos este problema y a todos nos preocupa.

Pero el mal estado de conservación de las carreteras no es más que otro servicio público deteriorado más tras ocho años de gobierno socialista. Recordemos: vivienda de precios imposibles, inseguridad ciudadana, listas de espera sanitaria crecientes, resultados educativos desastrosos, inmigración descontrolada, trenes que no funcionan o –lo hablamos ahora– carreteras en mal estado. Este es el resultado de la incompetente gestión de los socialistas que ustedes, señores de Esquerra Republicana, siguen apoyando de manera incondicional.

Esquerra Republicana, socio privilegiado del Gobierno socialista de Pedro Sánchez, ha tenido ocho años –ocho años– para pedirle inversiones y mejoras en la red viaria catalana a cambio de sus votos en el Congreso de los Diputados. Pero no lo ha hecho, no lo ha hecho porque el estado de las carreteras catalanas les importa poco. Como todos sabemos, el chantaje de Esquerra Republicana a Pedro Sánchez ha ido dirigido a cosas que solo les importan a los políticos separatistas, y no a mejorar la calidad de vida de los catalanes.

En cambio, ocho años después, hoy, Esquerra Republicana nos trae al Parlamento de Cataluña esta moción, que no está hecha para conseguir mejoras en las carreteras catalanas, sino para aparentar que les preocupa su estado. Bien, pues a VOX sí que nos preocupa el estado de conservación de las carreteras catalanas. Y todos sabemos que estas carreteras, que son competencia del Estado, tienen en general un mal estado de conservación que se va agravando mes a mes. Tampoco el Gobierno de España ha realizado la ampliación o mejora de diversos tramos de carretera, cuya necesidad se ha ido agravando con los años.

Bien, un caso especialmente grave –creemos, y yo creo que es conocido, pero conviene recordarlo– fue la finalización de la concesión de la autopista AP-7. Desde hacía *muchos* años, se sabía la fecha en que finalizaría esa concesión, por lo que a partir de ese momento, pues, desaparecerían los peajes. Y era muy fácil –muy fácil– prever que esa gratuidad produciría un aumento considerable del tráfico, especialmente del tráfico de camiones. Pues bien, el Gobierno socialista, el incompetente Gobierno socialista, en coalición con los comunistas y apoyado por los separatistas, especialmente de forma incondicional por Esquerra Republicana, no hizo nada. No hizo nada, dejó pasar el tiempo. Y así ocurrió lo que cabía esperar, que desde el primer día pudimos ver cómo, aumentado el tráfico, se estropeaba el firme de la autopista y se deterioraba la seguridad vial.

Bien, desde VOX creemos que debe mejorarse, por supuesto, el mantenimiento de nuestras carreteras para garantizar un tráfico fluido y mejorar la seguridad vial. También creemos que hay que realizar las inversiones necesarias en la ampliación y mejora viaria, que llevan *muchos* años de retraso. Pero, también, en VOX somos realistas: esto no lo harán los que han generado este caos, entre los que se incluye Esquerra Republicana, y habrá que esperar a que el señor Pedro Sánchez convoque elecciones y haya un nuevo gobierno que nos devuelva la esperanza.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. Bello, no te cansas de llamarnos «comunistas». Ya te dije que no nos insultas, ¿eh?, no pasa nada. (*Rialles.*) Bé, parlem d'infraestructures de nou, un cop més. Les infraestructures no són només formigó, no són ferro, asfalt; són l'esquelet material del país. És la manera concreta que tenim de garantir drets, de garantir oportunitats i, sobretot, de garantir cohesió territorial.

Per això reiterem el que dèiem abans, el problema no és només una llista d'obres pendents. El problema és el model: com es planifica, com es prioritza, com s'executa i, sobretot, qui pot governar realment, qui té la governança real d'aquestes decisions. Si ho reduïm només a un recompte de greuges, doncs, el que ens trobarem d'aquí a uns anys, quan tornem a parlar d'infraestructures, serà exactament el mateix debat: «tú hiciste...», «tú no hiciste...», «tú estabas...», «tú no estabas...».

Bé, la pregunta de fons, doncs, quina és? Seria: qui decideix què és prioritari? On situem aquestes prioritats amb les infraestructures? Quins són els criteris territorials? Quina és la mirada climàtica i social? I amb quina responsabilitat ens ho prenem quan el que s'anuncia no arriba? Perquè hi ha un país d'anuncis –és veritat– i hi ha un país de realitats, i la gent viu al país de les realitats.

Fa uns anys, des dels Comuns vam impulsar, amb el Govern, un instrument important: una oficina d'inversions per a Catalunya, no com un símbol, sinó com un canvi de pantalla: passar de la queixa recurrent a la governança estratègica. Per poder precisament prioritzar des d'aquí, amb mirada de país i de territori, posar calendaris responsables, seguir els projectes fins al final i pensar-ho com un sistema, perquè quan falla una peça les altres en pateixen les conseqüències.

I, en aquest marc, avui Esquerra Republicana ens planteja un consorci paritari Estat-Generalitat. Nosaltres no el veiem com un final, sinó que el veiem com una possible eina. Pot ser una oportunitat, però sobretot dependrà de com neix i de què se li permeti fer: si el consorci és només un espai per constatar retards i per fer actes de seguiment, no canviarem res –ha de ser un instrument per administrar aquesta frustració–, però si recupera l'esperit de governança real, la priorització, la planificació estratègica, la capacitat real d'incidir des del territori, aleshores sí, pot començar a corregir una anomalia estructural.

I això vol dir coses molt concretes: que hi hagi priorització i no que hi hagi només una llista de coses a fer; que hi hagi calendaris públics i no només anuncis; que hi hagi responsables identificables i no una boira administrativa, i que hi hagi mecanismes de rendició de comptes quan no s'executa. Perquè el problema no és només el que falta, sinó per què sempre falta i com ho evitem.

I, com dèiem també en el debat anterior, l'important no és l'instrument que utilitzem, sinó les decisions que prenem. Exemples. L'AP-7 és l'exemple de què passa quan una decisió justa queda a mitges: aixecar peatges sense reforçar alternatives ha convertit una infraestructura en un coll d'ampolla recurrent. I cal dir una veritat incòmoda: la solució estructural no és només asfalt; la solució de fons és el tren, Corredor Mediterrani, mercaderies cap al ferrocarril, accessos ferroviaris competitius als ports. Si no, cada any tindrem el mateix col·lapse i el mateix pla de xoc que arriba tard. En això segur que també estem d'acord.

L'A-2 és un altre símptoma d'aquest model. No necessitem un nou diagnòstic cada cop. Necessitem manteniment preventiu estable, inversió pluriennal i planificació. La gent que circula cada dia no pot viure amb aquesta sensació de degradació crònica.

I rodalies. Aquí el país s'hi juga credibilitat. I en parlem un cop més: no és una obra, és un servei essencial. Això vol dir governança, recursos, calendari, manteni-

ment, resiliència i capacitat operativa. N'hem parlat molts cops en aquesta cambra, l'últim fa menys de mitja hora. Ara toca deixar de normalitzar el fracàs.

Però, hi insisteixo, el debat no s'acaba amb dues vies o en una línia. La seque-
ra ens ha ensenyat que les infraestructures hídriques no es poden improvisar, per
exemple. La transició energètica ens exigeix xarxes robustes, planificació i coordi-
nació territorial. I l'habitatge públic també és una infraestructura social: o el planifi-
ques amb ambició o condemnes generacions a la precarietat.

Perquè el que està en joc, en definitiva, no és només una partida pressupostària ni
dues obres concretes; és si Catalunya es pot dotar d'infraestructures que funcionin i
governar-les amb responsabilitat.

Donarem, doncs, suport majoritari a la moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra,
té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, consellera, diputats, diputades, públic assistent... Bé, aquest
punt número 1 que ens presenta aquesta moció d'Esquerra Republicana, on es
constaten les dècades amb dèficit estructural d'inversió i manteniment a les infra-
estructures viàries, és evident que és una realitat, igual que ho és amb la xarxa fer-
roviària i amb d'altres.

Però aquí és especialment preocupant dir el que va passar amb el trist accident
de Gelida, on va caure un mur de l'AP-7. I aquí cal que també apuntem que hi va
haver una empresa que durant dècades es va estar beneficiant d'aquesta infraestruc-
tura; una empresa, ACESA –Abertis–, que durant anys i anys es va beneficiar i en
va treure un lucre importantíssim, de la gestió d'aquesta autopista, i el 2021 en va
perdre la concessió, com saben. I per què dic això? Perquè és preocupant que el
2021 deixin la concessió, que l'haurien d'haver deixat en perfecte estat, i ens trobem
aquest any, a principis del 2026, com cau un mur de l'AP-7 i hem de tallar la via du-
rant dies i dies per fer les obres pertinents per millorar-la.

Per tant, una empresa gestiona una infraestructura pública, durant anys es for-
ra, no en fa el manteniment, i quan torna a mans públiques..., un accident causat per
culpa del mal manteniment i, a sobre, surten altra vegada de l'erari públic les obres
de manteniment i de millora per evitar que aquesta infraestructura continuï caient a
trossos.

I ja en teníem precedents –i ho hem dit altres vegades– amb el viaducte d'Osor-
mort a l'eix Transversal, que també, a l'acabar la concessió que en tenia Cedinsa, al
cap de poc es va detectar que la via estava en total..., en un mal estat increïble, i tam-
bé des de l'Administració pública es va haver d'actuar, tallar-lo durant mesos i fer-hi
una nova inversió.

Aquesta és una mala política: donar a empreses privades..., que gestionin infraes-
tructures públiques, que es forrin a costa de la gent treballadora d'aquest país i que,
quan marxin, les infraestructures caiguin a trossos. Per tant, aquí hem de denunciar
una doble desinversió: una desinversió per part del Govern de l'Estat, perquè són
infraestructures –aquesta, l'AP-7, igual que la xarxa ferroviària– dependents dels
pressupostos que venen dels governs de Madrid i que no han fet la feina, que han
desinvertit, i també d'aquestes empreses, que s'han estat lucrant i després ens ho han
deixat tot com ens ho han deixat. I això cal que ho denunciem.

Després, referent al punt 11 bis que introdueixen, nosaltres en aquest punt no hi
donarem suport. De fet, no entenem que Esquerra hagi acceptat aquest punt, perquè
el seu posicionament els darrers dotze anys entenem que no era ben bé aquest, des-
doblar i ampliar el 2+1 a l'N-240 entre Lleida i les Borges Blanques. Perquè nosal-

tres entenem que la sinistralitat ja ha anat baixant dràsticament des de que es va alliberar l'AP-2. Per tant, no entenem massa aquesta..., i no hi votarem a favor.

Per altre costat, nosaltres també, així, en termes més generals, compartim molts dels punts que proposen aquí. Nosaltres pensem que cal donar més importància a aquest manteniment de la xarxa viària i no apostar tant per fer obra nova, una mica el que també diem amb els trens. És a dir, evidentment que volem que la xarxa, sobretot la ferroviària, s'ampliï, però el que hem de garantir és que el que tenim estigui bé. I això, per desgràcia, actualment no és el que tenim al país. Però sí que pensem que la xarxa ferroviària, quan tinguem recursos, s'ha d'ampliar; en canvi, la xarxa de carreteres, la xarxa viària, nosaltres no pensem que s'hi hagi d'invertir ni un euro més.

També ens preocupa que quan parlem d'aquesta desinversió surti, doncs, el secretari Manel Nadal i ja apunti a tornar a fer concessions privades a les autopistes. Anem «al tanto». Evidentment, la moció d'Esquerra això no ho diu, però anem «al tanto», perquè ja alguns aprofiten per posar sobre la taula un tema preocupant. Nosaltres fa anys, des de que va marxar Abertis, que el que proposem és que a les autopistes el mínim..., paguin les empreses, els camions i els turistes per fer el manteniment de la pròpia AP-7. En aquest Ple s'ha rebutjat de manera majoritària diverses vegades que ho hem presentat, tot i que ara, per sort..., com sempre diem la CUP, nosaltres ho presentem i al cap d'uns anys, per desgràcia, aquestes opcions es fan majoritàries i ara sí que el debat ja és públic. I el que nosaltres dèiem des de fa un temps, doncs, ara ho comencen a compartir la resta de grups.

I els hi donem les gràcies perquè, com sempre, nosaltres anem uns quants passos endavant en la majoria de temes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Que Catalunya viu un col·lapse en infraestructures no és una casualitat, és el resultat de dècades de desinversió i d'un model de dependència política que no ha donat resultats. Mentre el país s'empantanegava en carreteres obsoletes, obres eternes i promeses incomplertes, alguns han preferit sostenir governs a Madrid a canvi de compromisos que sovint han quedat en paper mullat.

La realitat és: l'autopista AP-7, col·lapsada; la nacional 2, pendent del desdoblament. L'A-2, amb manca de manteniment, ha provocat aquests dies, fa molt pocs dies, que més d'una dotzena de vehicles es van veure afectats amb desperfectes pels esvorancs del ferm i que s'han tapat de qualsevol manera, i qualsevol dia tornarà a passar. Han canviat la senyalització de les sortides de l'autopista per «salidas» —es veu que el català no els hi agrada gaire, a aquesta gent. I la nacional 260, amb trams que comprometen la seguretat dels seus conductors. La 340 està saturada. O infraestructures llargament reivindicades, que no acabarem mai, aquí podríem enumerar totes i cadascuna de les carreteres del nostre país.

El dèficit d'inversió en manteniment no és nou. Els incompliments de l'Estat en matèria d'infraestructures han estat reiterats, i això ha tingut conseqüències directes sobre la mobilitat, la cohesió territorial i la seguretat. Catalunya no pot continuar atrapada en òrgans mixtos i consorcis que dilueixin responsabilitat i allarguin terminis. Si l'experiència acumulada demostra que el model actual no funciona, cal replantejar-lo.

El país necessita capacitat real de decisió sobre les seves infraestructures viàries: planificar, executar, mantenir i prioritzar sense dependències. Gestionar des de la proximitat permetria establir indicadors tècnics propis, calendaris públics i mecanismes de control adaptats a la realitat del territori.

També cal abordar el model de finançament. Si Catalunya vol garantir un manteniment de la seva xarxa viària, ha de poder definir els seus sistemes, i com fan altres països europeus, amb sistemes que assegurin la viabilitat d'aquestes carreteres; que els recursos generats s'inverteixin directament en la millora de les infraestructures i que les conseqüències de la manca de la inversió ferroviària..., que ha tingut més d'un efecte col·lateral: l'excés del transport pesant per carretera, amb impacte sobre la seguretat, el medi ambient i el desgast de la xarxa viària.

La planificació ha de ser integral. Carreteres i ferrocarril no són compartiments estancs, sinó peces d'una mateixa política de mobilitat. La conclusió és evident: la via de la negociació, sense garanties ni mecanismes de compliment, no ha portat els resultats esperats.

Catalunya necessita un model que li permeti defensar els seus interessos amb la capacitat executiva, amb control sobre les inversions i amb responsabilitat. La mobilitat i les infraestructures no són una qüestió menor. Són estructures de país, i un país que no controla les seves infraestructures difícilment pot planificar el seu futur amb seguretat, cohesió i ambició.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Molt ràpidament. Al diputat del PP, miri, sobre si és millor fer-ho a Catalunya o fer-ho a Madrid, li poso dues respostes fàcils. Primera, Ferrocarrils davant de Renfe. Una. Segona, la inversió que van fer els governs Rajoy i Aznar no són perquè estiguin molt orgullosos de com funcionaven aquí les coses. Per tant, quasi que millor ho farem des de casa.

A VOX, l'habitual manca de comprensió lectora, o realment ni s'han llegit la moció. Perquè si creuen que no solucionarà res a les carreteres ni un pla de xoc immediat a l'AP-7 que renovi el ferm, que actuï sobre els punts negres, que puguem conèixer les dades tècniques de les auscultacions de les carreteres, que puguem fer un pla integral de manteniment de tota la xarxa estatal de Catalunya, etcètera, etcètera, és que no s'han llegit gaire bé la moció.

I pel que fa al diputat Mijoler, com sempre..., diputat Mijoler, diputat Cornellà, compartir, com sempre, bona part per no dir el cent per cent del que expliquen. I molt d'acord amb el que vostè diu, amb l'ambició que necessita aquest consorci d'inversions. Evidentment, ha de ser una eina útil, una eina que tingui el poder, la capacitat i els recursos per tirar endavant les inversions, perquè, si no, no cal que ens hi posem. Per tant, sí, evidentment, el consorci d'inversions ha de ser això, i ha de ser, evidentment, un consorci que doni resposta del que fa i sigui clar i transparent en aquest àmbit. Per tant, ho compartim cent per cent.

I, per acabar, agrair al diputat Salvador Vergés i a la diputada Eva Candela les aportacions. Gràcies per la capacitat de poder dialogar. Hem intentat incorporar el màxim d'aquelles coses que podien enriquir la moció, perquè enteníem que era positiu.

I, diputat Vergés, estic seguríssima que compartim el país que volem, és que n'estic seguríssima. De fet, per nosaltres el sistema de finançament o el consorci d'inversions que ens caldria es diu «República Catalana», i estic segura que hi estem d'acord. Fins arribar aquí, des d'Esquerra Republicana intentem posar aquelles solucions que creiem que són possibles per poder gestionar el màxim de coses des d'aquí. Vostè ha fet set esmenes, cap dient-me com fem això del consorci en lloc de com ho proposen vostès. Si tenen una solució millor, posin-la sobre la taula i nosaltres hi serem. Fins aquí, nosaltres intentem aportar respostes als ciutadans i ciutadanes.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 16, 17, 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals (continuació)

302-00200/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques relatives a les famílies monoparentals.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Votem conjuntament els punts 3 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 2 vots en contra i 26 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 13 vots en contra i 57 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 15 vots en contra i 53 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap vot en contra i 70 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 15 vots en contra i 13 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 47 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 11 vots en contra i 57 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials (continuació)

302-00210/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les convocatòries de subvencions a entitats locals i socials.

Votem, en primera instància, i de manera conjunta, els punts 1, 2, 2 bis i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 134 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció.

I votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca (continuació)

302-00208/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema universitari i de recerca.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 42 vots en contra i 30 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 2, 4.c, 4.f, 4.i i 4.m.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 87 vots a favor, 42 vots en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, 4 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt 4.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 4.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 95 vots a favor, 4 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt 4.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 33 vots a favor, 4 vots en contra i 98 abstencions.

Votem el punt 4.h.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

De manera conjunta, votem els punts 4.i bis i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 44 abstencions.

Votem el punt 4.j.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem conjuntament els punts 4.k, 4.l i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya (continuació)

302-00204/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la implantació de les energies renovables a Catalunya.

Comencem votant de manera conjunta els punts 1 i 9 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem els punts 2.a i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

De manera conjunta també, votem els punts 2.b, 3 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, 12 vots en contra i 2 abstencions.

Votem els punts 2.c i 2.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor, 11 vots en contra i 4 abstencions.

Votem els punts 2.e i 2.f conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 25 vots en contra i 6 abstencions.

Votem els punts 2.g i 11 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 60 vots a favor i 5 abstencions.

Votem el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 11 vots en contra i 48 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 6.b i 6.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 80 vots a favor, 13 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 133 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 8 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 15 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 65 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic (continuació)

302-00205/15

Tot seguit, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els reptes de la mobilitat i el transport públic.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 61 vots en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 49 vots en contra i 11 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 4, 6 i 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 134 vots a favor, 1 vot en contra i cap abstenció.
Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 48 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 35 vots en contra... (*Veus de fons.*) Sí? Perdoni?

Lorena Roldán Suárez

No, president, és ha dit que votàvem el punt 8, però el que tocava era el 9, si no m'erro.

El president

Ah, disculpi. Per tant, se suspèn aquesta votació i tornem a reprendre.

I votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 50 vots en contra, 32 vots a favor i 53 abstencions.

Agraeixo al Grup Parlamentari Popular aquesta esmena.

I, finalment, votarem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya (continuació)

302-00207/15

Finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures de l'Estat a Catalunya.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Votem conjuntament els punts 2, 8 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 61 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Conjuntament, votarem els punts 9 i 11 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 114 vots a favor, 4 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 4 vots en contra i 11 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a tres quarts de quatre. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur

302-00211/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades. A la consellera no la podem saludar perquè encara no ha arribat.

I ho vam dir aquí fa quinze dies, vam sortir dilluns a reivindicar-ho a les estacions d'arreu del país i ho seguim denunciant: sense trens no hi ha present, i estem hipotecant el nostre futur. Ho veiem cada dia: aquest matí, nova incidència a l'R1. La mobilitat falla, el servei es col·lapsa i el país perd la paciència. I aquest desgavell s'ha convertit en estructural. És la conseqüència d'un model dissenyat a sis-cents quilòmetres, d'una desinversió estructural sumada a una lògica centralista que només respon a l'àrea metropolitana i no al conjunt del país, perquè, més enllà de Barcelona, hi ha el país. No podem acceptar un model que condemna territoris a perdre oportunitats, que impedeix als joves escollir on establir el seu projecte de vida i que perjudica el nostre teixit productiu. Perquè el desgavell de rodalies no és només una

crisi de mobilitat: afecta l'economia, impacta en el benestar social i posa en risc la seguretat dels usuaris.

I ho diu la dita: a grans mals, grans remeis. No podem resoldre aquesta crisi amb els mateixos actors que ens han portat fins aquí. Catalunya no pot tornar a ensopegar amb la mateixa pedra. Cal un canvi radical de governança. Renfe i Adif han acabat amb la paciència i han perdut la confiança del nostre país. I allò que va en contra dels interessos dels catalans nosaltres no ho volem.

Per això, volem fer fora Renfe de Catalunya, i fer-ho és possible –avui la diputada Toronjo els hi ha explicat des d'aquest mateix faristol. I el país no mereix un model fracassat; mereix un sistema digne, fiable i governat des de Catalunya. Però no n'hi ha prou amb canviar qui gestiona; cal reordenar, planificar i invertir de forma estable. La cambra de comerç xifra en 3.000 milions d'euros anuals la inversió necessària per revertir el dèficit acumulat. Sense aquest compromís, sense tenir la clau de la caixa i sense la capacitat de decisió, el col·lapse persistirà. Per això, Junts no ens limitem a denunciar: proposem i liderem des de l'alternativa.

Primer, planificar amb ambició nacional. Dissenyar i impulsar un pla de xarxa de ferrocarrils 2026-2050, que pensi en Catalunya com una malla i no com un sistema radial al voltant de Barcelona.

Segon, construir un país en xarxa, una xarxa d'estacions intermodals estratègiques. Girona i Lleida com a nodes consolidats. Apostar pel Camp de Tarragona, i construir nous punts, com Tortosa, Vila-seca, Torreblanca, Vilafranca i Terrassa. Sense intermodalitat no hi ha vertebració territorial possible.

Tercer, separar passatgers i mercaderies. Ho hem vist: col·lapsa passatgers, col·lapsa mercaderies, i aquest model no pot continuar així. L'impacte econòmic és molt gran i davant aquest el Govern avui encara segueix callat. Cal alliberar la xarxa de passatgers i ordenar les mercaderies amb ample europeu i fora dels nuclis urbans. El Corredor Mediterrani és un nyap compartint vies. Ha de ser un segregat i competitiu. Girona ha d'adaptar-se a l'ample europeu i connectar-se amb Portbou per reforçar les exportacions. I des de Torreblanca cal executar el tercer fil fins a Sant Vicenç de Calders per reforçar el sector agroalimentari de Ponent.

Quart, recuperar l'eix Transversal Ferroviari com a columna vertebral interior, connectant Lleida, la Catalunya central, el Penedès i Girona sense dependre de Barcelona.

I cinquè, no deixar cap vegueria enrere. El sud del país ha estat el gran perjudicat; segueix desconnectat entre si i mal connectat amb la resta del país. Defensem que cal dissenyar un pla de reordenament del Penedès marítim, el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. Així mateix, cal licitar el pla de mobilitat del Pirineu, amb l'estudi de connexió amb Andorra.

En definitiva, no parlem de posar pedaçs a rodalies –això ja ho està fent el Govern, i és el mínim que han de fer–; parlem d'una gestió integral des de la Generalitat i de reordenar el sistema ferroviari com a projecte de país pensat per a les generacions futures. I això implica planificar més enllà de l'àrea metropolitana, connectar totes les vegueries en una xarxa intermodal, ordenar les mercaderies, impulsar infraestructures com l'eix Transversal Ferroviari i invertir amb visió d'estat. Convertir aquesta crisi en una oportunitat per construir una Catalunya en xarxa. I per això és imprescindible un sistema ferroviari planificat, decidit i gestionat des de Catalunya.

Si el Govern vol ser el Govern de tothom, primer, que defensi els catalans, i segon, que els trens arribin a tot el país. Seguir al costat de Renfe, Adif i de l'Estat espanyol només ens condemna a un país sense trens i a un estat dependent i col·lapsat. Nosaltres ho tenim clar: més Catalunya, menys Espanya, més gestió, menys propaganda. Diguem «ja n'hi ha prou». I, consellera, fem fora Renfe de Catalunya. Sap que és possible.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per defensar-les, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell. Esperem que ara no passi res, eh? (*Rialles.*)

Dani Cornellà Detrell

A veure, A veure. Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, gent de comarques gironines, càrrecs electes que ens acompanyeu... Tornem-hi, encara que no siguem gaires.

Bé; aquesta proposta que ens presenten, en termes generals, amb alguns punts hi estem totalment d'acord; en d'altres, hi hem presentat esmenes per intentar millorar el text que ens proposen, perquè aquesta és la nostra funció. I estem contents de que ens hagin acceptat, per exemple, l'esmena 1, perquè, tot i semblar una esmena petita o poca cosa, és molt il·lustrativa. Precisament, contrasta amb la seva manera de fer, de Junts, quan estaven al Govern, sobretot la manera de plantejar el funcionament del sistema ferroviari.

Per nosaltres, primer s'ha de planificar el servei i, a partir d'aquí, de saber quins serveis volem, planificar la infraestructura que necessitem. En canvi, el text que ens presenta Junts en aquest punt és la constatació de com fer les coses al revés, fer-les al revés de com s'haurien de fer, de com nosaltres creiem que s'haurien de fer. Vostès proposen primer posar-se a planificar quines línies volen construir i després ja, si de cas, valorar la implantació d'un sistema general d'horari cadencial.

Cal, justament, el contrari: primer, fer un pla de serveis, i fer-lo a partir de l'horari cadencial, és a dir, un horari on els trens passen sempre als mateixos minuts de cada hora, de manera que és molt més fàcil d'utilitzar i memoritzar i combinar línies fent transbordaments. És un model fantàstic.

Precisament per això, cal que aquest model de servei sigui el fonament de tot i, després, plantejar quines connexions en forma de noves infraestructures necessitem. La planificació de serveis ha de tenir en compte també, com hem proposat, la xarxa de bus, que també hauria de seguir aquest mateix model d'horari cadencial. Doncs encara això afavoriria molt més aquesta intermodalitat, per tal que combinar el tren i el bus sigui veritablement una opció que a la gent li serveixi. I, de fet, hauria de ser la millor opció. Però, tot i això, els hi agraïm que hagin acceptat l'esmena, perquè millora substancialment la proposta que ens feien vostès.

Però, tot i això, crec que és de rebut dir-los que, els dotze anys que han estat al capdavant de Territori, Junts no va fer ni un «punyetero» pla dels serveis ferroviaris, ni cadencial ni de cap tipus. Per tant, vull dir, bé, està bé que ara el fem, almenys. Nosaltres l'hem demanat sempre, governessin vostès, Esquerra o governi qui governi.

Mirin, el mapa de la Mancomunitat preveia línies de tren pertot arreu, però han passat cent anys i, evidentment, el que es va desplegar en aquests cent anys són el vehicle privat i els combustibles fòssils, perquè van fer un *boom*. I, en lloc de dedicar-nos a aquest mapa, que era fer trens, ens vam dedicar a construir autovies pertot arreu en comptes de fer trens. La Mancomunitat no va fer el mapa de les autovies, va fer el mapa dels trens, perquè aleshores tenien molt clar que el tren era vertebrador del territori i que això implicava fer-hi una aposta molt ferma, i no com s'ha fet, els governs d'uns i altres, que ara ens porten això, però que d'aquí quinze dies vostès mateixos ens portaran una moció per fer cinquanta desdoblaments de carreteres –totalment contradictori. Però, bé, sí que estem contents perquè, si més no, ha millorat substancialment el punt.

En l'esmena 2, que també ens l'han acceptat, bé, el que diuen de l'ample europeu per a les mercaderies... Nosaltresensem que, en general, el que diuen té sentit, però després mencionen el centre de la intermodal del Far-Vilamallà i l'alta velocitat de l'aeroport, i saben que a nosaltres en això no ens hi trobaran. Nosaltres no po-

dem donar suport als projectes aquests que s'estan posant sobre la taula, i menys... Quan la xarxa està com està, demanar fer un baixador –no una connexió; que vos-tès poseu «connexió», però és un baixador– a l'aeroport pensem que és un error. Els diners s'han de destinar a la ciutadania. Primer, a millorar la xarxa de la ciutadania de Catalunya. I, en tot cas, si ens en sobressin, que no és el cas, mireu després pels turistes.

En tot cas, l'esmena vol fer l'apunt, perquè, per molt que es pugui plantejar canviar l'ample de via al tram Girona-Portbou de l'R11, en tot moment s'ha de preservar el servei de passatgers. Perquè no pot ser que un bon dia ens diguin que el redueixen o directament l'eliminen perquè el tram de Figueres a Portbou passa a ser exclusiu de mercaderies, o que no ho diguin, però s'hi trobin pel fet d'haver canviat l'ample i després no tenir trens de passatgers aptes per circular-hi. És a dir, s'ha d'anar molt amb compte amb aquestes propostes que es fan.

Per a tota la resta, nosaltres hi donarem suport majoritàriament, perquè pensem que són bones propostes, que ja hem estat debatent, algunes, i que s'han de fer i esperar que s'aprovin. I, després, que el Govern que li toca les executi, perquè en això també som experts, d'aprovar coses i que no s'executin.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Permetin-me començar la meua intervenció manlllevant unes paraules amb les que la diputada Ortiz va iniciar la seva interpellació –i avui ha repetit, per cert–: «Sense trens no tenim present, i estem hipotecant el nostre futur.» I ho faig perquè fonamenta bona part del nostre argument. Les decisions que prenem en el present condicionen i, de fet, determinen el futur; de la mateixa manera, per cert, que les decisions del passat han determinat les condicions del present.

Vagi per endavant que el nostre grup no s'oposarà a cap de les propostes de la moció: les votarem favorablement o farem algunes abstencions en alguns casos, en bona mesura pels terminis que s'hi proposen. Cal inversió, cal inversió estructural i sostinguda en el temps, planificació tècnica solvent i actuar sobre una xarxa en funcionament, compatibilitzant obres amb el servei diari a centenars de milers d'usuaris, la qual cosa implica ponderar necessitat, prioritat i viabilitat material de l'execució. I això és la inversió sostinguda i programada, integrada en el pla 2026-2030, i és també l'essència del pacte nacional per rodalies, que ha de garantir continuïtat temporal i estabilitat estratègica en aquestes inversions.

Tenim també una visió estructural que ha d'articular-se mitjançant instruments jurídicament viables, instruments reals com el pla de serveis, no el pla de la xarxa de ferrocarrils, que no és un instrument jurídicament vàlid, però, en tot cas, el fons sí que el compartim, i que permeti integrar modes, intermodalitat, horari cadencial i integrat per a viatgers.

Pel que fa a la intermodalitat, la xarxa d'estacions que es proposa ja està incorporada al pla rodalies 26-30 amb calendaris definits i, per tant, és una línia d'actuació ja en marxa. Així mateix, cal que el Corredor Mediterrani acabi esdevenint una xarxa segregada de mercaderies en ample europeu, en coherència amb els projectes en curs. El mateix criteri s'aplica a la connexió de Torreblanca - Quatre Pilans, per reforçar la capacitat logística d'acord amb l'estratègia de país i amb calendaris compatibles amb la planificació real.

Pel que fa a l'eix Transversal Ferroviari, el projecte forma part de l'estratègia ferroviària actual i està recollit com a fita en el pla 26-30. No parteix, per tant, de zero. I és aquí, no obstant, on emergeix un element per nosaltres políticament rellevant. El 2011,

quan el PSC va defensar el reimpuls de l'eix Transversal en aquesta cambra, el portaveu en aquell moment de Convergència a la Comissió de Territori va deixar constància al diari de sessions que no era prioritari. Aquell posicionament va situar el projecte en un segon pla. Vaja, clar i català, a la paperera de la història. Avui es reclama com a urgent i inajornable.

Arribats a aquest punt, podríem tenir una visió pertorbadora, enutjar-nos per aquest canvi, podríem dir, fins i tot, de cinisme polític, però la veritat és que no. Hem arribat a la conclusió..., una conclusió diferent: que aquest canvi només es pot explicar per una expressió de confiança que fan vostès, confiança que aquest Govern pot recuperar, actualitzar i impulsar allò que durant anys no va ser prioritzat. Perquè ningú demana peres a l'om. Si se'ns exigeix l'acceleració màxima, si se'ns demanen calendaris vinculants i culminació ràpida és perquè es pressuposa que aquest Govern té la capacitat de fer-ho possible. I, sincerament, els hi he de dir que ho agraïm.

De fet, passa el mateix amb els punts 2, 3, 5, 7, 8 i 9. Allò que ja s'està fent, que està en la planificació, s'està redactant, ho volen més ràpid. I en allò que vostès no van fer, no en van ser capaços, ho van relegar –com l'eix Transversal–, aquelles decisions que deia al principi que han determinat el nostre present, com els deia, els hi agraïm la confiança que fan al demanar-nos aquesta acceleració.

Passa en altres àmbits. Ho vam veure ahir amb el Campus de Salut de Girona. Deu anys aturat i ara ens demanen que sigui el primer a executar-se. Celebrem i agraïm la confiança. També, pel que fa a la interpellació qualificada de «nyap» i amb relació al tercer fil, són decisions que es van prendre en bona mesura quan vostès governaven. De fet, miri, una cita literal de l'abril de 2012, també a la Comissió de Territori, que parlava de la reutilització d'infraestructures. Es deia, amb relació a la línia de Cervera a Lleida: «Aquesta és una línia que podrien aprofitar-ne una molt bona part del traçat per fer-hi passar coses i, especialment, mercaderies. Podríem establir algun mecanisme –ja tenim d'altres experiències amb tercers fils, amb tercers rails– que ens permetés, com a mínim de Lleida fins a Cervera, buscar algun mecanisme per aprofitar la infraestructura que ja existeix.» No semblava que aleshores la idea del tercer fil els generés gaire rebuig.

Com els deia, les decisions del passat han condicionat el present. Confiem plenament –de fet, compartim amb vostès aquesta confiança– en que les decisions que s'estan prenent en el present millorin les infraestructures ferroviàries del país per al futur. No amb calendaris declaratius, sinó amb calendaris viables.

Moltes gràcies.

El president

I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Bona tarda, president; moltes gràcies. Consellera... Compartim part o quasi tot el contingut de la moció, la necessitat que haguem de programar unes estructures a Catalunya perquè tinguem un transport en ferrocarril acceptable perquè funcioni. Però, mirin, permetin-m'ho, jo de petit jugava a trens elèctrics i tenia un tren elèctric amb una estació, un túnel i, quan em despistava, el meu germà venia i em canviava l'estació de lloc. I aquesta és una mica la justificació d'una de les esmenes que hem presentat nosaltres: l'estació del Camp de Tarragona, a la que et despistes te la canviem de lloc. El primer projecte era a l'aeroport de Reus; després va passar a la Boella; després va passar a Vila-seca, i ara l'alcalde de Tarragona diu: «A l'Horta Gran.»

Escoltin, necessitem intermodalitat, i l'estació del Camp de Tarragona..., la intermodalitat s'aconsegueix precisament en posar l'estació a l'aeroport. I, des del Partit Popular, volem recuperar el projecte inicial de posar l'estació a l'aeroport, perquè la gent de Tortosa, de Castelló, de Saragossa i de Barcelona puguin anar amb transport públic a l'aeroport i que tinguem un verdader aeroport, que permeti aquesta interope-

rabilitat amb el transport públic. Posar l'estació a quatre o cinc quilòmetres de l'aeroport no és intermodalitat. I, per tant, des del Partit Popular reclamem que tornem a aquest projecte inicial de posar l'estació a l'aeroport de Reus. A més, posàvem Barcelona, pràcticament el centre de Barcelona, a mitja hora de l'aeroport de Reus.

I la segona de les esmenes que hem presentat –i amb què estàvem d'acord; per una qüestió tècnica no l'hem pogut incorporar– és el tema de l'última ocurrència del senyor Puente, que és fer una línia d'AVE directa de Barcelona a Lleida. Escolti, a veure, és que potser els que no entenen Catalunya són vostès, els socialistes. Vostès no entenen Catalunya, perquè a Catalunya també hi ha Tarragona. És més que Barcelona, Catalunya. I ara volen gastar-se aproximadament uns 3.000 milions d'euros –3.000 milions d'euros– a fer aquesta línia directa de Lleida a Barcelona.

I, escolti, al final recuperen el projecte de Felipe González. Aquest va ser el primer projecte d'AVE, que anava de Lleida a Barcelona. I va fer falta que el senyor Aznar governés a Espanya perquè l'AVE arribés a Tarragona. I va ser el projecte d'Aznar el que va fer que l'AVE... I, en concret, el senyor Vilalta, que era el secretari d'estat d'Infraestructures, que, a més, era de Reus. I va aconseguir que es fes el desviament, i per qüestions tècniques no va arribar al centre de Tarragona, però sí... Per això tenim AVE a Tarragona, no pels senyors socialistes, que el seu projecte era directe. I ara el senyor Puente el recupera.

I, escolti, per guanyar vint minuts amb la distància entre Barcelona i Madrid, ens gastarem quasi 3.000 milions d'euros? Escoltin, facin el manteniment adequat a les vies de Renfe i segurament guanyarem temps per arribar a Barcelona (*alguns aplaudiments*), de Barcelona a Madrid, sense necessitat de gastar-nos 3.000 milions d'euros. I mantindrem l'estació del Camp de Tarragona com una estació que ens permeti també interoperar amb el trànsit ferroviari.

Però, a més, escolti'm, perdoni'm, em penso que està per allà. He sentit aquest dematí el senyor Aparicio. Escolti'm, vull dir, vostè s'ha adonat de que governen des de fa quasi vuit anys? És que parlava de falta d'inversions i falta... Escolti, porten governant quasi vuit anys, eh?, i no han invertit. Escolti, tenim les carreteres fetes un nyap, tenim el manteniment de les vies fetes un nyap i tenim ara els pantans que... Escolti, no han mantingut aquests vuit anys res. I ara diu que era el Partit Popular el que no ha invertit? No, escolti'm, fa vuit anys... (*Veus de fons.*) Escolti'm, recordi... Fa vuit anys. Escolti, repeteixi amb mi –repeteixi amb mi–: fa vuit anys que governen vostès –vuit anys. Bé, escolti'm, jo crec que...

Miri, li posaré un exemple –li posaré un exemple. Mirin això. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Veuen això? –veuen això? Això és un desviament d'un quilòmetre i escaig de Vila-seca, de la via de Reus-Tarragona, a la via de l'AVE, eh? Això està construït des de fa quatre anys. Això permetria connectar els trens de Tarragona amb l'alta velocitat. Està construït des de fa quatre anys. Però, sap per què no està en funcionament? Perquè no han fet les auditories de seguretat. Aquesta és la gestió del Partit Socialista. No han fet les auditories de seguretat i no hi poden passar trens. Està la catenària, les vies, tot, fet des de fa quatre anys. Aquesta és la seva forma de governar i la forma de mantindre les vies a Catalunya.

Per tant, miri, recolzarem pràcticament la totalitat... L'únic, que no estem d'acord, senyora diputada de Junts, amb el seu diagnòstic final. No hem de fer fora Renfe; hem de fer fora el senyor Pedro Sánchez.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Consellera Paneque... Bé, nosaltres pensem que aquesta moció parteix d'una evidència, que és la desinversió de l'Estat espanyol a Catalunya en la infraestructura ferroviària durant anys. Parlem d'abandonament, de manca de manteniment de la infraestructura existent i de l'absència, també, de construcció de nous trams o de noves línies que el país necessita. I a això també s'hi suma la manca de fiabilitat del sistema, que vam veure com col·lapsava de forma estrepitosa tot just fa unes setmanes, deixant de nou a l'estacada milers de treballadors, d'estudiants, que necessiten el tren per anar a la feina o per anar a estudiar.

I, per tant, això ens evidencia la necessitat que Catalunya exerceixi en plenitud les seves capacitats de planificació i de governança de les infraestructures del nostre país i, per tant, també les ferroviàries. I aquest col·lapse ferroviari o aquesta situació ferroviària no és fruit de la casualitat, sinó que és conseqüència directa d'un model centralista, que ha prioritzat grans infraestructures radials, mentre abandonava les rodalies, els regionals i la mitjana distància i les mercaderies al nostre país. I, per tant, compartim que el ferrocarril ha de ser aquest eix vertebrador de país, tant per a la mobilitat quotidiana com per a la prosperitat econòmica i la transició ecològica a Catalunya. I pensem que no hi haurà reequilibri territorial possible, ni cohesió social ni descarbonització, sense una xarxa ferroviària moderna, fiable i pensada també en clau de país.

I, pel que fa a les propostes d'aquesta moció, nosaltres donarem suport a totes elles, perquè són qüestions compartides i que en diferents ocasions també hem presentat i treballat des d'Esquerra Republicana, amb alguns matisos i amb algunes excepcions, això sí. Però pensem que aquí també hi ha una primera qüestió que és nuclear en aquest debat, que és que Catalunya ha de tenir el control del seu sistema ferroviari per poder planificar amb coneixement del territori i de les seves necessitats, amb recursos i també amb capacitat de decisió. I, per tant, aquest també és un camí que hem de posar sobre la taula, de posar en valor, un camí que no té marxa enrere, que és aquest traspàs de rodalies. I aquí tampoc s'hi val a fer volar coloms ni ara vendre receptes màgiques. Perquè realment, si fos tan fàcil, la solució, probablement alguns, com els que han liderat durant trenta-quatre anys la conselleria de Territori, ja l'haurien entomat abans.

Però, com que no és fàcil, calia valentia política per traçar aquest camí que no té marxa enrere. I, per tant, això és el que estem fent i el que estem construint. Perquè, mirin, la sobirania plena del nostre país només té sentit si tenim la capacitat de fer que els ciutadans visquin millor i que sàpiguen a quina hora passarà el tren i a quina hora arribaran a la feina o a la universitat.

Per tant, compartim el que diu la moció. Compartim aquesta necessitat de planificació a llarg termini i que vagi acompanyada, evidentment, d'una inversió estructural i sostinguda per tal de revertir les congestions ferroviàries i corregir també aquests dèficits històrics de connexió. I, per tant, compartim, per exemple, aquest pla de la xarxa de ferrocarrils amb horitzó a llarg termini, que connecti ciutats i territoris i que integri les rodalies, els regionals, les mercaderies, els tramvies i l'alta velocitat, apostant, doncs, per aquesta intermodalitat com a eina que ha de poder facilitar la vida, els desplaçaments quotidians de la ciutadania. I, per tant, també en aquest mateix marc, cal que puguem avançar cap a una xarxa d'estacions intermodals que vertebrï veritablement el nostre país i consolidant també nodes de connexions ja existents.

I, per tant, aquí un element que també pensem que és clau és aquest eix Transversal Ferroviari com a infraestructura estratègica per connectar de punta a punta el país, tant per a passatgers com per a mercaderies, i per avançar també cap a un país realment vertebrat, més enllà dels eixos radials i costaners. I també això ha de suposar una oportunitat per dinamitzar el territori i perquè les mercaderies deixin de travessar nuclis urbans.

Per tant, com deia, les infraestructures són un dels principals indicadors del desenvolupament d'un país, de la prosperitat i de la qualitat de vida de les persones que hi viuen, i han d'estar dissenyades i posades al servei dels grans reptes socials, econòmics i ambientals. Per això donarem suport a aquesta moció, perquè volem, evidentment, un ferrocarril digne del segle XXI, que estigui al servei de la ciutadania i que estigui al servei del país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señora *consellera*, señores diputados, buenas tardes a todos. Pues una vez más volvemos a hablar en este Parlamento de trenes. Pero esta vez no lo hacemos sobre el mal servicio ferroviario en Cataluña –sobre todo de cercanías–, sino que nos propone que sea sobre la mejora de las infraestructuras ferroviarias. Nos parece un debate muy interesante.

Junts nos presenta varias propuestas importantes que requerirán elevadísimos volúmenes de inversión durante bastantes años: actuaciones muy importantes en el Corredor Mediterráneo, en el transporte ferroviario de mercancías, en nuevas líneas ferroviarias o en estaciones intermodales.

Bien, desde VOX creemos que, efectivamente, hay que aumentar notablemente las inversiones en una mejora radical de la red y del servicio ferroviario de nuestro país. Y, aunque es evidente que la prioridad en este momento es recuperar la normalidad, mejorando la regularidad, la puntualidad y la información a los usuarios –especialmente en las cercanías ferroviarias–, no podemos olvidar el medio y el largo plazo. Esta atención a la mejora de la desastrosa situación actual no puede suponer, en ningún caso, dejar de lado la mejora de las infraestructuras que nos permitan posteriores ampliaciones y mejoras del servicio ferroviario.

Bien, desde VOX queremos destacar dos acciones ferroviarias que nos parecen fundamentales para España y especialmente para mejorar la competitividad de nuestras empresas. En primer lugar, el Corredor Mediterráneo. Desde VOX hemos manifestado en numerosas ocasiones nuestro apoyo total a su construcción. Creemos que supondrá un cambio sustancial en las posibilidades de transporte de la zona más poblada y con mayor dinamismo empresarial de España, y con ello mejorará la competitividad de nuestras empresas.

En segundo lugar, el transporte ferroviario de mercancías. El porcentaje de mercancías transportadas en España por ferrocarril es claramente inferior al del resto de Europa. Llevamos un retraso de décadas –décadas. En VOX nos preocupa esta situación, y creemos que para mejorar este porcentaje hace falta una voluntad política clara y una fuerte inversión sostenida en el tiempo, y nos comprometemos con ambas cosas.

Hemos de recordar que tanto la inversión en el Corredor Mediterráneo como en el transporte de mercancías por ferrocarril son, en ambos casos, competencia del Estado. Por tanto –por tanto–, si a los señores de Junts les interesara de verdad esta mejora de la inversión, pues no hubieran venido aquí a explicárnoslo; hubieran hecho valer sus famosos y nefastos siete votos para chantajear una vez más a Pedro Sánchez para conseguirlo. Pero todos sabemos que no ha sido así, y el chantaje de Junts se ha dirigido a asuntos que solamente les preocupan a ellos, a los políticos separatistas, y que todos conocemos.

Desde VOX creemos que, desgraciadamente –desgraciadamente–, las infraestructuras ferroviarias tampoco mejorarán con este Gobierno en minoría, sin presupuestos, agónico y políticamente en tiempo de descuento. Hace falta –y pedimos una vez más– una convocatoria electoral para que los españoles hablen y puedan

mandar a las listas del paro a los políticos socialistas y comunistas, y enviar a los libros de historia el chantaje separatista a los gobiernos de España.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a totes de nou. Bé, veient la moció de Junts, hom podria pensar que és més aviat una reacció política a l'acord que els Comuns hem tancat amb el Govern sobre els pressupostos i, en concret, sobre algunes qüestions que tenen a veure amb infraestructures i amb rodalies, si no fos que la van registrar abans de que el féssim públic. I bé, evidentment, coincidim amb el diagnòstic, i ho direm un cop més. Sí, sí, perquè hi han moltes de les coses que es plantegen que evidentment són en l'acord que situem. (*Veus de fons.*) Sí, Colomines, sí.

Mirin, quan el transport públic falla, no només falla una infraestructura –ho hem dit sovint–; falla el dret a arribar a la feina, a l'escola, al CAP, a les cures... I això té conseqüències concretes en hores de vida perdudes, en oportunitats que s'escapen. En definitiva, són desigualtats que s'eixamplen. Per això, quan els Comuns parlem de mobilitat, ho fem com a dret social i ho fem també alhora com a política climàtica. I per nosaltres Catalunya, que ha de ser un país de trens..., si volem Catalunya que sigui això, un país de trens, centrem la nostra acció política en tres coses: la fiabilitat i la capacitat, les alternatives immediates, i la governança i el traspàs per tal que les decisions i l'execució estiguin al servei de la gent. I en aquests eixos és on hem fonamentat el nostre acord de pressupostos amb el Govern.

El primer eix, la fiabilitat i la capacitat, és a dir, que el sistema aguanti. La fiabilitat no s'arregla només amb titulars ni amb eslògans. No s'arregla només comparant amb Ferrocarrils; s'arregla amb capacitat, s'arregla amb manteniment i s'arregla amb una gestió d'obres pensada per no condemnar la gent.

Hi ha un coll d'ampolla estructural que no podem seguir evitant, que és Barcelona. Si el node central no té capacitat, tot el sistema pateix. Retards en cadena, incidències que s'estenen per tota la xarxa i una experiència d'usuari que resulta desesperant. Per això, l'acord ha situat una peça clau: impulsar l'estudi del quart túnel ferroviari de Barcelona com una infraestructura estratègica per augmentar la robustesa del sistema.

I segona idea, igual d'important: les obres s'han de fer, sí, però no podem convertir els usuaris i usuàries en danys col·laterals permanents. Per això hem acordat que la Generalitat tingui l'encàrrec de gestió per redactar projectes i executar obres a la xarxa no traspasada a través d'Ifercat per minimitzar afectacions i per posar el servei al centre. I aquí tenim una proposta de país molt concreta: una autoritat ferroviària catalana amb rendició de comptes periòdica al Parlament. Dades públiques, seguiment d'incidències, execució real de les inversions, un calendari d'obres i un impacte sobre el servei, és a dir, realitat. La ciutat no pot rebre només excuses; ha de rebre explicacions, terminis i responsabilitats.

Un segon eix, sobre les alternatives immediates i la justícia social, és a dir, que ningú quedi tirat. Un país de trens no es construeix només amb promeses a llarg termini; es construeix amb una obligació immediata. Mentre arreglem el sistema, ningú pot quedar tirat. Per això hem acordat mantenir les bonificacions del cinquanta per cent de la T-usual i la T-jove durant tota la legislatura. En plena crisi de fiabilitat, apujar costos a les usuàries seria castigar dos cops la mateixa gent.

I per això també hem acordat un pla de millora de la xarxa d'autobusos, amb recursos per cobrir demanda insatisfeta i per reforçar les línies ja saturades. I ho dic clar –i això no és un pedaç–: ben dimensionat, l'autobús és una peça essencial d'un sistema intermodal, sobretot quan hi ha incidències o quan el tren no arriba amb

prou qualitat. I completem el model amb una aposta de país per la mobilitat activa: xarxa ciclable interurbana i vies verdes perquè els trajectes curts i mitjans tinguin alternatives netes i segures i perquè reduïm la dependència del vehicle privat.

I un tercer eix: la clau política, governança i traspàs. És a dir, passar de la queixa i la «pataleta» al control. I aquí hi ha una diferència decisiva. Durant massa temps el debat ha estat «exigim, denunciem i esperem». Nosaltres diem: «Exigim, sí, però també posem eines.» Això és el que vol dir fer un país de trens: no només parlar del tren, no només fer eslògans, sinó tenir capacitat real de governar-lo.

Per tant, avui el debat ens serveix per dir una cosa molt clara: Catalunya no necessita només consignes, necessita rumb i instruments. Donarem suport a la seva moció en la seva majoria, però que quedi clar: el que canviarà la vida de la gent no és el titular d'avui, sinó l'execució dels compromisos i el control públic que estem impulsant perquè la mobilitat sigui de veritat un dret fonamental. Per això, els Comuns no només proclamem mocions; fem política útil, acordem pressupostos perquè els drets siguin una realitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, en darrera instància, per posicionar el Grup parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El tema de la xarxa ferroviària els hi ha donat vida, eh? Tants anys gestionant vostès les infraestructures i serveis del país sense posar fil a l'agulla, i ara, de cop i volta, tot són propostes, tu. Quin greu que no les executessin quan van tenir-ne ocasió; ens haguéssim estalviat ferits, incidències i retards. Ja entenem, eh?, que volen espremer al màxim aquest debat per un tema electoralista, però no deixarem que ho facin espolsant-se les responsabilitats, ni en termes morals ni de gestió, que tenen en aquest assumpte.

Si avui patim retards, avaries, inseguretat i angoixes innecessàries a la línia ferroviària, no és perquè la senyora Paneque hagi aterrat al Parlament de Catalunya, encara que aquesta sigui la cançó enfadosa que els convé a vostès. L'estratègia de desinversió, negligència i subordinació de les darreres dècades per part de l'Estat espanyol, en connivència amb els diferents governs de Catalunya –molts d'ells capitanejats per Junts o l'antiga Convergència–, ha resultat en una xarxa ferroviària tercermundista que faria avergonyir qualsevol país europeu. Mentre vostès, més preocupats pel ball de cadires d'aquest Parlament i del del Congrés dels espanyols que per l'estat dels serveis públics i infraestructures de mobilitat, pactaven càrrecs i grups propis, el país perdia pistonada a tots nivells.

Fa dècades que venen Catalunya a canvi d'interessos privats i partidistes, mentre ens prometen escenaris i oportunitats a nivell nacional que mai no acaben d'arribar. L'única fórmula que han trobat de negociar millores individuals amb l'Estat espanyol ha set la renúncia permanent i incondicional de tot el que ens beneficiava a nivell col·lectiu. Han salvat els interessos del partit claudicant clarament dels interessos de la nació.

La dependència de l'Estat espanyol que vostès han contribuït a normalitzar i a perpetuar és incompatible amb el progrés i benestar de Catalunya; a tots nivells, sí, també en el de mobilitat. Sense un pla de ferrocarrils de mirada llarga dissenyat des de Catalunya i per a Catalunya, amb una xarxa d'estacions intermodals que vertebrï el país i no la lògica radial madrilenya; un corredor mediterrani europeu segur i segregat, no el sorgit de can passavia que executa l'Estat espanyol; sense un reordenament ferroviari al sud que deslliuri els nuclis urbans del pas de mercaderies, la recuperació de l'eix Transversal Ferroviari, la transformació urgent de Girona i Portbou per connectar-nos directament a Europa i un sistema aeroportuari català integrat, amb connexions d'alta velocitat que ens permeti deixar enrere el centralisme de Ba-

rajas; sense inversions potents que ens garanteixin infraestructures de primer nivell, no podrem garantir la mobilitat ni el benestar dels ciutadans de Catalunya.

El cordó sanitari antidemocràtic i espanyolista que ens apliquen els impedeix votar a favor de les nostres propostes i els priva d'incorporar les esmenes que vam presentar en un principi i que hem deixat de presentar perquè, evidentment, ni es llegeixen, encara que sàpiguen que en no fer-ho perjudiquen el conjunt de catalans i de Catalunya. Això els hi és igual, tant els hi és.

D'això seu, que se'n diu avantposar el futur d'unes sigles polítiques als interessos d'una nació, nosaltres no en serem corresponsables. Nosaltres no ho faríem mai, ni per recel, ni per oportunisme, ni per càrrecs. Per això suggerim incorporar connexions ferroviàries d'alta velocitat i freqüència entre els aeroports catalans, amb el clar objectiu de descongestionar l'aeroport principal del país i reequilibrar les infraestructures ja existents. Hem d'encaminar-nos cap a un sistema aeroportuari català integrat, eficient i competitiu.

Diuen a la moció que la xarxa ferroviària no és fiable. Vostès tampoc en són, de fiables. La dependència vers l'Estat espanyol ha fracassat, igual que la independència que vostès van capitanejar i avortar. El problema és que la dependència ha durat bastant més de vuit segons; el suflé imperialista no baixa. A vostès els va tremolar el pols a l'hora d'alliberar Catalunya. A Espanya no li tremola re a l'hora de subjugar-la, en part perquè sap que pot reprimir la dissidència i, en el pitjor dels casos, comprar-la a cop de càrrecs i grup propi.

Voldríem que aquesta intervenció servís per donar senyals de vida, per demostrar que Catalunya encara existeix, malgrat vostès i les seves trifulgues autonomistes. Encara hi veiem constants vitals, en aquests paisatges i en aquesta identitat mil·lenària. Batallarem per convertir les urnes en l'equip de reanimació que necessita Catalunya. O ara o mai.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Agrair la col·laboració dels grups que ens han presentat esmenes, tant del Partit Popular com del Partit Socialista i d'Esquerra Republicana. I a la senyora Orríols, dir-li que no hem sentit cap proposta. Suposo que aquesta crisi no va amb ella. Al senyor Cornellà, dir-li que nosaltres, sempre que hem tingut responsabilitats de govern, hem liderat amb la idea de la Mancomunitat al cap i, si volen, el president Rull, quan vulguin, l'hi pot explicar.

I al senyor Jordi Riba, dir-li que han posat el retrovisor tan lluny que jo encara anava a l'escola. Però li faig memòria. Del 2011 fins aquí, han presidit Renfe durant set anys. La ministra Raquel Sánchez, del 2021 al 2023. *(Alguns aplaudiments.)* Porten governant a Madrid des del 2018. Posar el focus en unes declaracions del 2011 ens sembla una manera molt poc elegant de tapar les seves vergonyes i la seva poca gestió.

En tot cas, han presentat les seves esmenes i les hem rebutjat totes, i no tant pel contingut, sinó perquè el país no necessita més dilacions, ni redaccions ambigües, ni calendaris oberts que acaben en no res. El que necessita és un govern que planifiqui, decideixi i executi. Fa massa anys que el debat ferroviari es dilueix entre anuncis, titulars i compromisos que no arriben mai. Tenim una oportunitat real per abordar aquesta crisi amb visió de país, més enllà de Barcelona i per deixar enrere un model que ens ha portat al col·lapse. Nosaltres seguim on hem estat sempre, al costat del país i dels usuaris que pateixen cada dia el desgavell de rodalies.

El Govern i el Partit Socialista són a temps de canviar el rumb. I també vull interpellar Esquerra Republicana: fem front comú. Tenim una oportunitat. Poden seguir al costat de Renfe, Adif i d'Espanya, o bé posar-se al costat dels catalans i defensar

un sistema ferroviari pensat, decidit i gestionat des de Catalunya. Perquè, sense sobirania a les infraestructures, no hi ha planificació amb ambició nacional. Sense defensar la nació, no hi ha bona gestió. Sense bona gestió, ens estan condemnant a un país sense trens i, sense trens, consellera, no hi ha futur.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre seguretat i salut laboral

302-00201/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre seguretat i salut laboral. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller, «bones» de nou. Diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. Bé, portem una moció... De fet, aquesta moció –ja ho saben– l'havíem de portar al darrer Ple i la vam posposar per a aquest per les circumstàncies extraordinàries que van envoltar la darrera sessió plenària. Però, en qualsevol cas, era una moció que ve arran d'aquella interpellació que li vam fer i que ahir també Comuns van interpellar respecte a la mateixa qüestió, que és l'àmbit de la seguretat i la salut laboral.

Nosaltres hem construït la moció a partir de tres grans blocs. Un primer bloc que fa referència al Parlament i a que el Parlament constati una sèrie de fets que s'han succeït en els darrers temps. D'altra banda, un segon bloc que són les peticions directes al Govern, i un tercer bloc que té a veure amb el Govern de l'Estat i el que exigim al Govern de Catalunya que reclami al Govern de l'Estat, sobretot en funció d'aquells traspassos que nosaltres considerem que són necessaris també per abordar amb majors garanties la prevenció de riscos i, per tant, també el dret al treball digne en el nostre país.

El primer bloc, el del Parlament, són tres constatacions. I molt ràpid. Una és l'índex de sinistralitat que tenim al país i, per tant, la necessitat d'incorporar els riscos psicosocials en tot l'àmbit de la prevenció de riscos. Però alhora també les onades de calor i l'impacte climàtic que es generen també sobre aquelles professions que són a l'exterior i, per tant, que cal també incorporar tots aquests riscos emergents dins de l'àmbit de la prevenció de riscos laborals.

El segon és constatar que no es va fer bé, que el Govern no ho va fer bé quan va haver-hi la crisi de rodalies, el caos de la mobilitat al nostre país. I no ho va fer bé amb les persones treballadores del país. Això ja ho vam dir a la interpellació, i també ho posem en la nostra moció, perquè constatem, entre tots i totes, que, en efecte, el Govern no ho va fer bé.

I tercera, el tercer punt que nosaltres portem és el que fa referència precisament a la desinversió històrica que hi ha hagut per part de l'Estat en la xarxa de rodalies del país, i que té un impacte més que evident i constatable en el progrés econòmic de Catalunya.

D'altra banda, diverses accions que considerem que són necessàries i que tenen també relació amb el desplegament d'aquestes tres constatacions que acabo d'explicar. Les primeres, les que tenen a veure precisament amb tot l'àmbit de la prevenció de riscos, i és l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral. Per tant, demanem

que el Govern presenti a la Comissió d'Empresa i Treball un informe, un informe avaluador, de l'actual estratègia catalana de seguretat i salut laboral de l'any 21 a l'any 26 i que, per tant, aquest també serveixi de base per construir la nova estratègia. I, en aquesta nova estratègia, lògicament amb participació no només dels agents socials, sinó que aquesta cambra també crec que hi té coses a dir i, per tant, serà bo que també es tingui en compte.

D'altra banda, hem d'incorporar aquesta perspectiva de gènere que sempre demanem respecte a la prevenció de riscos i, per tant, també incorporar aquesta mirada, i aquesta mirada, també, que vagi acompanyada dels riscos emergents que també ja he mencionat anteriorment.

D'altra banda, un protocol. Necessitem un protocol clar, un protocol que estableixi que, en situacions com les que vam viure amb el caos de la mobilitat, permeti també al Govern saber quins són els passos, de forma clara, que ha de seguir. I, per tant, convocatòria del Consell del Diàleg Social. En el Consell del Diàleg Social, establir les bases per donar seguretat jurídica als treballadors i les treballadores del nostre país. I, per tant, sortir també de forma conjunta a explicar-ho. És a dir, una comunicació que sigui clara i sigui directa, que arribi a tothom i, per tant, utilitzant tots els canals que tinguem al nostre abast. És imprescindible, perquè un dels grans problemes va ser la manca de comunicació. La gent treballadora del país no sabia què podia fer aquell dia, el dia en què els trens no anaven i les autopistes estaven col·lapsades i no podien arribar al seu lloc de treball.

I, per tal d'aclarir-ho tot plegat, és molt necessari que aquest Govern demani un informe jurídic, i que sigui un informe clar i, en la mesura del que sigui possible, contundent respecte a l'aplicació de l'article 37, punt 3, apartat g, que és el que té a veure amb els permisos retribuïts a aquelles persones que no poden teletreballar i no poden accedir al seu lloc de treball i, d'altra banda, amb les instruccions necessàries per tal de que les persones que poden teletreballar..., no hi hagi cap tipus de problema per fer-ho.

D'altra banda, traspassos. Traspassos de les passives, traspassos també de la Inspecció de Treball, per tal de que totes les competències en inspecció laboral les tinguem a Catalunya. I també el que reclamem és que la llei de prevenció de riscos laborals es desbloquegi d'una vegada per totes a l'Estat.

I també portem dos elements més: un que té a veure amb els tècnics de la Inspecció de Treball. Els tècnics habilitats en la Inspecció de Treball, que s'han d'equiparar –s'han d'equiparar– al cos de subinspectors. De fet, estaven equiparats, però un acord de govern (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, vicepresidenta– del 13 de gener del 2026 va deixar d'equiparar-los, va desequiparar-los. I, per tant, nosaltres demanem que s'equiparin els tècnics habilitats de la Inspecció de Treball amb el cos de subinspectors laborals, que és com estaven abans d'aquest acord.

I, d'altra banda, un element que per nosaltres és transcendental, que són els certificats de professionalitat i, per tant, també en l'àmbit de dotar dels recursos necessaris, que actualment no hi són i que fins al mes de març no hi seran, per tal de que aquestes sis mil persones que no poden fer cursos i que necessiten fer cursos per tenir certificats de professionalitat i per inserir-se en el mercat de treball... Doncs actualment no poden fer-ho perquè el Govern no està fent bé la seva feina.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, també per un temps de cinc minuts, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; moltes gràcies. Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar compartim plenament la preocupació per l'increment dels accidents mortals respecte al 2024. Per fer front a aquesta situació, el Departament d'Empresa i Treball ha impulsat i està desplegant un pla de xoc contra la sinistralitat laboral, amb iniciatives com impuls de la creació d'un cos de delegats i delegades territorials de prevenció, execució de campanyes informatives per garantir una prevenció efectiva dels riscos laborals... Lligat a aquest punt, el nostre grup votarà a favor del punt de la reforma de la llei de prevenció de riscos laborals. S'ha d'adaptar a les realitats actuals, i hem de posar-ho en tota l'actualització al segle d'ara.

Programes de visites i intervenció sobre empreses del sector de la construcció, empreses d'alta sinistralitat, actuacions per a la determinació de la causalitat dels accidents de treball, per a la reducció del risc ergonòmic, per a la gestió dels factors de risc psicosocial, entre d'altres. Projectes en l'àmbit de la comunicació i promoció de la prevenció, campanyes per part d'Inspecció de Treball en matèria de seguretat i salut laboral. Vinculat amb la inspecció, nosaltres votarem –el nostre grup parlamentari– a favor del punt on es parla de que la tasca de coordinació es pugui gestionar i fer des de Catalunya.

Continuar executant les actuacions de l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral 2021-2026, així com els treballs de preparació de la nova. Respecte a aquest punt, també estem d'acord amb la presentació, en un termini de tres mesos, d'una avaluació per començar a treballar la següent estratègia catalana de cara a l'any 2027.

Pel que fa a la qüestió relativa a la calor, al setembre del 2025 el departament va crear un grup de treball específic per prevenir els efectes de la calor en l'àmbit laboral. L'objectiu principal d'aquest espai és elaborar un document consensuat que reculli les recomanacions clau per prevenir els efectes de les altes temperatures en l'àmbit laboral, a través del desplegament progressiu de línies d'actuació. Aquest grup ja està finalitzant els seus treballs.

Respecte al punt 2 de la moció, que parla de l'aturada del servei de rodalies i del tall de l'AP-7 que va afectar la mobilitat del país, la moció diu que no es van prendre les decisions adequades per defensar els drets laborals de les persones treballadores afectades. Evidentment, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem traslladar que, des del primer moment, el Govern va actuar amb responsabilitat, coordinació i rigor, també des de la perspectiva laboral.

El departament va contactar amb els agents socials des del minut u; va mantenir una comunicació constant i directa amb les organitzacions sindicals i empresarials, precisament per compartir informació, acordar criteris i garantir una resposta coherent i coordinada. El departament té molt clar el seu paper –nosaltres, com a grup parlamentari, també–: garantir la seguretat de les persones treballadores i els drets laborals. I això és el que s'ha fet, el que es va fer. Es va informar la ciutadania sobre quins eren aquests drets. Qualsevol persona treballadora que consideri que no s'han respectat té els mecanismes per denunciar-ho, com estableix la normativa i com es va informar. I nosaltres, el nostre grup parlamentari, estem aquí a disposició de qualsevol persona que necessiti que li donem recolzament si en algun moment creuen que no s'han respectat els seus drets.

En definitiva, el Departament d'Empresa i Treball va acompanyar treballadors i treballadores, ha actuat conjuntament amb els agents socials i ha exercit la seva responsabilitat com a govern en una situació molt complexa.

Completament d'acord amb establir un protocol per abordar les situacions extraordinàries. El Consell de Relacions Laborals ha elaborat recentment, amb la col·laboració de la Direcció de Protecció Civil, unes orientacions per a l'elaboració dels protocols per a la prevenció de riscos laborals en situacions d'emergència.

El nostre grup parlamentari hem analitzat tots els punts d'aquesta moció, hem fet aportacions per arribar a acords, ja que estem parlant d'un tema que ens preocupa, i molt: estem parlant de la seguretat i la salut de la gent que treballa. No ens podem permetre continuar normalitzant –ja ho vaig repetir també en una intervenció anterior– una realitat tan dura com la sinistralitat laboral. Massa sovint els accidents a la feina queden amagats darrere de xifres, però cada número amaga una vida i amaga una família. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, eh? Això va de persones, de protegir la vida de qui fa que aquest país funcioni cada dia. Per això, des del nostre grup parlamentari, creiem que garantir el dret a la seguretat i la salut en el treball no és una opció, sinó una obligació.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula la diputada Noemí Nieto Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Vicepresidenta, diputats, diputades... Vull començar agraint que la moció del diputat Jordi Albert sobre salut laboral i sinistralitat hagi posat el focus en la mobilitat laboral, una qüestió que afecta directament la vida quotidiana de milers de treballadors. És una realitat que el caos de Renfe, Adif i collapse de l'AP-7 ha agreujat la salut física i emocional de moltes persones treballadores. Per això avanço que votarem a favor de tota la moció, perquè interpel·la directament el dia a dia de la ciutadania. I per això es demanen protocols de comunicació, aplicació de mòbil, traspàs de competències d'inspecció de treball, certificats de professionalitat i el reconeixement del canvi climàtic.

Pel que fa a la sinistralitat laboral, volem expressar el nostre profund lament pels cent nou accidents laborals mortals durant el 2025 –una xifra superior a la del 2024–, dels quals una vintena han estat per desplaçaments per carretera. Cada accident mortal és una estratègia irreparable.

Estem a favor de reforçar l'estratègia de prevenció i seguretat, especialment en sectors amb major exposició de risc, amb l'objectiu d'avançar cap al risc zero.

Dir que, gràcies a dues dècades de polítiques de prevenció, amb la implicació de tècnics de prevenció, sindicats i agents socials, els accidents o malalties laborals amb baixa s'han reduït pràcticament a la meitat, de 170.000 l'any 2003 a prop de noranta mil el 2024. Per això votarem a favor de seguir millorant les estratègies de prevenció en l'àmbit laboral.

Ara bé, no podem confondre aquest debat amb el creixement exponencial de les baixes laborals, que respon majoritàriament a baixes per malaltia comuna. I que estariem d'acord que aquest cert percentatge serien combinades socials i laborals i que no estan del tot reconegudes, com les osteomusculars o les de salut mental.

Però les dades són clares: si en els accidents laborals hem baixat a la meitat, les baixes per malaltia comuna s'han duplicat. I en aquests moments estem en més de 2 milions de baixes per malaltia i una mitjana de quaranta-cinc dies per baixa. Per tant, tenim que un noranta-cinc per cent de les baixes són causades en l'àmbit laboral, i la resta són en l'àmbit social, especificant que hi pot haver un registre confós moltes vegades.

A Catalunya tenim un set per cent de baixes. I, si mirem per sectors, a la indústria és un deu per cent, igual que al comerç. I, si mirem els sectors públics, tenim justícia i educació amb un vint per cent.

Aquest fenomen ja és la segona despesa més important de la seguretat social, després de les pensions. I Catalunya és la segona comunitat amb major índex de baixes laborals. La mateixa consellera de Salut ens advertia que les baixes en el tram dels més joves s'han triplicat, sense correlació amb dades de salut.

Fa uns mesos, Junts va sol·licitar un pla interdepartamental per abordar l'increment de les baixes vinculades a la salut mental, que avui és la principal causa. Un pla que proposava una actuació transversal, amb la implicació coordinada de les conselleries de Salut, Treball, Drets Socials i Educació. Lamentablement, Esquerra Republicana va votar en contra d'aquesta proposta. I ho lamentem perquè els riscos psicosocials no s'originen ni es manifesten únicament en l'espai laboral. La càrrega emocional, la conciliació, la precarietat, la cura dels familiars i la inestabilitat vital interactuen constantment amb les exigències professionals. Cal superar una visió estrictament laboral i avançar cap a polítiques integrades a la salut psicosocial, que entenguin la persona en la seva globalitat i que coordinin Salut, Treball, Educació i Drets Socials. Si no actuem sobre les causes estructurals, només gestionarem les conseqüències.

Pel que fa a la mobilitat, torno al col·lapse de rodalies i de l'AP-7. No només és un problema de transport; és un problema de país. L'impacte sobre la salut mental és real, i també sobre la productivitat i el teixit econòmic. Cal articular mecanismes de protecció, però també invertir en carreteres i trens.

Ara bé, des de Junts volem ser clars: no podem traslladar el cent per cent del cost del caos ferroviari o de la manca d'inversió de l'Estat a les empreses catalanes. Aprovarem estudiar tenir permisos retribuïts, també reconèixer els canvis del clima, però hauran d'estar finançats pels responsables, per Adif, Renfe i responsables directes per aquest deteriorament. Les conseqüències del fracàs de l'Estat no poden recaure ni sobre els treballadors ni sobre el teixit productiu català.

En definitiva, des de Junts no bloquejarem aquesta moció perquè identifica problemes reals i urgents, però les solucions han de ser equilibrades i justes, posant la responsabilitat on correspon, protegint els treballadors sense penalitzar les empreses i pensant sempre en el conjunt del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Partit Popular de Catalunya, la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. Els casos d'accidents mortals o molt greus són realment preocupants a Catalunya. I, per tant, cal avançar cap a una protecció real i efectiva de tots els treballadors per evitar casos de sinistralitat laboral.

Amb aquesta finalitat, compartim la necessitat, doncs, que el Govern de la Generalitat avalui l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral del 2021 al 26, ens presenti els resultats assolits i ens proposi noves mesures, especialment de prevenció i de control, per assolir una veritable protecció dels treballadors, especialment en feines de risc i en onades de calor extrema.

Pel que fa a la crisi de rodalies, amb continus serveis afectats i múltiples punts crítics a la xarxa, és un veritable drama per a totes les persones que cada dia han d'anar a treballar, com també per a les empreses, que estan suportant quantioses pèrdues. Per això estem d'acord amb establir un protocol per emetre instruccions clares i comunicar-les als treballadors i les empreses, així com també aclarir en quines situacions les persones treballadores tenen dret al permís retribuït de quatre dies.

També, i malgrat que no es menciona a la moció d'Esquerra Republicana, creiem des del Partit Popular que cal concretar les situacions en què l'Administració hauria de compensar les empreses, especialment els autònoms i les pimes, per les pèrdues ocasionades pel bloqueig del transport de mercaderies, com per als treballadors que no poden teletreballar, com els que forçosament arriben tard al lloc de treball.

Malauradament, aquestes situacions són habituals i generen unes pèrdues diàries al voltant de 9 milions d'euros, segons les estimacions de l'observatori de la petita i

mitjana empresa a Catalunya. Però, bé, era previsible, no?, que Esquerra Republicana s'oblidés de les empreses en la seva proposta, perquè –ja els hem anat escoltant en moltes sessions de les comissions– les consideren capitalistes, explotadores de les persones treballadores, tenen ànim de lucre –és un pecat: tenen ànim de lucre– i no sé quants defectes més.

En canvi, sí que ens sorprèn que condicionin la negociació del pressupost de la Generalitat per al 2026 a la recaptació de l'IRPF, que saben que no és factible, en comptes d'exigir la recuperació del servei normal de trens de rodalies.

Per altre costat, des del Partit Popular compartim la necessitat de reforçar la Inspecció de Treball perquè tingui l'estructura i els recursos suficients per portar a terme les seves funcions de control, d'exigència del compliment de la normativa laboral i, especialment, en seguretat i salut laboral. Però per incrementar la plantilla de la Inspecció de Treball a Catalunya, la solució no és traspasar la competència de l'Estat, sinó redistribuir i formar el personal d'administració i serveis del sector públic de la Generalitat.

És inacceptable que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals aglutini 2.500 persones treballadores, quasi la meitat del departament que en té més, el de Drets Socials, o pràcticament el mateix nombre que el d'acció climàtica, alimentació i agenda rural. Sens dubte, cal reduir el personal d'aquesta corporació i alliberar els recursos humans per a les àrees que ho necessiten, com la Inspecció de Treball.

I és que per Esquerra Republicana al final tot acaba en exigir més competències a l'Administració de l'Estat. En aquesta moció volen la inspecció en matèria de seguretat social i també les polítiques passives d'ocupació, però en altres propostes també han demanat el traspàs per fixar el salari mínim interprofessional; la gestió, recaptació i inspecció dels impostos estatals, començant per l'IRPF; les infraestructures; la gestió de rodalies; la competència en matèria de migracions, i fins i tot dels exàmens de conduir. I tot per seguir avançant cap a un estat a Catalunya, procés que res de bo ens ha portat i que res té a veure amb el benestar dels catalans i catalanes.

I, mentrestant, el Govern socialista continua –el Govern socialista a nivell estatal, però sobretot a nivell de la Generalitat– amb més prioritats equivocades, més superestructura, més despeses supèrflues, més serveis públics col·lapsats i més impostos a pagar pels catalans i catalanes. I així ens va.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, vicepresidenta. A veure si tenim sort i avui ens deixen acabar la nostra intervenció.

Senyor conseller, bona tarda. Prengui nota d'aquesta intervenció, prengui'n nota, perquè crec que li aniria molt bé el que s'ha explicat aquí.

Catalunya té reptes molt importants, sobretot en matèria laboral, sobretot en matèria de sinistralitat laboral. I vostè destina més cèntims a xorrades ideològiques i a plans d'igualtat i de polítiques de gènere que realment a combatre la sinistralitat. Per tant, estaria bé que ho tingui en compte. (*Veus de fons.*) Hòstia, què? És la realitat. Li sap greu? A mi també, però és la realitat.

Miri, saben què passa? Cada cop que escoltem Esquerra Republicana parlar sobre ocupació, feina o empresa, el que ens trobem és una barreja de populisme chavista, intervencionisme, demonització de l'empresa, menyspreu, per descomptat, de l'esforç i una perillosa ignorància de la realitat econòmica. És a dir, poca diferència del discurs entre Esquerra i la CUP en matèria empresarial i laboral.

Ara bé, en aquesta moció hi ha una qüestió plantejada que realment s'ha d'afrontar, s'ha d'abordar, que és la sinistralitat laboral, allò que per la Generalitat, pel Go-

vern, per Esquerra és secundari, que ara fan una interpellació paperina per intentar fer una mica de campanya electoral pel senyor Albert, però no pas perquè vulguin resoldre aquesta situació.

I, miri, sap què passa? Que cada cop que un treballador es deixa la vida o queda greument ferit complint amb el seu deure, l'Estat ha fracassat. Ho hem vist aquests dies a Adamuz o a Gelida: persones que treballant o anant a la feina s'hi han deixat la vida. És una autèntica vergonya. I aquí a Catalunya la Generalitat mira cap a una altra banda. Prova d'aquest fracàs és que cent nou treballadors, és a dir, cent nou persones, van morir l'any 2025, segons les dades de l'Observatori del Treball i Model Productiu de la Generalitat, és a dir, de les seves dades, cosa que representa un augment de més del vint per cent respecte a l'any anterior, el nivell més alt dels últims catorze anys.

Fixi-s'hi, l'any 2024, només a Catalunya es van produir 200.000 accidents laborals, que van derivar en 115.000 baixes laborals. Però és que l'any passat més de 120.000 persones, entre gener i juliol, van tindre o van patir un accident laboral. I aquestes són dades, hi insisteixo, del seu propi departament, senyor Sàmper. Per tant, alguna reflexió haurien de fer vostès, que, veient el que està passant, continuen mirant cap a una altra banda. Això sí, tenim una macroestructura de Departament d'Empresa i Treball, moltes direccions generals, molts secretaris generals –això sí. Treballar efectivament per resoldre els problemes reals dels treballadors de la nostra regió, absolutament res.

No és acceptable que la Generalitat inverteixi més diners en plans d'igualtat i polítiques de gènere que a combatre la sinistralitat. I aquí algun diputat o diputada del PSC s'espantava. Escolti, miri, revisi el pacte nacional per a la indústria, que vostès segurament aprovaran i que ara ha aprovat el Govern. Revisin-lo: 4.400 milions d'euros, absolutament, per descarbonitzar i desindustrialitzar Catalunya. Per tant, vostès s'ho haurien de fer mirar.

Miri, si realment volen millorar la sinistralitat, volen millorar aquestes dades, el que han de fer és posar mesures reals, mesures per millorar la inspecció, mesures per millorar la legislació en matèria de prevenció, endurir les sancions per a aquells que incompleixen la normativa de prevenció de riscos laborals. I, en cas d'accident, que s'ofereixi suport real, econòmic i psicològic, tant als treballadors afectats com a les famílies, cosa que ara mateix no s'està produint. Alguns diputats d'Esquerra, evidentment, aixecaran el braç i diran que defensen els treballadors i defensen els sindicats –això, sempre–, però la veritat és que les dades són demolidores, i vostès no fan absolutament res.

I no voldria acabar sense fer una reflexió final. Mirin, els senyors d'Esquerra demanen que el Parlament constati que, davant el caos de rodalies i l'AP-7, el Govern no va prendre les mesures adequades per protegir els drets dels treballadors. I tenen raó. Però, saben què constata el carrer, senyor Albert? –saben què constata el carrer? Que vostès són els qui van invertir Illa i que vostès són els col·laboradors necessaris de la corrupció i de la desinversió que van protagonitzar els accidents ferroviaris. *(Alguns aplaudiments.)* Sí, són vostès qui mantenen un govern criminal presidit per Pedro Sánchez. Per tant, miri, ja està bé d'enganyar la gent –ja està bé. I si realment volen protegir la classe treballadora d'aquesta regió, realment volen protegir aquests treballadors, realment volen rebaixar la sinistralitat a Catalunya, facin caure Illa a Catalunya i Sánchez al Govern d'Espanya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, és el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Bé, bona tarda de nou. En primer lloc, agrair, com no pot ser d'una altra manera, al Grup d'Esquerra Republicana que ens porti també aquest debat al Ple. Nosaltres també avui, com bé deies, hem fet una interpellació en aquest sentit, perquè és normal que al Parlament ens plantegem fins a quin punt és normal que el treball, que exercir el dret al treball, la feina, impliqui un risc de mort, un risc de lesions o, en definitiva, un deteriorament de la salut. Sembla que, per sentit comú, no hauria de ser així.

Ahir, en la interpellació que feia al conseller, també vam posar sobre la taula que la sinistralitat no és únicament i exclusivament una estadística, sinó que és un fracàs de la prevenció, del seu control i de les conseqüències. Per tant, no em repetiré avui sobre aquell diagnòstic. I avui el que toca és que el Parlament fixi mandats concrets al Govern perquè la prevenció deixi de ser retòrica i passi a ser una obligació efectiva. Per tant, en aquest sentit, ja avanço que votarem favorablement tots els punts de la moció.

Les dades que recull són molt clares. Hi ha un ascens preocupant d'accidents mortals; sobretot, un element especialment alarmant: pot ser que el nombre global d'accidents no augmenti en nombre, però sí que n'augmenta la gravetat, i això no sabem si encara és pitjor, no? Quan augmenten els accidents molt greus sol voler dir que hi ha riscos coneguts que s'estan tolerant –a això no hi ha volta de full– i, per tant, que la prevenció bàsica continua fallant en aquells sectors on el risc està normalitzat des de ja fa massa temps. Crec que amb això, amb aquest diagnòstic, hi estariem d'acord. Per tant, hem de posar fil a l'agulla.

Remarquem els tres eixos que el text, jo crec que encertadament, situa. El primer eix, l'avaluació i l'actualització de l'estratègia catalana amb una fiscalització real. L'estratègia és 21-26. Per tant, és encertat i necessari, ja que acabem aquest cicle, que el que vingui després no sigui una inèrcia i, per tant, que amb les dades que tenim, doncs, fem la reflexió i tirem endavant una nova estratègia. Aquest Parlament –i la gent, en definitiva– ha de saber què és el que ha funcionat, què és el que no, quins objectius s'han complert, on hi han hagut dèficits, per posar-hi èmfasi.

I aquí valorem especialment que la moció posi sobre la taula tres coses: la perspectiva de gènere, perquè –ho dèiem també ahir– riscos psicosocials, càrregues i violències tenen biaixos estructurals i massa sovint, a més, queden invisibilitzats; l'impacte de la prevenció en la productivitat i en la competitivitat és una realitat, perquè prevenir no ho ha de veure l'empresa com un cost –ja no dic l'Administració, l'empresa–, sinó com una inversió que sosté la pròpia ocupació de qualitat –i, per tant, quan parlem d'absentisme, si veiem que la inversió en prevenció encara augmenta més la productivitat, és un factor que ha de tenir en compte l'empresa–, i el vincle també entre prevenció i incapacitats temporals i permanents i sinistralitat, perquè això també és un termòmetre de com s'organitza el treball.

Sobre el segon eix, els riscos emergents i el canvi climàtic, és a dir, passar de recomanacions a obligacions efectives, la moció ens situa els riscos psicosocials i els derivats de fenòmens meteorològics extrems, perquè, evidentment, les onades de calor, pluges intenses o les ventades no són ja una excepció, són un context laboral ja present. Hi ha activitats on això és especialment greu: processos intensius en calor o energia, torns prolongats, càrrega física elevada, EPIs incompatibles amb altes temperatures. I aquí és on no n'hi ha prou amb uns recordatoris genèrics; cal una adaptació de tots els processos productius de l'organització del treball i dels seus propis ritmes, amb uns protocols que siguin exigibles i amb unes responsabilitats que siguin clares. Per això considerem encertat que la moció demani aquestes modificacions normatives per garantir seguretat i salut davant d'aquests riscos emergents. El marc preventiu s'ha d'adaptar a la realitat del segle XXI i, per tant, al context climàtic que vivim.

I el tercer eix. Quan falla la mobilitat, els drets laborals han de ser immediats i inequívocs. Deia la diputada Jiménez que sempre es pot reclamar per defensar els interessos dels treballadors i treballadores. Quan hi ha por de perdre el lloc de feina, molts cops aquestes reclamacions no es donen, i fins i tot tenen a veure també amb la pròpia prevenció de riscos. Molts cops no es fan reclamacions respecte de que s'assumeixen riscos inadequats sense mecanismes de prevenció per la por a perdre la feina.

Per tant, aquí hem de tenir seguretat jurídica. Per tant, això, aclarir jurídicament l'aplicació del permís retribuït ens sembla imprescindible. El protocol d'emergència, que es faci amb diàleg social. Una instrucció general acordada també amb els agents socials, i garantir aquesta comunicació real i massiva perquè els drets no depenguin de la interpretació de cada empresa, sinó que siguin una realitat, i també respecte del teletreball –sempre, també, ho hem dit. Per tant, la proposta d'aplicació mòbil pot ser una eina útil, però el *core* és que hi hagi instruccions clares.

I acabo. Votarem a favor d'aquesta moció perquè coincidim, evidentment, que cal avaluar i actualitzar estratègies, incorporar els riscos emergents, garantir drets quan la mobilitat col·lapsa. La mobilitat, també factor de riscos psicosocials, com ja diu un estudi de la Rovira i Virgili. I, per tant, dic clarament que la prevenció no ha de ser un annex; és una política de vida, i la vida de la gent treballadora ha de ser el primer.

Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Com que estem parlant de treball, aprofito una cosa que tenia moltes ganes de dir-los, a la majoria dels diputats, i, especialment, als que seieu a aquest costat: quan sortiu, si us plau, per la part de dalt, feu el favor de tancar el pestell, perquè la gent que treballa aquí no hauria d'estar pendent de baixar i tancar-lo. De veritat, crec que mostraria bastant més que els discursos obreristes de darrera hora. (*Alguns aplaudiments.*)

Dit això, per als que no ens acompanyeu a les sessions de treball, deveu estar veient que hi ha un petit gir de VOX. Té a veure amb que els hi han canviat el seu *jefe*. No sé si us n'havíeu assabentat. Ara tenen el Carlos Quero, que és una persona que sí que parla amb caràcter obrerista. Lo que passa és que hauran de fer molta feina amb el tema de l'hemeroteca, perquè VOX, que està en contra de les subvencions dels sindicats i, en canvi, les subvencions del Parlament li agraden molt, especialment quan les poden desplaçar en begudes alcohòliques –després veiem les intervencions que veiem–, en canvi, no van emparar l'ampliació dels ERTOS durant la covid i van ser l'únic partit que va votar en el Congrés en contra de la derogació d'acomiadament per baixa mèdica. Per tant, crec que no estan gaire habilitats per venir avui aquí a dir que els importen els accidents laborals, accidents laborals mortals, tenint en compte que són l'únic partit que considerava que s'ha de poder acomiadar la gent, ho repeteixo, durant les baixes mèdiques. Així que, jo què sé, una miqueta de saber a quin partit es milita.

Dit això, creiem que aquesta moció és molt pertinent, perquè s'ha de fer feina i està bé poder avançar en determinada feina. Malgrat que existia i es va emetre una instrucció, per exemple, durant les darreres alertes 6/6 per vendaval, és cert que havies de fer tres clics –i això no és poca cosa– per poder accedir-hi. Creiem que seria positiu que hi hagués una bona coordinació quan s'emeten alertes i quan es fan segons quines difusions per tal de que la gran majoria dels treballadors coneguessin els seus drets. Perquè creiem que aquí el Govern, i en aquest cas el Parlament, no poden ser neutrals. En el moment en què, aquell mateix dia, quan s'estava parlant

d'una alerta, ho reitero, 6/6, teníem Foment dient que es revisarien les baixes una a una, és a dir, amenaçant els treballadors respecte dels seus drets, no podem fingir, diguem-ne, que no hi ha un enemic per a la classe, en aquest sentit.

Llavors, s'ha de poder reforçar la inspecció, d'una banda, i s'ha de poder reforçar la publicitat, d'una altra. Hi ha moltíssims deures del conjunt dels catalans que tots coneixem. Jo sempre poso el mateix exemple: tots hem vist els anuncis d'hisenda, i tots veiem els anuncis de que reciclem bé; doncs és l'hora de que també coneguem els anuncis dels nostres drets laborals. S'ha fet feina, però s'ha de poder seguir fent feina.

Perquè aquests dies, quan s'ha obert aquest debat sobre això que en diuen «absentisme», malgrat que no seria la terminologia correcta –i l'altre dia crec recordar que el conseller en va fer també menció, en aquest sentit, d'una forma positiva–, veiem que hi ha altres dades que no s'estan donant; que, per exemple, no s'està parlant de que aquest suposat increment de les baixes a Catalunya no seria tan així.

El 2006, quan ja es notaven els efectes de la crisi econòmica a moltes zones, especialment a aquelles vinculades als treballs industrials, teníem cinquanta per cada mil baixes a Catalunya, que és el tipus d'indicador que s'utilitza a l'INSS. Actualment, en tenim cinquanta-cinc per mil. Pel mig, 2012, eren vint per mil. És a dir, va haver-hi uns números molt alts; van baixar, i posteriorment han pujat molt poc respecte d'aquell moment. El que sí que ha passat és que s'han començat a comptabilitzar també baixes de curta durada, que en un altre moment no passaven.

Això no vol dir que no haguem de tenir un debat sobre la salut pública, que també impacta especialment petita empresa, però sempre des de la perspectiva –i crec que aquí la majoria de les intervencions han anat en aquesta línia– de que la salut ha d'estar al centre. I, sobretot, tenir en compte certes coses. Avui dia, a Catalunya s'estan declarant..., segons l'Observatori del Treball i Model Productiu, el 51,3 per cent dels treballadors declaren haver anat malalts a treballar els últims dotze mesos, el 88,67 per cent en llocs especialment exigents. La meitat dels treballadors creuen que la seva salut està en risc: sis sobre deu, ergonòmics; cinc sobre deu, salut mental.

Nosaltres hem portat també en una moció que es comencessin a tenir en compte quan hi havia baixes reiterades entorn de la salut mental en una empresa, que ja pogués haver-hi inspeccions de caràcter proactiu, diguem-ne, en aquestes. Perquè no tan lluny de casa nostra, a França, va haver-hi un cas que es va acabar considerant que l'empresa era organització criminal, perquè s'havia sotmès a assetjament els treballadors, fins al punt de que hi ha hagut més d'una vintena de suïcidis a France Télécom.

Creiem que no és pas una broma que tinguem un ús que ha superat el 169 per cent –ha superat– d'ús d'antidepressius i que ara mateix la por de perdre la feina signifiqui una probabilitat més seixanta-u per cent d'ansietat i que l'alta exigència i control un més setanta-set per cent de risc de depressió. Tot això és de lo que s'ha de fer càrrec la presidència de la Generalitat, i no d'acusar els treballadors d'agafar baixes que no existeixen.

Penso que lo que ha passat les últimes setmanes ha sigut bastant lamentable. Penso que s'ha d'aclarir entre conselleries què està passant amb les ITs i si finalment hi ha criteris econòmics o no, perquè a hores d'ara hi ha (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) informacions contradictòries segons conselleries –ja acabo. I si nosaltres fins ara estem esperant és perquè precisament posem per davant la salut dels treballadors a fer publicitat d'acords que no siguin clars. Però estem esperant aquestes respostes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La normativa sobre seguretat i salut laboral, mobilitat i formació està aprovada, publicada i vigent a dia d'avui. El problema no és la llei; el problema és que els dirigents d'aquest país ni la despleguen ni la fan complir, eludint i ajornant tota responsabilitat. No hi ha cap buit legal, com insinuen a la moció; el que hi ha és un buit de govern.

La llei de prevenció de riscos laborals ja obliga les empreses a anticipar riscos previsibles i adaptar els llocs de feina a cada persona, però la seva aprovació no ha impedit que els accidents mortals continuïn augmentant. No augmenta la sinistralitat, es redueix, però sí que augmenta la gravetat dels incidents. És el que té convertir la prevenció en un mer tràmit burocràtic, que les empreses compleixen gairebé per inèrcia, signant convenis prefabricats, que no tenen en compte l'especificitat de cada lloc de feina. Les empreses acaben tenint un parell d'arxivadors d'anelles farcits de fitxes que ni es miren i que no comporten l'aplicació de mesures ni l'execució d'actuacions visibles i fefaents.

Sense haver pogut passar de la teoria als fets en tema de prevenció de riscos laborals, vostès malden per introduir conceptes ideològics com riscos climàtics, permetent que el concepte es mengi la intencionalitat. El dret laboral ja contempla instruccions operatives clares i efectives pel que fa a canvi d'horari i modificació de ritmes productius i mesures preventives concretes davant d'onades de calor o de fenòmens meteorològics extrems. No cal afegir-hi més èpica climàtica.

Davant la deriva «podemita» d'Esquerra, hom ja troba estrany que no hagin intentat enjuncar-nos altres conceptes, com riscos vinculats al ramadà, per exemple, per continuar dotant de privilegis la seva futura i cobejada base electoral. Bé, potser no cal, perquè moltes empreses, pressionades per l'acord signat entre l'Estat espanyol i la Comisión Islámica de España, en termes de flexibilització de jornada laboral en època de ramadà, cedeixen davant les pretensions dels treballadors musulmans, eximint-los de les seves funcions i generant discriminacions flagrants respecte a la resta de personal. Deu ser una d'aquelles discriminacions que vostès vesteixen amb l'adjectiu «positives», perquè no sembli ni tan injust ni tan irracional, oi?

L'estatut dels treballadors contempla permisos retribuïts per causes accidentals, imprevisibles i inevitables. No sé si les incidències a rodalies entrarien dins això d'«accidentals i imprevisibles» o s'haurien d'englobar més en causes comunes i ordinàries. Però, en qualsevol cas, no pot ser que la desinversió en infraestructures i la mala planificació política deixin indefensos els treballadors. Vostès van emetre tota una sèrie de comunicacions interpretatives sobre els drets dels treballadors durant la crisi de rodalies, recordant el dret de teletreballar i el dret al permís retribuït de l'estatut dels treballadors. Eren meres orientacions que no tenien rang vinculant i que, per tant, no van garantir una aplicació homogènia entre les empreses. Al contrari, van generar inseguretat jurídica i van evidenciar que el Govern no només no assumeix responsabilitats i despeses, sinó que intenta delegar-les al teixit empresarial, generant mala maror i conflictes del tot innecessaris.

La llei diu una cosa, però el Govern en fa una altra. I qui paga el preu d'aquesta manca de lideratge són els treballadors i els sectors productius del nostre país. No han aconseguit, els d'Esquerra, ni el finançament singular, ni el traspàs en la recaptació de l'IRPF, però aquí els tenim demanant ara el traspàs de la inspecció de treball. Per demanar, no quedin vostès, eh?

Aliança Catalana sempre es posicionarà al costat d'aplicar mesures de protecció per als treballadors. Però això no equival a fer proselitisme de l'extrema esquerra ni a comprar el relat fantasiós que explica com un general capturat i inhabilitat per l'enemic aconseguia alegrement, i com per art de màgia, competències i beneficis per a Catalunya. Qui ha dormit a la seva presó i, malgrat això, continua dient que els estima no és un interlocutor vàlid. Faríem bé de rellevar el senyor Junqueras. Això sí, eh?, no hi posin en Rufián, que, a la que badin, aniran tots amb el pin i la carpeteta del PSOE.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, a continuació, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Molt ràpid. Agrair tant al Partit dels Socialistes com també a Junts la presentació d'esmenes, i també donar les gràcies a la resta de grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes però donen suport a la moció, i els qui no hi vulguin donar suport o consideren que aquests punts no van amb la seva agenda política, doncs, cap problema. Nosaltres continuarem insistint i persistint amb convicció en el que nosaltres creiem que ha de passar en aquest país i el que és millor per a la ciutadania i la classe treballadora al nostre país.

Diverses qüestions. La primera és que, al final, quan parlem de la inspecció de treball a Catalunya –i això és per a la companya Míriam Casanova, del PP–, crec que ho haurien de fer també en base al coneixement al respecte. És a dir, la Inspecció de Treball de Catalunya, per dotar-se de recursos humans, per tenir més inspectors i inspectores, ha de demanar al Govern de l'Estat, al ministeri, permís per poder-ho fer. No té res a veure ni amb la «corpo» ni amb la distribució pressupostària ni res amb tot això. El problema està en que triguem entre un any i un any i mig o, fins i tot en alguns casos, dos anys per tenir aquests inspectors sobre el terreny. I, per tant, nosaltres el que necessitem és millorar l'acció inspectora. I, per tant, això no té res a veure amb la «corpo». Té a veure amb que necessitem les competències, no haver de demanar permís, i d'aquesta manera segur que anirem molt més ràpids des de l'àmbit de la inspecció de treball a Catalunya.

I, d'altra banda, hi ha un altre element que també crec que és rellevant, i és l'àmbit normatiu. L'àmbit normatiu no reconeix els riscos psicosocials ara mateix i no té una robustesa jurídica. I, de fet, bona part de les contingències comunes, que tenen una afectació directa també en l'àmbit laboral i que tenen una afectació directa en els centres de treball, les hem de tenir en compte, perquè la mobilitat és transcendental també per als riscos psicosocials. I, per tant, quan parlem de prevenció de riscos psicosocials, també hem de facilitar tota aquesta mobilitat a la classe treballadora del país, que és la que va amunt i avall al seu centre de treball i torna enrere.

Per tant, crec que hem de tenir un debat –i agraeixo el to que hi ha hagut en aquest debat– per poder avançar en aquesta qüestió. I, per tant, dono les gràcies a tothom que donarà suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la indústria

302-00209/15

I el darrer punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la indústria, en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, la diputada Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... El Grup Popular, quan va presentar la interpellació, va posar de manifest que Europa ha canviat molt les polítiques industrials, degut a tota aquesta guerra comercial, degut també a la geopolítica, la dependència energètica, totes les tensions de la competència tecnològica amb Xina i amb Estats Units i que, per tant, ha assumit

un repte d'autonomia estratègica, de seguretat econòmica i de prosperitat sostenible. Per tant, nosaltres, des de Catalunya, el que hem de fer és generar el marc i les condicions adequades per poder competir en aquest entorn, atreure una indústria de més qualitat, facilitar la transició industrial, aplicar innovació i atreure també inversió productiva.

El Grup Popular considera que Catalunya està preparada per competir amb aquest nou escenari. Està preparada perquè té una indústria tradicional molt potent. És cert que també té una indústria tecnològica que està avançant, però falten un marc fiscal, un marc normatiu i un marc energètic que faciliti que tinguin tots els elements de competitivitat que es necessiten, especialment el marc regulador fiscal i administratiu competitiu. Per tant, s'ha d'alinejar amb aquestes polítiques perquè siguin l'eix vertebrador del nostre model econòmic i poder arribar al vint per cent de PIB industrial. Però no només créixer, sinó créixer també en productivitat. I, per tant, aquestes condicions requereixen un marc adequat.

Nosaltres li demanem al Govern que impulsi una nova política integral d'indústria, alineada amb totes les línies europees, que faciliti el creixement de l'empresa, la productivitat i la confiança. Es va aprovar el pacte per a la indústria, és cert. L'altre dia el conseller va estar en la comissió, ens va exposar i ens va explicar el pacte. Però nosaltres aquí el que li demanem és que l'apliqui, que estableixi el calendari, amb les dotacions pressupostàries adequades perquè es pugui executar i el marc adequat perquè el pacte es pugui executar. Nosaltres ja no hem incorporat les qüestions que incorpora el pacte, perquè la nostra moció té un caràcter més estructural, perquè sense aquestes reformes estructurals el pacte pot perillar i no s'ha d'aplicar amb la intensitat que caldria fer-ho.

I això demostra que requerim una visió integral de la indústria per fer aquest marc més competitiu i que la indústria tingui les necessitats que es necessiten. I, per tant, des d'aquesta visió, el primer paquet de mesures és un marc potent d'incentius fiscals i de rebaixes fiscals. En quina direcció? Instruments fiscals que incentivin la reinversió, la digitalització i la innovació; que es redueixi la càrrega impositiva sobre el sòl industrial i totes les operacions productives; incentius per garantir la continuïtat de l'empresa familiar, que és una de les grans fortaleces del nostre teixit productiu. I d'aquí demanem un paquet de mesures en transmissions per reduir, com deia, el sòl, temes també de bonificacions vinculades a la reindustrialització, actes jurídics documentats, incentius en operacions de reestructuració, una sèrie de mesures també per a la successió de les empreses. I totes aquestes mesures estan en la moció –no em puc estendre a exposar-les–, però sí també incentivar tota la implantació de tecnologia a la indústria perquè pugui passar el coneixement al producte. I això requereix també mesures de caràcter fiscal.

Una nova governança, senyor conseller. Per nosaltres, les polítiques industrials han de ser transversals. Vostès estan al Departament d'Empresa, però totes a l'ecosistema..., és indústria, energia, formació professional, innovació, internacionalització, de Catalunya i de l'Estat. I, per tant, nosaltres el que li demanem és que actuï el màxim a Catalunya i impulsi aquestes polítiques de l'Estat. Una energia competitiva, transició tecnològicament neutra, però hem de garantir uns preus estables i seguretat en el subministrament. Manteniment de les nuclears; hem d'avançar cap a les renovables. Estem molt baixos. Hem de remoure obstacles i arribar a un pacte amb el món local, però sobretot mantenir les nuclears, perquè produeixen una energia neta que requereix la indústria. I, per tant, nosaltres també li demanem aquest compromís.

I després, una aposta per tota la indústria química i un paquet de mesures, perquè el potencial de la indústria química té dificultats en matèries primeres, té dificultats en el subministrament energètic, té dificultat per aplicar la descarbonització i els residus.

I, per tant, totes aquestes qüestions les proposem en aquesta moció que..., junt amb reduir burocràcia *normativa* –reduir normativa–, fer un inventari de tota la

normativa, eliminar l'obsoleta, la contradictòria, la que genera inseguretat jurídica. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I després, agilitzar tots els processos, estenent la responsabilitat, la comunicació responsable. I també, sobretot, un tema –ja acabo, senyora vicepresidenta–: tràmits alternatius, que no hagin de ser consecutius, per alleugerar totes aquestes tramitacions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Diputada Esteller, en primer lloc, gràcies per portar aquesta moció a debat aquí al Ple. Perquè avui debatem una moció sobre indústria, i pensem que parteix d'un bon diagnòstic: Catalunya necessita més i millor indústria. I això per nosaltres –i ho dic així– és una autèntica prioritat de país. Aquesta prioritat ja s'està traduint en polítiques concretes i en una estratègia compartida amb el sector. Parlem de quin model de país volem i, si volem un país que fabrica, que innova i que exporta, la indústria ha de ser al centre de les decisions polítiques.

Com sabem, pel Govern, la política industrial és un dels eixos centrals del model econòmic, i el nou pacte nacional per a la indústria n'és una peça clau. Això vol dir reforçar el pes industrial per sobre del vint per cent del PIB i apostar per un sector que ja avui genera ocupació de més qualitat, més estable i amb millors salaris que la mitjana, no? Vol dir orientar recursos públics de productivitat, R+D industrial, patents, pes de les empreses mitjanes i exportacions industrials de contingut tecnològic mitjà-alt i alt.

La seva moció insisteix en digitalització, intel·ligència artificial i innovació. I aquí ja hi ha un acord de fons, i està en marxa l'estratègia Catalunya IA 2030, l'estratègia Catalunya Espai 2030, la Digital Catalonia Alliance i el pacte nacional per al talent digital, totes elles pensades perquè aquesta nova onada tecnològica arribi de debò a la indústria i sobretot a les pimes, a través d'instruments que les empreses ja coneixen: les línies de l'ICF, préstecs sostenibles i ajuts i projectes d'R+D i d'innovació tecnològica. Però deixeu-m'ho dir amb claredat: si no acompanyem les pimes en aquest procés, no hi haurà veritable indústria 4.0.

També compartim la preocupació per la resiliència de les cadenes de valor i per la necessitat de reduir dependències crítiques. El pacte 2026-2030 incorpora mesures per reforçar la complexitat de l'economia catalana, impulsar l'exportació i cohesionar territorialment l'activitat industrial. I, en matèria energètica, doncs, ja sap que s'està treballant dins del marc de les competències compartides per garantir energia competitiva, planificació de xarxes, electrificació, renovables vinculades a sòls industrials i suport específic a la indústria electrointensiva.

Pel que fa a l'entorn regulador, la moció reclama simplificació administrativa i seguretat jurídica. I aquí també tenim coincidència, no? El nou pla FUE 2025-2028 i l'estratègia d'activació de sòls d'activitat econòmica van en aquesta direcció: agilitzar procediments, digitalitzar tràmits, simplificar el dia a dia de les empreses i facilitar la implantació de projectes industrials arreu del país.

Ara bé, com a grup que dona suport al Govern, també hem de ser clars allà on discrepem i on el nostre vot no podrà ser favorable. En política industrial hi ha dues grans vies: una, la dels instruments directes, bé siguin ajuts, programes estratègics i inversió pública, i la de les rebaixes fiscals generalitzades. I el model que nosaltres defensem prioritza la primera. Per això no podem avalar el programa de rebaixa fiscal que vostès proposen, ja que es barregen mesures que superen clarament les competències de la Generalitat amb altres que no tindrien cap impacte recaptatori molt

important, sense una garantia clara que aquests recursos se traduïxen en més productivitat, més innovació o en més qualitat en l'ocupació.

En energia també tenim una diferència de fons. Nosaltres defensem una transició energètica ordenada però decidida cap a un model renovable, tal com marca la prospectiva energètica de Catalunya –Proencat– 2050, que aposta per prolongar... Vull dir, apostar per prolongar indefinidament la vida de les centrals nuclears no només no resol per nosaltres els reptes de fons, sinó que retarda les inversions estratègiques que la nostra indústria necessita per competir en una Europa descarbonitzada.

Pel que fa al punt 10, sobre flexibilitat normativa i simplificació administrativa, també compartim l'objectiu de reduir càrregues i millorar la seguretat jurídica, però simplificar no vol dir desregular. La moció també parla d'Europa i d'autonomia estratègica, i aquí també el nostre compromís és absolut.

En definitiva, compartim bona part del diagnòstic de la moció. Per això els agraïm la predisposició i el bon to que hem tingut en la negociació, arribant a acords transaccionals i acceptant-nos algunes de les esmenes que hem presentat. El nostre grup parlamentari ha estat al costat de qualsevol proposta sincera que reforci el teixit productiu del país, però sempre en coherència amb l'estratègia que ja s'està portant en marxa per part del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Una previa muy breve. Señores de la CUP, señores de Comuns, el informe no dice absolutamente nada de ningún cargo de gasto en chupitos. Por tanto, eso es completamente falso. Pero ¿sabe lo que no es falso? –¿sabe lo que no es falso? Es que ustedes, Comuns y la CUP, destinan el noventa y nueve por ciento de su subvención al mismo partido, exactamente 105.900 euros por parte de los Comunes y 70.536 por parte de la CUP. ¿Y sabe lo que sí que dice el famoso informe? Se lo voy a leer textualmente, señora Vega. La auditoría dice así: «Una falta de transparencia que impide garantizar la trazabilidad del gasto financiado con la subvención.» Quizás los que realmente esconden a qué va ese dinero son ustedes. *(Alguns aplaudiments.)*

Por lo tanto, ya se lo digo: lecciones de los comunistas que han excarcelado a miles de violadores y de los separatistas que flirteaban con Terra Lliure, ni una sola –ni una sola. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)*

El president

Senyor diputat, vagi a la qüestió.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Señora Esteller, la propuesta que someteremos a votación es la muestra perfecta de cómo el bipartidismo y el separatismo atacan de manera frontal a la industria catalana. Y solo tenemos que ver la propuesta número 13 de su moción: cómo el fanatismo climático promovido por el PP y el PSOE nos hace ser menos competitivos y menos productivos; cómo la agenda 2030 y el pacto verde europeo, aprobados y promocionados por el PP y el PSOE, restringen a nuestra industria a tal punto de optar por la deslocalización; cómo el acuerdo de París y el mercado de emisiones permiten a China y a otros países competir de manera desleal; cómo el PP y el PSOE en Europa, en vez de proteger a nuestra industria, proteger a nuestros productos y exigir las mismas condiciones y restricciones a los productos de fuera, hacen justo lo contrario *(remor de veus)*; cómo el PP y el PSOE importan energía nuclear de otros países mientras optan por cerrar las nucleares; cómo el PP

y el PSOE y el separatismo heredaron una industria que suponía el cuarenta y cinco por ciento hace cincuenta años...

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

Javier Ramírez Gutiérrez

...y ahora supone el diecinueve por ciento; cómo, en definitiva —en definitiva—, nos han llevado ustedes, el bipartidismo y el separatismo, al declive permanente en la industria catalana. Por eso, como no puede ser de otra manera, nuestra propuesta es una enmienda a la totalidad a sus políticas.

Y, mire, para explicar esto hay que tener en cuenta una cuestión: la política arancelaria, la política climática, la política industrial dependen de Europa, que gobiernan el PP y el PSOE en coalición. (*Alguns aplaudiments.*) Por tanto, menos engañar y más explicar.

Unas políticas que, por supuesto, en Cataluña nos van a costar más de 4.400 millones de euros; sí, casi 5.000 millones de euros para fanatismo climático y políticas de género. Un supuesto pacto, un supuesto nacional, por la industria catalana o, mejor dicho, *por* la destrucción de la industria catalana.

Ya se lo dijimos al señor Sàmpser en la comparecencia de hace unos días: la industria no necesita más burocracia, más planes de igualdad, más descarbonización, más renovables, más restricciones; realmente lo que necesita es una fiscalidad que le permita ser competitiva, una desregularización que les permita ser más productivos, y, por supuesto, una energía barata que les permita ser más rentables.

Por eso, como les he dicho anteriormente, en VOX apostamos de verdad por el sector industrial y apostamos especialmente por los cientos de miles de puestos de trabajo y las familias que viven del sector. Me sabe muy mal decirlo, pero o le damos la vuelta a esto, o será demasiado tarde. O deslocalizamos al bipartidismo y al separatismo, o quienes tendrán que deslocalizar serán nuestras empresas.

Por eso, desde VOX apostamos por un plan muy claro. Tenemos que derogar absolutamente todas las políticas climáticas que asfixian a nuestra industria. Debemos acometer de manera urgente la reducción de la burocracia y la simplificación de regulaciones que dificultan la actividad industrial; impulsar un ambicioso plan en I+D+i que permita poder ser más productivos. Y, por supuesto, es fundamental, es nuclear, valga la redundancia, apostar por una energía limpia, barata y verde, que es la energía nuclear.

Y, por último, y por supuesto, debemos impulsar un plan de reindustrialización y diversificación de los sectores estratégicos de Cataluña, garantizando la producción industrial como motor de riqueza y de empleo. Y eso no pasa por un pacto nacional por la industria que se gasta dinero en poner cartelitos binarios en las puertas de lavabos de las empresas, no; pasa realmente por combatir la siniestralidad laboral, pasa por invertir en las empresas, pasa por no ahogarlos con la famosa descarbonización. Y no pasa por invertir en el coche eléctrico o el famoso nuevo coche de hidrógeno, no; pasa por que las empresas puedan trabajar, las empresas puedan fabricar, los trabajadores puedan acceder a esas empresas, puedan acceder a esas ciudades con su coche diésel. Pasa por realmente poner en el centro de las políticas públicas a los catalanes, y no a toda esta bancada de la izquierda.

Muchas gracias.

El president

I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Conseller Sàmpser... Diputada Esteller, aquesta moció que vostè ens presenta avui ja li avanço que la veiem molt bé. Hem presentat deu esme-

nes per reforçar aquells punts que ens semblen més interessants. Però, com que ens ha dit que ens les acceptava totes i n'hem transaccionat una, doncs ja li avanço que pràcticament ho votarem tot a favor.

I el que faré ara és, d'alguna manera, comentar aquells punts que ens semblen més importants. El primer de tot: des de Junts per Catalunya, la clau del sector industrial és que avancem cap a una transformació del model econòmic de Catalunya, però també, sobretot, l'industrial, cap a l'economia del coneixement i dels salaris europeus. I això passa bàsicament per tres coses. La primera és invertir en recerca i desenvolupament, com als països avançats, més del tres per cent del PIB; la segona és fer com als països avançats i invertir el sis per cent en educació, i la tercera és tenir infraestructures tecnològiques potents de país. I això, desgraciadament, té un factor comú, que és l'infrafinançament. I aquesta és la clau de tot plegat. Vostè podria haver fet una moció amb quaranta-un punts i subpunts, com ha fet, o amb un sol punt, que és resoldre l'infrafinançament de Catalunya per poder avançar cap a un nou model de finançament. Ja tindríem la moció acabada, perquè aquesta és la clau de tot plegat. I ara m'hi referiré.

Perquè, mirin, els recursos, els generem. Demà ens presentaran els pressupostos i veuran com haurem pagat el 2025 de l'ordre de 70.000, més de 70.000 milions d'euros en impostos, els catalans. Però tindrem un pressupost que no arribarà als 50.000 milions. La diferència, ja ho sap, és el dèficit fiscal. I aquest tema, que és el principal, vostès, el PP, no han fet res per solucionar-lo, ni amb el senyor Aznar ni amb el senyor Rajoy, ni ho han fet ara, quan governa el senyor Sánchez. I, en tot cas, el seu partit ha fet una altra cosa molt pitjor, que és incendiar l'opinió pública espanyola dient que els catalans som insolidaris, cosa que vostè sap –vostè sí que ho sap, perquè la conec– que és absolutament contrària. Catalunya no només no és insolidària, sinó que està clarament espoliada. Per tant, aquest és el tema.

Jo el que li dic és: si vostè vol de veritat solucionar el problema de la indústria, vingui amb nosaltres, concert econòmic. Ja no li demano independència perquè ja m'imagino que vostè en això no ens hi acompanyarà, però concert econòmic, com a mínim concert econòmic.

El segon punt de què vostè parla és del pacte nacional. Avui ha dit «aplicar el pacte nacional». Nosaltres no diem «aplicar», nosaltres diem «reformular-lo», perquè amb aquest pacte no anirem enlloc, ja li avanço que no anirem enlloc. De fet, aquest pacte, com l'anterior, no resoldrà els problemes, els reptes que tenim de país. Jo ja ho vaig dir fa quatre anys, quan es va plantejar l'altre pacte –el temps m'ha donat la raó–, i ara ho torno a dir. No sé si aquí hi ha algun diputat que tingui interès a continuar en aquest Parlament el 2031, que ja podem valorar què ha passat el 2030. Veuran, els qui hi siguin, que aquest pacte nacional no haurà solucionat els reptes que té Catalunya en el sector industrial. Els que hi siguin, si us plau, recordin-m'ho si em veuen algun dia pel carrer.

Per tant, escolti'm, és tan fàcil com veure què ha passat en els darrers anys. Mirin, 2020, conseller Tremosa, 19,7 per cent de pes industrial del PIB; 2021, Torrent, 19,6; 2022, 19,3; 2023, 19,2; 2024, 18,8; entra el conseller Sàmper, 2025. No sé si ho ha mirat, conseller Sàmper: el tercer trimestre, 17,3. Què ha fet vostè? Hem anat al revés. No hem anat a millor; hem anat a pitjor, a molt pitjor. Per tant, escolti'm, aquest Govern tripartit confirma una vegada més que és un desastre, com en tot. Per això diem que cal reformular aquest pacte nacional. Cal fer-lo diferent, perquè, si no, tornarem a caure amb la mateixa pedra. Per tant, no ens estavellem. I és un problema de recursos. Amb 4.500 o 5.000 milions en els propers cinc anys no tindrem un pacte com cal. Per tant, anem a buscar el que cal.

Un altre tema de què vostè ha parlat en la seva moció: la transferència tecnològica. Sap quin és el pressupost dels centres tecnològics del País Basc, 2023, l'última dada? Vuitanta milions d'euros. Catalunya, 2023, 24 milions d'euros. Ells són una tercera part de l'economia i tenen el triple de pressupost que nosaltres. És a dir, nou

vegades més. A nosaltres amb concert econòmic ens pertocarien més de 200 milions d'euros, i en tenim 24. Això sí que és un canvi radical: un concert econòmic per poder fer un pacte com ens cal. Per tant, escolti'm, hi insisteixo, el concert econòmic és la solució.

I l'última variable que volia comentar és el tema territorial. Vostè, amb quaranta-un punts, no ha inclòs la variable territorial. Nosaltres diem: «Escolti'm, hi ha d'haver un equilibri territorial.» Hem de reindustrialitzar tot el país, no només l'àrea metropolitana.

I aquí, ja que parlo de territori, també deixi'm, conseller, que parli un moment amb vostè i li adreci unes paraules. Escolti'm, el Vallès és molt industrial, però té altres coses. Per exemple, la infraestructura del Circuit de Catalunya. Què ha passat al Circuit de Catalunya? Què ha passat amb la fórmula 1? Escolti'm, els de Madrid ens han avançat amb un exterior, eh? D'aquí al 2035, deu premis, deu grans premis. Nosaltres, fins al 32 i només quatre grans premis. Això vol dir, segons el seu secretari general, que perdrem 900 milions d'euros d'aquí al 2032. Com ho farà per substituir aquests 900 milions d'euros? Té alguna cosa per fer-ho?

Doncs, conseller, si us plau, posi's les piles, no només amb aquest tema; jo crec que hauria de donar explicacions de què ha passat amb el tema de la fórmula 1. I lo que li demano, si us plau, és que es reformuli el pacte nacional per a la indústria perquè d'aquí sis anys els diputats que estiguin aquí vegin que s'ha treballat de veritat per millorar la indústria d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per fixar la seva posició. I per fer-ho, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, diputades, diputats, conseller... En primer lloc, volia agrair la moció, perquè és una moció que és sòlida i rigorosa com la diputada que la formula, i amb moltes discrepàncies, perquè tenim concepcions molt diferents, però les coses jo crec que s'han de dir.

Amb relació al pacte nacional per a la indústria, l'altre dia es va presentar i va haver-hi l'acte anterior. Crec que és important que, abans de signar-lo, hi hagi una reunió amb totes les persones i amb totes les entitats que en formen part, perquè em consta que alguna no hi era, i s'ha d'acabar de rematar un acord que em sembla que és molt unànim i és important per al país.

I compartim l'aposta per la indústria i, en aquest sentit, per la productivitat; pel talent i la formació, per la formació professional; per l'increment dels salaris –després en parlaré–; per la internacionalització, que és una divisa de la nostra economia. Una aposta per les universitats, per la recerca i per la transferència a la realitat, diguem-ne, de la investigació i de la recerca.

Volem empreses més fortes, volem empreses més dimensionades, que siguin capaces de competir al món; empreses sòlides. Aquesta és la nostra mirada. Per això apostem per les empreses, per això creiem en les empreses. Perquè les empreses són els seus empresaris, les empreses són els seus treballadors, són els seus clients, són els seus subministradors. Les empreses també són el seu compromís social a través del sistema impositiu.

I, en aquest sentit, hem vist que la seva moció era molt ideològica. Vostès sempre parlen: «És que vostès, els d'esquerrers, sempre tenen el biaix ideològic.» Oh, i els de dretes, déu-n'hi-do, també déu-n'hi-do lo ideològics que són. «Abaixar impostos, abaixar impostos, abaixar impostos.» Això també és ideologia, eh? No ens confonguem.

I aquests dies sempre es parla molt del que vostès en diuen «absentisme», que és no poder anar a treballar perquè estàs malalt, i que això no és absentisme; això és no poder anar a treballar perquè estàs malalt.

I aquest compromís social, a través del sistema impositiu, és el que garanteix la productivitat, i garanteix la productivitat d'una economia perquè garanteix un sistema educatiu just, perquè garanteix una universitat a la qual pugui accedir tothom.

La productivitat es garanteix també amb un sistema de formació professional i amb un sistema de recerca sòlid, potent i en el que es pugui apostar econòmicament. Que els treballadors puguin anar a treballar perquè no estan malalts també requereix un sistema de salut que la gent hi pugui anar, que se l'atengui a l'hora, que les proves no tardin molts mesos, que la primària funcioni i que hi hagi un servei de salut mental per poder atendre les necessitats que la nostra societat en aquest sentit té.

Així es combat el que vostès en diuen «absentisme laboral», i que és que els treballadors vagin a treballar perquè estan sans. Perquè l'absentisme laboral del qual vostès parlen no es resol fent anar a treballar la gent que està malalta, sinó fent que els treballadors no estiguin malalts.

I és en aquest ecosistema del que és l'empresa, al nostre entendre, en el que creiem en el sistema de col·laboració publicoprivada. Naturalment que sí, però les empreses són tot això –les empreses són tot això. La col·laboració publicoprivada no és que quan et va bé ets privat i quan et va malament ets publicoprivat, sinó que ets publicoprivat tota l'estona. Contribueixes des de lo privat a lo públic, i regula i segueix i acompanya lo públic a lo privat. Això és l'economia de mercat entesa no com l'economia d'uns quants poderosos, sinó que és l'economia de mercat al servei del conjunt de la societat.

Una de les qüestions que és crucial és que el PIB creix, efectivament, en el nostre país. Creix per sobre dels països del nostre voltant. Creix per sobre del d'Espanya, creix per sobre del de França, creix per sobre del de la Unió Europea. Però hem de fer que també això reverteixi en la qualitat de vida de la gent i que, per tant, també creixi el dels treballadors i treballadores del nostre país. Per això parlem de salari mínim català, per això apostem pel treball de qualitat. I, en aquest sentit, la indústria és fonamental per garantir que hi hagi treball de qualitat amb valor afegit i que tinguin salaris de qualitat.

En relació, per tant, amb les qüestions vinculades a l'energia que entenem que són claus, votarem a favor del punt *b* d'aquest punt vinculat a energia, *e*, *f* i *g*, que parlen de la petroquímica, dels projectes de descarbonització del clúster petroquímic de Tarragona.

I de la vall d'hidrogen ens abstindrem, perquè parlen de que s'ha d'impulsar, però és que això ja s'està fent des de fa temps. I, per tant, clar que hi apostem. Per això, des del Govern republicà es va tirar endavant, de la mateixa manera que en l'àmbit de la simplificació administrativa molt probablement també votem favorablement a molts dels punts que planteja.

Moltes gràcies per la moció, diputades, diputats.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Diputat Ramírez, no es posi nerviós, no cal que es posi nerviós. Miri, jo li demano disculpes i rectifico. Jo crec que s'han de dir les coses com són, és cert. No sabem, desconeixem si el Grup de VOX es va gastar 184,25 euros en *chupitos*. (*Alguns aplaudiments.*) Se'ls va gastar en *bebidas alcohólicas de alta graduación*. Per tant, hem de corregir. I demano, president, que consti que aquest diputat, doncs, rectifica respecte d'aquest tema.

Bé, agrai'm honestament a la diputada Esteller que ens porti aquesta moció. Diguéssim que està bé que parlem d'economia, que parlem d'ocupació, i està bé que parlem d'indústria quan, efectivament, tenim a sobre la taula un pacte nacional per a la indústria.

El debat sobre la indústria hauria de portar-nos a consensos reals, i d'això sap que n'hem parlat i hi coincidim. Necessitem al país una política industrial forta; que tingui estratègia; que tingui capacitat executiva; que reforci cadenes de valor; que reduïxi dependències crítiques; que ens doti de major sobirania, la digitalització i la descarbonització; executar el pacte nacional per a la indústria amb pressupost. Estem d'acord amb la majoria de les propostes que se'ns fan; diguéssim que és allò de manual de política industrial acadèmica. I, per tant, coincidim amb la majoria de propostes.

Ara bé, el desacord amb la seva moció és més de fons, i allà on, diguéssim, hi ha més càrrega ideològica és on no li podem donar suport, no? Sota conceptes com «flexibilitat reguladora», «competitivitat» o «simplificació» s'amaga una recepta coneguda ja per la dre'ta, què és desregular, abaixar impostos i competir a la baixa.

I, per nosaltres, així no és com es construeix una indústria forta. La competitivitat al segle XXI es construeix amb innovació, amb estabilitat laboral, amb formació professional robusta, amb transferència tecnològica, amb energia neta i previsible, amb salaris dignes que retenen el talent, i amb empreses, sobretot, que aposten pel llarg termini, és a dir, amb arrelament.

Però per això no compartim tot el paquet de rebaixes fiscals generalitzades. La fiscalitat finança, precisament, allò que sosté la productivitat: l'educació, la salut, la recerca, les infraestructures, l'habitatge, la mobilitat, la cohesió. I, a més, rebaixes sense condicions sovint es converteixen en ajudes sense retorn i sense garanties d'arrelament. Segur que, si tinguéssim més temps, podríem parlar d'allò que constitueix el salari social i que, per tant, aquest es sustenta bàsicament en els impostos.

Nosaltres defensem que els recursos públics siguin per transformar la indústria i també la col·laboració publicoprivada, però amb una regla més simple. Si el país assumeix risc públic, el país ha de tenir retorn i ha de tenir capacitat d'incidència en l'estratègia de l'empresa. Ajudes i finançament, sí, però condicionat a que hi hagin compromisos verificables en inversió, ocupació de qualitat, en l'arrelament que dèiem, la innovació i la descarbonització.

I, quan parlem d'objectius com arribar al vint per cent del PIB, recordem que el percentatge sol no diu res. Importa quina indústria és, amb quins salaris, quin retorn, quina petjada ambiental i quina capacitat de decisió i retorn social té el territori. El risc no pot ser públic i el benefici exclusivament privat, que és el que sovint passa quan parlem de col·laboració publicoprivada.

I sobre la simplificació administrativa, doncs, sí, cal agilitzar tràmits, eliminar duplicitats, reforçar sobretot –hi estem molt d'acord– la finestreta única empresarial, digitalitzar procediments i dotar l'Administració de més personal tècnic i coordinació, que també es paga amb impostos.

Però simplificar no és desregular. No acceptarem mai que, sota l'excusa de la rapidesa, es rebaixin estàndards ambientals –que són els que sempre pateixen–, urbanístics o de seguretat, ni que la declaració responsable es converteixi en una porta del darrere.

I, si parlem dels riscos reals del 2026, els principals riscos no són massa drets, sinó que són un món inestable, tensions geopolítiques, vulnerabilitat de subministraments, crisi climàtica i la manca d'adaptació, i també la fractura social i el dèficit d'habitatge, que dificulten retenir talent. I això no ho diem els Comuns, ho diu l'Institut Cerdà quan identifica els riscos de les empreses al nostre país.

I, per descomptat, calen infraestructures i energia competitiva, però alineades amb la transició: xarxes reforçades, renovables, vinculades a polígons i eficiència. I en energia, que també en parlen, cal rigor, i tampoc hi podem estar d'acord, bàsicament perquè no entenem que hi hagi una política energètica i que en un dels punts

ens situïn la continuïtat de les nuclears sense més, i sense tenir en compte que els costos d'aquesta continuïtat anirien a tarifes i, per tant, els acabarien pagant no només les famílies, sinó sobretot, i, en aquest cas, quan parlem d'indústria i de competitivitat, les empreses en la seva tarifa de la llum.

Per tant, aquesta moció, quan posa el focus en reduir cotitzacions i en aquest absentisme, per nosaltres és un retrocés. I, en definitiva, creiem que el PP proposa competir a la baixa. Nosaltres proposem reindustrialitzar en clau de progrés, innovació, energia neta, retorn públic, arrelament i drets. Catalunya no necessita menys estat; necessita un millor estat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Nosaltres votarem a favor de molts dels punts, tots aquells que creiem que lo que serveixen és per donar o per dotar de més solidesa la proposta industrial. I centrem la intervenció en aquelles coses que ens han sobtat més.

Hi ha un punt que diu: «Facilitar acords energètics, preu i subministrament estables per a empreses electrointensives amb l'objectiu de millorar la competitivitat industrial i reduir l'exposició a la volatilitat dels mercats.» I ens ha sorprès que es parli aquí de controlar els preus i entendre que el mercat no distribueix bé. Crec que hauríem de vigilar, perquè Sánchez Llibre està últimament molt alterat i diu «filocomunista» a qualsevol cosa. I a casa meva, per parlar de controlar els preus i d'assumir que el mercat no es distribueix de forma correcta en les persones i també en les empreses, us sorprendria la que ens ha caigut.

En aquest sentit, hem de dir que les mocions, a vegades, estan molt bé, però que les hemeroteques tiren. El PP ha sigut artífex a l'Estat del model neoliberal i són, precisament, qui va assumir com a natural la desindustrialització. I avui, en canvi, tornen a parlar d'industrialitzar, tot i que li han posat un nom més també d'aquests anys 2020, que és «governança industrial transversal que reforça la coordinació».

En tot cas, del 2001 al 2021, només a Catalunya es van perdre 240.000 treballadors de la indústria. Tothom parla molt d'industrialitzar, però hi ha molt poques propostes que realment siguin sòlides en aquest sentit.

En la meitat de temps van augmentar un quaranta per cent les treballadores que es dediquen al turisme. I, per alguna raó, quan mirem aquestes dades, han decidit que no importen els informes que els hi portem aquí, que no hi ha correlació. No passa res. Hi ha molts informes que parlen de com es destrueixen llocs de treball destinats a la indústria quan augmenten aquest tipus de sectors com el turisme, és a dir, que el total, diguem-ne, de llocs de feina queda a zero. I, en tot cas, com que avui és el dia de citar economistes, dir que qui va parlar d'eutanasiar el rendisme no vam ser nosaltres; va ser Adam Smith.

I els governs del PP, del 1996 al 2003, van passar d'un vint per cent de la indústria, de pes en el PIB, a un quinze per cent, que és bastant important. I, en aquell moment, vostès parlaven de modernització de l'economia espanyola, i assumien que era natural que es perdessin aquests llocs de treball. És més, van tenir una política destinada als incentius fiscals.

I m'agradaria llegir-los una frase. Diu: «Yo lo intenté como ministro de Industria, pero fracasé. Los incentivos fiscales no funcionaron.» És un vell conegut del nostre Parlament: Josep Piqué, 2013, un dels seus ministres, precisament, que deia que, evidentment, els incentius fiscals van fracassar. Per tant, la nostra pregunta és: per què volen tornar a fracassar?

Perquè parlar d'industrialitzar és, una vegada i una altra, un discurs que sembla molt còmode per a l'esquerra i per a la dreta, però que, a hores d'ara, no hi ha polítiques

realment valentes que hi tinguin a veure, en aquest sentit, i que, en canvi, es presenten una vegada i una altra les mateixes receptes, que ja sabem que no funcionen.

En aquest sentit, donar-li la culpa a que hi hagi cartells binaris, com han dit, o la gent de vint-trenta, de què parlava el diputat de VOX, sembla un problema. No serveix de re que el PP vingui amb una proposta que pot ser diferencial, en el nostre cas, de lo que nosaltres proposaríem, que pot ser inclús reiterativa en determinats fracassos, però que, com a mínim, es pot entendre i no sona a «hi ha *chemtrails* al cel». Però després si han de governar en termes estatals amb els que diuen que el problema aquí és una agenda que bàsicament es dedica a promoure que hi hagi canvis en termes econòmics a molts llocs, com, de fet, s'està fent a Astúries, perquè per fi es pugui deixar de dir «o Asturias o trabajas», doncs, home, tindran un problema de socis.

En tot cas, lo que diríem és que s'hauria de començar a parlar de lo que sí que funciona. I els models industrials que han servit han sigut aquells que no han permès fórmules com la deslocalització. Nosaltres ho hem dit una vegada i una altra: el model de Rudolf Meidner, que és el que també va donar pas a... (*Remor de veus.*) Mol-tíssim soroll avui, eh?, però no passa re. És també el que va servir perquè hi hagués un sistema de benestar prou fort a Suècia, és el que va servir per donar determinades clàusules que no permetien aquest tipus de deslocalitzacions.

I nosaltres ho hem proposat una vegada i una altra: si hi ha diners públics que es destinen a determinades empreses, han d'anar vinculats a clàusules que siguin de retorn, i no de retorn social, en abstracte. Si es fan inversions serioses en empreses, si es destinen diners a aquestes empreses, el Govern hauria de funcionar com un altre inversor i, per tant, hauria de tenir propietat sobre totes aquestes. Perquè, mentre en el cas dels habitatges tenim la sort de que no els poden deslocalitzar i per això han de fer coses com el locaut patronal, amb què sembla que aquests dies ens amenacen, en canvi, amb les empreses sí que tenen aquesta facilitat –ho hem viscut en aquest país.

I creiem que seria important que tots els diners públics que s'hi destinin, totes les apostes que es facin, i especialment ara que el PP considera que és important controlar-ne el preu, perquè els mercats són una mica volàtils, tot això estigui vinculat a que realment aquí hi hagi una aposta política forta perquè l'àmbit públic pugui avançar també en l'àmbit industrial, especialment ara que, al cap i a la fi, la petita i mitjana empresa és quasi ja un somni romàntic, perquè aquells que volen fer altes rendibilitats lo que fan és especular amb l'habitatge i no obrir una empresa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Com que no creuen en el talent ni en les possibilitats de Catalunya, cerquen tot-hora la tutela de l'Estat espanyol, obviant que l'Estat espanyol és qui entrebanca el país, qui no inverteix en les nostres infraestructures, qui prioritza Madrid malgrat que la lògica assenyali el Corredor Mediterrani, qui ens arrabassa més de 20.000 milions d'euros anualment, qui malda per mantenir-nos dependents i confinats a casa. Tenen idea de fins a quin punt podríem rebaixar la pressió fiscal sense el saqueig que l'Estat espanyol fa de les nostres arques públiques? Quanta inversió podríem fer a les carreteres, a la línia ferroviària? Com podríem arribar a millorar les connexions aeroportuàries si Espanya no ens profanés la caixa forta?

Per ser una nació capdavantera, Catalunya ha de recuperar la seva capacitat d'inversió i de producció, ha de recuperar percentatge en el PIB del país i ha de deixar de dependre dels estira-i-arronsa d'un govern llunyà, que no la percep com a mitjà propi, sinó com una colònia subordinada a qui explotar. (*Remor de veus.*) La desindustrialització silenciosa del Principat, amb empreses que han entrat en fallida o que s'han

deslocalitzat cap a comunitats autònomes espanyoles sense dèficit fiscal ni marcs normatius asfixiants, amenaça de desestabilitzar l'economia del nostre país.

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

Sílvia Orriols Serra

Compartim la visió reindustrialitzadora, i creiem que és imprescindible definir i desplegar una nova estratègia integral de política industrial per dotar de competitivitat el sector. La indústria catalana ha de recuperar pistonada i esdevenir de nou l'eix vertebrador del nostre model econòmic. Necessitem transformar matèria primera en valor afegit i reduir dependències. La pandèmia i les tensions geopolítiques ens han ensenyat que dependre en excés de l'exterior pot comportar llargues parades en la cadena de producció. Hem de poder garantir el flux de matèries primeres i connexions energètiques robustes per resistir episodis adversos i inesperats.

Fa anys i panys que el teixit empresarial del país reclama simplificació administrativa, fiscalitat competitiva i estabilitat reguladora, i fa anys que el sector denuncia la càrrega impositiva i burocràtica, que redueix el marge de maniobra i la competitivitat de les nostres empreses. Cal eliminar tributs propis que generen una doble imposició i que desincentiven la reinversió i innovació. I compartim plenament la necessitat d'impulsar nous instruments de finançament publicoprivat, de reforçar la col·laboració amb universitats i centres tecnològics, potenciant així la transferència de coneixement. És obvi que no podrem consolidar ni fer créixer el sector si no el dotem de fonts d'energia estables i assequibles. No n'hi ha prou amb accelerar les renovables; cal allargar la vida útil de les nuclears.

Celebrem que la moció aposti per un programa de rebaixa fiscal orientat a la inversió productiva. La pregunta és: si vostès assoleixen el Govern de l'Estat espanyol, l'aplicaran? Donarem suport a la seva proposta, però dubtem de la responsabilitat política i del seu compromís cap a aquest sector estratègic del país, perquè ens ve recurrentment al cap l'any 2017, quan, en comptes de protegir i donar seguretat al teixit empresarial català, van fomentar i aplaudir la seva deslocalització per raons partidistes. En moments cabdals, no només no van blindar els interessos de les empreses, sinó que les van coaccionar per perjudicar l'independentisme. A l'empresa catalana cal fer-li costat sempre, tant si guanyen i governen els que ens agraden com si els que ens agraden no guanyen ni governen.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Vull donar les gràcies a tots els grups que m'han presentat esmenes: al Grup de Junts, que ha complementat algunes de les qüestions de la moció; al Grup dels Socialistes, que també hi han presentat esmenes, i al Grup de VOX, que també les ha presentades, però no l'hi podem acceptar, perquè vostè fa unes esmenes a una realitat que ja no existeix. I, per tant, nosaltres hem d'adaptar-nos al moment actual, a la conjuntura mundial i europea. I, per tant, les nostres propostes van dirigides a resoldre els problemes, a enfortir la indústria i a potenciar-la. I, sobretot, que Catalunya tingui la capacitat suficient per ser un pol industrial molt potent al sud d'Europa –té moltes condicions.

Nosaltres, amb aquesta moció, el que hem volgut és establir aquest marc. El pacte per a la indústria –ho ha dit el senyor Canadell– és un pacte que està aprovat, que cal enfortir. Però nosaltres el que hem volgut és dir: «No és suficient. Si no canviem el marc estructuralment, no serà capaç d'executar aquest pacte amb l'èxit que requereix.»

Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres el que volem és introduir els elements de competitivitat. Rebaixa fiscal. Quan es rebaixen els impostos creix l'economia i es recapta més. No es redueixen els ingressos. Aquesta és una visió integral del que és el conjunt de l'economia i aquesta necessitat. Per tant, l'energia... Jo el Grup de VOX no sé com llegeix les mocions, però em diu que no vull les nuclears quan hi ha un punt que diu «mantenir les nuclears». (*Alguns aplaudiments.*) Tampoc m'ha escoltat. Per tant, jo el que voldria veure és que... Venen amb el discurs après, amb un món que no existeix actualment, i ens l'apliquen aquí com si tots nosaltres no tinguéssim sentit comú, no? Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres el que...

També vull agrair les paraules del senyor Elena, no?, perquè realment ha reconegut la moció. I al senyor Mijoler, que també en algun context lo que volem és enfortir la indústria, cada u des de la seva visió. Però nosaltres creiem que reduint impostos, reduint normativa, flexibilitzant el mercat i donant el màxim suport a les nostres indústries, tenim aquesta capacitat de créixer i d'introduir els elements de competitivitat que necessita la indústria per, realment, fer aquesta transició amb el màxim suport possible.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substantiades aquesta tarda, que són els punts 22, 23 i 24 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur (continuació)

302-00211/15

Començarem amb la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures ferroviàries de futur.

Votem conjuntament els punts 1, 5, 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 78 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat acordat per 74 vots a favor, 11 vots en contra i 46 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, cap vot en contra i 28 abstencions.

I acabarem votant de manera conjunta els punts 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 74 vots a favor, 4 vots en contra i 53 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre seguretat i salut laboral (continuació)

302-00201/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre seguretat i salut laboral.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra, cap abstenció i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votem de manera conjunta els punts 2 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 78 vots a favor, 42 vots en contra i 11 abstencions.

Votem els punts 3 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 7 amb totes les lletres incloses.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 55 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 11.a i 11.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

I acabarem votant el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 15 vots en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la indústria (continuació)

302-00209/15

I, finalment, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la indústria.

Votem els punts 1 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor, cap vot en contra i 11 abs-
tencions.
Votem ara el punt 1 bis.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.
Votem conjuntament els punts 2, 6, 7 i 11.d.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor, 11 vots en contra i cap abs-
tenció.
Votem el punt 3.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap vot en contra i 53 absten-
cions.
Votem el punt 4.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 110 vots a favor, cap vot en contra i 21 absten-
cions.
Conjuntament votem els punts 5 i 10.d.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 121 vots a favor, cap vot en contra i 10 abs-
tencions.
Votem ara el punt 6 bis.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 4 vots en contra i 11 absten-
cions.
Votem ara el punt 8, la capçalera del punt 11 i el punt 11.e.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 127 vots a favor, 4 vots en contra i cap abs-
tenció.
Conjuntament votarem els punts 9.a, 9.b, 9.c, 9.d, 9.e, 14.b, 14.c i 14.e.
Comença la votació.
Aquests punts han estat rebutjats per 69 vots en contra, 62 vots a favor i cap abs-
tenció.
També de manera conjunta votarem els punts 9.f, 11.f i 14.d.
Comença la votació.
Aquests punts han estat rebutjats per 69 vots en contra, 29 vots a favor i 33 abs-
tencions.
Votem la capçalera del punt 10.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 120 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 10.a.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 10.b.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 34 vots a favor, 6 vots en contra i 91 abstencions.
Votem el punt 10.c.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per la unanimitat dels diputats i les diputades pre-
sents.
Votem el punt 10.e.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap vot en contra i 42 absten-
cions.

Votem el punt 11.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 11 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 11.c i 11.g.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 116 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 11 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 51 vots a favor, 11 vots en contra i 69 abstencions.

Votem el punt 13.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Veig esverades ses senyories. (*Rialles.*) Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, 21 vots en contra i 19 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 13.b i 13.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 110 vots a favor, 21 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 13.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 21 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt 13.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 57 vots a favor, 21 vots en contra i 53 abstencions.

Votem el punt 13.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 23 vots en contra i 34 abstencions.

Votem el punt 13.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 63 vots en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 14.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 69 vots en contra, 60 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i vuit minuts.